

Černý Lord,
nekomerční umělecký server uvádí:

Nevadí, dědo!

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a ostatní; hudební kompilace
metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

Blacky
Dan Pánek
Hanina „Nera“
Veselá
Hanka Vranová
Jakub „Krysař“
Venglář
Pavel „Lafein“
Poléfka
Laura Neumaier
Reia

Černý Lord
Literární Server

Fantasy - sci-fi - horor
<http://www.cernylord.cz>

Černý Lord – Nevadí, dědo! (sborník povídek, hudební kompilace)

Copyright © 1997–2009 under free ZOA license:

Blacky

Dan Pánek

Hanina „Nera“ Veselá

Hanka Vranová

Jakub „Krysař“ Venglář

Pavel „Lafein“ Poléfka

Laura Neumaier

Reia

Copyright © 2005 – Compilation Cover by Lord Kopromaster the Great

Copyright © 2009 – Illustrations + Cover by Kristýna „Jara Row“

Benediktová (poison-poppys.mysteria.cz)

Copyright © 2009 – Edition by Petr Hyťha, DiS.

Copyright © 2009 – Linguistic Revision by Kristýna Benediktová

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-4448-1

Obsah

Dan Pánek – Nevadí, dědo	7
Dan Pánek – Vůl	12
Jakub „Krysař“ Venglář – Osud.....	16
Jakub „Krysař“ Venglář – Stín.....	19
Pavel „Lafein“ Poléfka – Tramvaj	25
Hanka Vranová – Karkulka.....	33
Blacky crackware inc. – Důchodci (povídka z archívu, 1997)	36
Reia – Hříšné město	39
Laura Neumaier – Patnáct tisíc poprvé	49
Laura Neumaier – Militium Christi.....	57
Laura Neumaier – Přítel	66
Hanina „Nera“ Veselá – Soumrak marinendských legend.....	71

Dan Pánek – Nevadí, dědo

Zkurvený sněžnice. Už jsem toho boření do sněhu měl po krk. Doslova a místy i do písmene. Je fakt, že moc poctivě jsem na nich netrénoval, ale když dojde na lámání chleba a jedna se rozsype, je to prostě pech. Aspoň, že na téhle ekoplanetě nezakázali pracovní overaly. Zastaralý typ, co jsem si pořídil v bazaru, sice stěží stíhal generovat dostatek tepla potřebného k alespoň částečnému přeražení okolního chladu, ale byl jsem vděčný i za to. Měli skladem i novější modely, ale na dluh prý nedávají a ta baba, co mě najala, mi nedala zas tolik, aby to stačilo na cokoliv lepšího. Asi věděla, že bych to stejně prochlastal.

Ale nakonec jsem přeci jen dorazil k cíli. Naštěstí měla ta bába pravdu, nedalo se to minout. Nejdřív přes pláň pořád rovně na severovýchod, potom proti proudu řeky, u největšího stromu, cos kdy viděl, zahni doleva. Asi neznala stromy na Natanu. Tohle byl ve srovnání s nimi trpaslík, ale tady byl s jistotou široko daleko největší. Potom asi tři míle pořád rovně po potoce a ve čtvrtek jsi zpátky. Tam mi to trvalo jen o den déle. Zima a hlad. Den navíc byl moc, už to skoro bolelo. Ale nabídla za dědka dost, abych mohl vypadnout z téhle věčně zmrzlé planety, a to rozhodlo.

Opatrně jsem se plížil k terase. Byl to sice neškodný starý dědek, ale zvyk je zvyk. Nad komínem se vlnil teplý vzduch a lákal dovnitř. Stopy okolo žádné, ale čerstvý sníh z rána by ty starší stejně schoval. Na stěně u dveří visely sněžnice. Je milé, když na vás někdo čeká. Nebo něco.

Vytáhl jsem bouchačku, zkontroloval kohoutek a rázně strčil do dveří. Dědek seděl bokem u stolu, zády se opíral o stěnu srubu a civěl do krbu. Viděl jsem krby už dřív, na Natanu je měl kdejaký pracháč, nějaká móda nebo co. Tady od toho šlo fajn teplo. Dovedl jsem si představit, že kdysi v dřevních dobách z toho lidi byli docela hin. Asi jako teď dědek. Kopancem jsem za sebou zavřel a teplo se stalo všudypřítomným, stejně jako neznámá nasládlá vůně, dost příjemná, mimochodem.

Právě si ukrajoval z krajíce chleba. Musel si ho dělat sám, protože do nejbližší pekárny to byla docela štreka. Zřejmě měl políčka na okolních vřidelných pláních, kterými byla tahle planeta doslova posetá. Záblesk oceli v jeho ruce mě nechával chladným, zato ten chleba ne. Až mi zakručelo. Taký mě překvapila konvice na stole. Teda, ta konvice by nebyla až tak zvláštní, kdyby u ní nebyly ty hrnky. Byly hezké, asi pravý porcelán, a byly dva.

„Posaď se, určitě máš hlad,“ uvítal mě zdvořile s plnou pusou a nožem ledabyly ukázal na židli, aniž odtrhl zrak od řeřavých uhlíků v krbu. Zřejmě hodlal ignorovat můj ošoupaný kvér, jak dlouho to jen půjde. Asi ani netušil, že je o jeho mrtvolu zvýšený zájem. Nebo byl magor. Dám si něj pozor, to každopádně.

„Postojim,“ odvětil jsem vychytrale a volnou rukou vypnul vytápění overalu. Krb byl fakt dobrá věc.

„Jak chceš. Opravdu si nedáš?“ řekl a stále se na mě ani koutkem oka nepodíval.

„Já sem tě přišel voddělat, dědo,“ řekl jsem mu to tedy na rovinu, když si neráčil všimnout sám. Aby mezi námi bylo jasno hned zkraje.

„Vím.“

Dneska jednoho nepřekvapíte. S ničím. No, vlastně překvapil on mě. Ale aspoň si nebudeme na nic hrát, taky dobře. Natáhl jsem se pro krajíc. „Máš pravdu, s plným žaludkem nám bude líp.“ Nejsem žádnéj mluvka, ale tři dny jsem s nikým nepromluvil. Trochu konverzace si můžeme dopřát. „Žiješ tu dost sám, dědo.“

„To víš, je tu klid.“

Zase měl recht, klid tu byl. Nechápal jsem, co na tom vidí. Ale lidé jsou všelijací. Dědek si dolil z konvice.

„Chceš taky, synku? Výborný černý čaj,“ dodal. Asi doufal, že si mě důvěrným oslovením nakloní. Byl, chudák, úplně mimo.

„Něco vostřejšího nemáš?“

„Mám tu trochu pálenky, ze zdravotních důvodů,“ ukázal k polici.

„Tak ji podej. Už ji nebudeš potřebovat,“ poučil jsem ho. Přitáhl jsem si židli a usedl naproti, tak, abych ho měl stále na očích. Počkal jsem, až přinese flašku. Originální závěr byl neporušený, děda se zřejmě těšil dobrému zdraví. Položil jsem kvér před sebe na desku stolu a popadl láhev. Bezbarvá tekutina, nad etiketou jsem jen pokrčil rameny, nebylo to z místní produkce, nějaká cizina. Líh byl ale v celé galaxii stejný, záleželo jen na procentu. Nalil jsem si do třetiny a zbytek chtěl naředit čajem. Pomalu jsem se chytil kouřící konvice za ucho a znatelně rychleji ji zase pustil. Neušel mi úsměv na tváři starého muže a při pohledu na puchýře na prstech mě napadlo, že se mnou něco není úplně v pořádku. Ale děda byl fakt fajn a hrnek mi dolil sám. Na rozdíl ode mě při tom moudře použil utěrku. Dobrá zkušenost. Automaty na stanicích takovou nevyžadovaly. Bude se mi hodit ráno, až si budu dělat čaj. Pak jsme nějakou dobu jen tak seděli a upíjeli. Cítil jsem se stísněně, když řeč stála, tak jsem se zeptal na to, co mi vrtalo v bedně.

„Jak víš, že sem tě přišel voddělat, dědo?“

Chvilí mu to trvalo, jako by si rozmýšlel odpověď. Byla však prostá. „Nejsi první, koho za mnou poslali. Sem nikdo jiný nechodí.“

No to si mě fakt rozesmál, dědo. Já mu sem přijdu vystrojit funus a on si ze mě ještě dělá prdel. Na druhou stranu to bylo lepší, než aby mi tu kňoural a marně se ve mně snažil objevit lítost.

„Zahrabávám je kus odtud, u jednoho vřídla,“ pokračoval děda neúprosně a ještě popojel obočím po holé hlavě, jako by mi prozrazoval bůhvíjaké tajemství. „Půda je tam rozmrzlá i v těch největších mrazech. Je tam dost místa i pro tebe. Nechceš se tam podívat?“

Byl to magor, ale sympaták. S díky jsem ho odmítl, ale slova mi nějak vázla na rtech. Nikdy bych neřekl, jak se po pár dnech mrazu a mlčení těžce mluví.

„Škoda,“ zalitoval, a smutek v jeho hlase by jednoho rozbrečel. „Nikdo nechce. Nejsem už nejmladší a dost se zadýchám, než tam ty mrtvolky dotáhnou.“

„A jak to chceš udělat, dědo? Myslim, jako voddělat mě, rozumíš?“ ptal jsem se zvědavě.

„Nijak to nechci udělat,“ uklidnil mě. „Byla by to zbytečná práce, víš?“

Nevěděl jsem. Jeden z nás dvou dneska neměl svůj den. A já si byl jist, že já to nejsem.

„Už brzy to pochopíš,“ ujišťoval mě. „Možná jen ukrátím tvé trápení, ještě nevím. Budu ti vyprávět jeden příběh a než dovyprávím, všechno pochopíš.“

„Dobře,“ souhlasil jsem a pohledem se ujistil, že kvér leží stále tam, kde má. „Ale jestli si myslíš, že mě uspíš něj...kou uk...lb...vkou...,“ zadrhnul sem, „seš úplně mimo, dědo.“ Fakt mi to nešlo přes jazyk.

„Nebyl jsi očkovaný na KRH?“

Tak teď jsem už vůbec nevěděl, o co mu jde. Jenom jsem tázavě povytáhl obočí.

„Myslel sem si to,“ zabručel spíš sám pro sebe. „No, nic, alespoň ti to povím celé. Ale abych začal. Před lety jsem byl uznávanou kapacitou v jisté vědní oblasti. Pozvali mě na Quonar, právě osidlovanou nádhernou planetu, její určení není důležité. Při osidlování planety sem byl bohužel zavlečen jistý virus z jiné soustavy a v místních podmínkách zmutoval. Mým úkolem bylo najít fesérum na tento virus. To se mi skutečně podařilo, ale virus v naší laboratoři zatím mutoval dál, do formy, kterou jsme později nazvali Edna.“

Vypadalo to na dlouhý příběh. Nejdřív sem si k tomu chtěl sednout pohodlněji, ale pak sem si to rozmyslel, ani vlastně nevím proč.

„Podařilo se nám získat fesérum i na tento kmen. Bohužel, Edna nás převezla, byla silně návyková.“

Poslouchal jsem, co povídá, a snažil se to chápat.

„Edna byla příliš mocný protivník. Celý osidlovací tábor vymřel během několika hodin. Nikdo neunikl, zůstal jen můj tým ve stále se horšícím stavu. Edna se zdokonalovala, mutovala s námi, ale stala se závislou na našem feséru. My byly závislí na ní, ona na nás. Začarovaný kruh, ze kterého nebylo cesty ven.“

Děda vyprávěl a měl to peklo před očima. Bylo to na něm vidět. Museli si tam užít svoje.

„Nakonec jsem zbyl sám. Až později jsem zjistil, že to pravděpodobně bylo proto, že jsem již dříve byl očkován na KRH.“

Chvíli to trvalo, ale pak se mi rozsvítilo.

„Nejdřív ochrnou dolní končetiny, potom horní,“ pokračoval stařík dál.

Chtěl jsem se postavit, ale zvrácení hlavy byl jediný pohyb, kterého jsem docílil. Ještě těžší bylo dostat hlavu zpět.

„Postupně přestává fungovat celý pohybový aparát...“

Lícni svaly křečovitě pohnuly mou sanicí. „Kch...gchrr...“ zachrčelo z pootevřených úst. Původně to mělo znít jako – Ty hajzle! – v intonaci a intenzitě úměrné zamýšlenému obsahu.

„... ale životní funkce jsou zkraje zachovány.“

Chrčel jsem dál, ale i to šlo stále hůř. Nevšímal si toho a klidně pokračoval.

„Trvá dlouho, než se zastaví srdce. Mozek funguje až téměř do konce bezchybně. První krizi jsem překonal jen díky telepaticky ovládaným laboratorním strojům.“

Hrůza ve mně rostla spolu s účinky Edny. Věděl jsem, co chci udělat, ale prostě to nešlo. Mohl jsem jen čumět a poslouchat toho zkurvenýho dědka!

„Nakonec jsme zůstali jen dva, Edna a já. Jeden bez druhého nemůžeme být a já nemám sílu ukončit svůj život.“

Mozek mi skutečně pracoval na plné obrátky, ale jediné, co vyráběl, byly strach a beznaděj. Chtělo se mi utíkat, hnát se až do úplného vysílení, ale už jsem ani nemohl křičet hrůzou.

„Schoval jsem se s Ednou do ústraní, kde nebudeme nikomu nebezpeční. Našli mě tu ale příbuzní jedné rodiny z Quonaru. Dávají mi za vinu, co se tam tehdy stalo. Čas od času se na téhle planetě objeví nějaký zoufalec, kterého na mě pošlou. Jako teď tebe.“

Zoufalec! Ano, to přesně sem teď byl. Chcípnu jako idiot! Musel se přece najít nějaký způsob, nějaká cesta, kudy z toho ven. Dědek ji našel, ale dědek byl kapacita a měl stroje a laboratoř. Do prdele, dědku, přece máš to fesérum!

„Je to skutečně zvláštní, ale ten, kdo je očkován, opravdu vydrží mnohem déle,“ podivoval se nade mnou ten darebák.

Dej mi to fesérum, řval sem na něj, ale moje rty se už ani nepohnuly, z krku nevyšel ani hlásek.

„Asi tě tu nechám do rána a půjdu si lehnout.“

Fakt mě tam nechal. Nemohl jsem tomu uvěřit. Normálně si šel lehnout a nechal nás o samotě, mě a moje vlastní, rostoucí šílenství. Ještě sfouknul lampu a nechal nás tam jen tak sedět, natočené ke krbu. Plameny olizovaly polena a smály se mojí bezmoci. Pojem o čase pomalu unikal mým myšlenkám. Žhavé jazyky skomíraly stále víc, až nakonec zbyly jen do ruda rozžhavené uhlíky a já náhle podlehl iluzi, že to vše je jen příliš živý sen. Že až se probudím, bude vše v pořádku.

Byl jsem však silný a dočkal se konce nekonečné noci. Že to je absurdní tvrzení? Snad. Nezáleží na tom. Ráno mě děda našel, kde mě večer zanechal. Viděl jsem to, když zapálil svíčku. Iluze zlého snu se s jejím mdlým světlem obrátila zpět v trýznivou skutečnost. Musel být dost otrlý, když dokázal klidně spát hned vedle mě, zatímco ve mně dohasínal život. Zažil toho dost, aby byl. Myslím, že se dost divil, že ještě nejsem tuhej. Nebo spíš, že ještě koukám, tuhej sem byl dost. Něco mi povídal, nevím. Neumím odezírat

ze rtů. Neslyšel jsem totiž vůbec nic. Ani mi to nevadilo, jen mě překvapilo, jak je to dokonalé ticho zvláštní. Netušil jsem, že se mě stále víc zmocňuje apatie, ale bylo to příjemné, tak jsem to tak nechal být.

Pak se rozjasnilo, dědek asi otevřel dveře. Svět se se mnou zhoupnul dozadu a já si chvíli mohl prohlížet prkno po prkně celý strop. Táhl mě po podlaze ke dveřím, nevím, za co, ani jak, nic jsem necítil. V posledních dnech jsem dost shodil, ale i tak mu můj metrák musel dát zabrat. Děda zůstával mimo mé zorné pole, ale někde tam byl.

Do očí mě uhodilo denní světlo. Dědek se objevil a něco mi vykládal, ale měl to marné, fakt jsem neslyšel.

Ukazoval mi nějakou injekci a zase to komentoval. Zbytečně. Nemohl sem mu vysvětlit, že ho neslyším. Přeci jen ve mě probudil zájem, pud sebezáchovy vycítil šanci a znovu vyplul na povrch. Cítil jsem, jak se mi rozsvítily oči. To bylo fesérum! Muselo to být fesérum. Nechtěl jsem, aby pořád vykládal, jen aby mi to píchnul. Hned! Jo, chci to, moc to chci.

Asi mi to opravdu píchl. Tělo mi zaplavil blažený pocit, takové velmi příjemné pohupování. Skutečný ráj po tom pekle, co jsem měl za sebou. No, asi to nebylo fesérum, ale nevádí, to vůbec nevádí, dědo...

Dan Pánek – Vůl

„Fakt je to rozbitý?“

„No, to je v prdeli,“ nakouklo smutně prase do koryta plného dietních granulí.
„Tudle mi nevydrží ani na dva dny,“ dodalo sklesle.

„Co budeme dělat?“ zaúpěl pštros Emu zděšeně.

„Nejde do toho šťáva,“ blýskl se znalostmi kocour, stojící na dávkovači žrádla Futrov-ak, typ C2 pro středně velkou rodinnou farmu.

„Jaká šťáva?“ chtěl vědět kozel.

„To tak říkaj lidi, když to nechodí,“ upřesnil kůň, přezdívaný Kopyto.

„Ale voda přece teče,“ namítla Stračena a demonstrativně strčila tlamou do dávkovače.

„Je ze zásobníku, ty chytrá,“ rozumoval kocour. „Až vyteče, nová nebude. Určitě se podělal generátor.“

„Maj přece záložní!“

„Asi se podělal taky, no.“

„Kdy se vrátěj lidi?“ zajímal se kozel, který nebyl na farmě dlouho.

„Chcípnem tady hladý...“ sténal Emu.

„Dyž byli na dovče posledně, trvalo to tři měsíce. Čtvrt roku!“ zdůraznil Kopyto.
„A teď letěli na Gastrom, to je prej eště dál.“

„A Rex opět letěl s nimi,“ posteskl si králík Ušáček svou nechutně dokonalou češtinou, stále uražený, že si ho Pavlínka nevzala s sebou...

„Ten to dycky vyžere,“ zkonstatoval věčně beran Tvrdohlav.

„Ty buď rád, že tady neni,“ usadil kocour Ušáčka. „Sežral by tě prvního.“

„Jedinej, co rozuměl elektrice,“ posteskl si prase.

„Myslíš tu pecku, co schytal, dyž fotrovi přehryzal prodlužovák vod vidlí?“ zeptal se kocour posměšně.

„Rozhodně měl s elektrikou nejvíc zkušeností,“ stál na svém vepř.

„Maj to nějak posychrovaný,“ odmítal stále přijmout realitu kohout. „Za chvíli se to rozeběhne. Nevodjeli by, dyby si nebyli jistý, že se něco může podělat,“ věřil a hodil očkem po ostatních, aby mu to jako potvrdili.

„Chcípnem tady hladý,“ zaúpěl teatrálně Emu.

Ušáček se nesměle rozhlédl po ostatních. „No, ti velcí pojdou stejně,“ začal tiše, „ale kdyby nechali po...“

„Já nikomu nic nechávat nebudu,“ pochopilo s překvapivou rychlostí prase, kam ušák míří. A aby si snad někdo jeho slova nevysvětlil jakkoliv jinak, zalehlo své koryto v celé jeho délce.

„Nechte toho!“ zakročil Kopyto. „Přežijeme všichni.“

„Uff, to sem si oddych,“ ocenil jeho zprávu kozel. „Nebyl sem si moc jistej, jestli mě Ušoun vede na seznamu malejch nebo velkejch zvířat.“

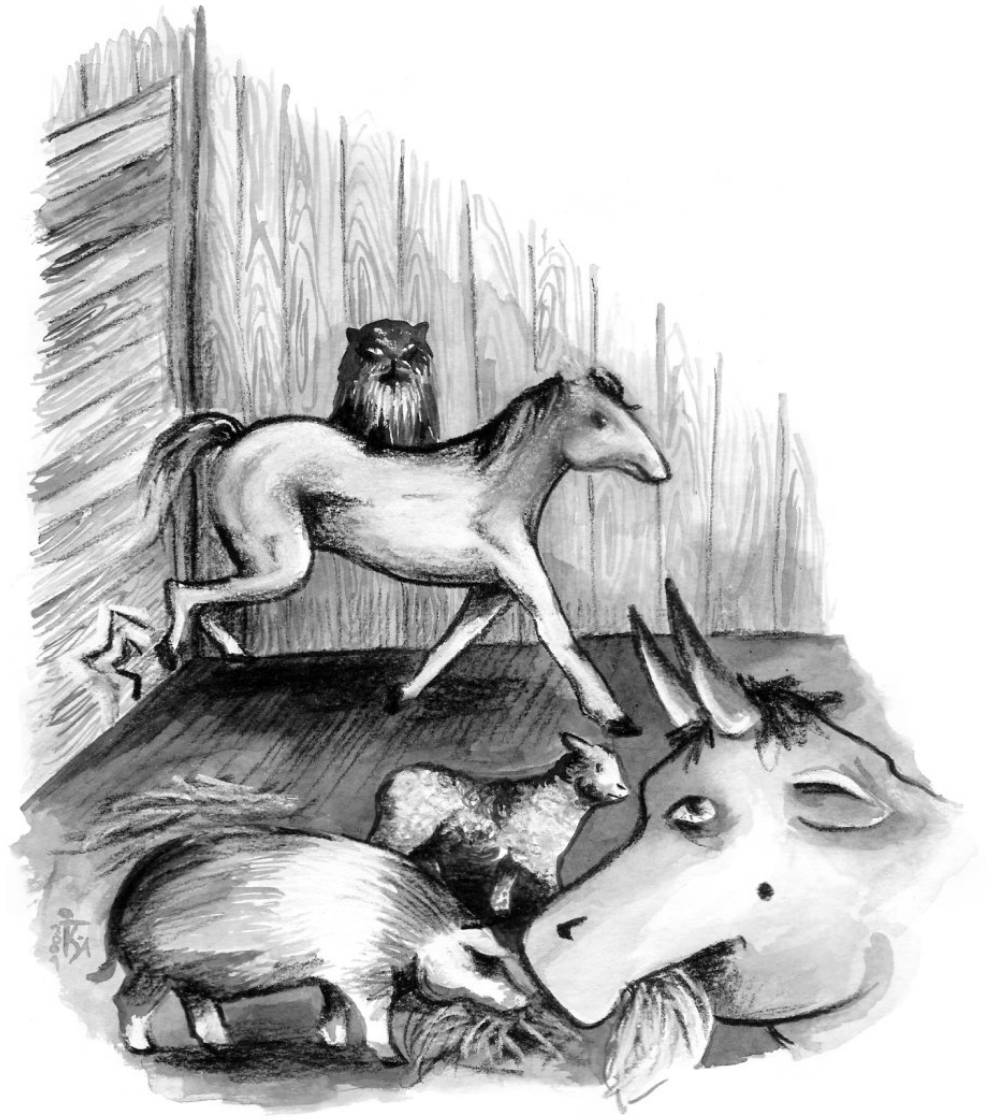
„Jak to chceš zařídit,“ obrátila se podezřívavě Stračena na koně. I všichni ostatní ztichli a upřeli k hřebci svůj zrak.

„No,“ protahoval nejistě Kopyto. „To je přece jednoduchý. Uděláme to, jako by to udělali lidi,“ řekl a vycenil chrup nadšením nad tím, jak diplomaticky hodnotnou odpověď se mu podařilo nalézt.

„A jak by to udělali lidi?“ vybečel mrazivě Tvrdohlav.

Kopyto se zarazil. „No, přece..., no... by...“

„Víš hovno,“ shrnul to beran. „Já ti řeknu, co by udělali lidi. Vopravili by to, protože tomu rozuměj. Tobě nasadili do makovice akorát hovorovou češtinu, abys je bavil, ale technice hovno rozumíš, stejně jako my vostatní.“

„Ale Kopyto má pravdu,“ zastala se koně Stračena. „Musíme přijít na to, co by udělali lidi, kdyby to nešlo opravit.“

„A co si vo tom myslíš ty, vole?“ obrátil se vepř ke kastrátovi, zcela nerušeně přežvykujícímu ve svém boxu.

„Von si klidně žere. Ted' žere,“ nevěřil vlastním očím.

„Pokračujte, nenechte se rušit,“ navrhl jim blahosklonně vůl. „Je celkem zábavný vás sledovat.“

„Krmidlo nejede, vole,“ zdůrazňoval kocour. „Chcípnm hlady, když to nerozhejbem. Vole!“ dodal, jako by si dodatečně vzpomněl, že je slušností partnera v hovoru titulovat.

„Hua hů,“ zaúpěl Emu, svíjející se v trhavých záškubech po podlaze. Beran si útrpně pomyslel, jak neuvěřitelné polohy je tenhle pták schopen v agónii hrůzy přehrát na dva hnáty a krk.

„To je možný, ale já mám zatím žrádla dost,“ řekl spokojeně vůl a pokračoval v posouvání travin do batoru a zase zpět. „A s váma začíná bejt prdel.“

„Von se nám směje, že mu chcem zachránit kejhák!“ rozčiloval se kozel.

„Ale co budeš dělat, až ti žrádlo dojde, he?“ zeptal se kur, který si už pro jistotu kontroloval dostatečný odstup od kocoura, při absentování Rexe jediného přítomného zástupce šelem v rajónu.

„Nechám si nadávkovat další.“

„Von je snad uplně tupej!“ zvolal našťavaně kocour.

„Nechte ho, ten nám nepomůže,“ odrfkla pohrdavě Stračena. „Je k ničemu,“ dodala opovrřlivě a vyjádřila tak svůj postoj k současnému stavu tohoto dobytka. „Nejdřív musíme zjistit co nejvíc informací,“ rozhodla.

„Ve skleníku se svítí a běží závlaha,“ hlásil Abduláh, který vyskáká na balíky syntetické slámy, aby viděl oknem ven.

„Takže generátor maká,“ zvolal kocour. „Ale sem stejně šťáva nejde!“

„Skleník je na jinym vokruhu, stejně jako klimatizace,“ prohodil vůl, aniž by na chvíli přerušil natravovací proces.

„Když se dostanem do skleníku, máme vyhráno,“ vítězoslavně zvolal kůň. „Tam je dost žrádla pro všechny!“

„Tak to teda néééé!“ ohradil se kocour. „Žádnou mrkev žrát nebudu. Lepší bude dostat se do skladiště.“

„Já hlasuji pro skleník,“ ozval se Ušáček.

„Je fakt, že kocour tam nic nenajde,“ zastal se šelmy beran, „nebudeme svině.“

„Cože?“ nadzvedl hlavu vepř, stále ležící ve svém korytu.

„Sorry, prase, to mi jen tak ujelo.“

„Lidi by stejně byli našťavaný, dybysme jim počochtali skleník. S tím skladištěm to bude lepší.“

„Jo, budou uplně urvaný, až jim to tam rozrochníte,“ zamručel si vůl spíš pro sebe. Nikdo si ho nevšímal.

Králík byl najednou pln elánu. „Proč bychom měli brát ohledy, když nás zde zanechali v tak svízelné situaci. Stěží nám mohou upíratí nárok na...“

„Tak dost! De se do skladu,“ zavelel kůň.

„Správně,“ souhlasila kráva. „Nejdřív se musíme dostat do chodby. Rozkopni vrata, Kopyto!“

„Šiblo ti? Sou z dřevokovu!“

„Máš podkovy, ne,“ namítla kráva.

„To jo,“ usmál se široce Kopyto a zarděl se pýchou... „Plastový, s tanečním vzorkem. Když je rozlámu, ani se nepostavím.“

„Pořádněj bejk by to vyrazil!“ řekla kráva s narážkou, o jejímž adresátovi nikdo z přítomných ani na okamžik nezapochyboval.

„Jo, bejci sou magoři,“ přitakal jí nevzrušeně vůl.

„Von snad to, že nemá koule, bere jako náký rito!“ zalapal kocour po dechu.

„Kdybys byl zavřenej v jedný stodole s pitomou kočkou nymfomankou, bral bys to tak taky,“ poskytl mu vůl vysvětlení.

„Cože?!“ zařvala Stračena.

„A dost!“ zasáhl opět kůň. „Máme tady vážnou věc. Ty se mezi nás nesar, vole!“

„Chcípne tady hladý,“ pípнул tiše pštros.

„Drž hubu!“ obořil se na něj dosud celkem klidný kozel.

„Uhněte, já to zkusim,“ chystal se Tvrdohlav.

„Seš moc lehkej“ nezdálo se krávé.

„Vážně si myslíte, že by to lidi votvírali zrovna takle?“ podivil se vůl.

„A jak by to asi tak d’áli?“

„Možná by stačilo vytáhnout závlačku,“ navrhl vůl. „Nemusíte tu hned všechno rozmlátit.“

„Aby ses neposral!“ odvážala se Stračena.

„Má recht.“ Kopyto chvíli zápasil s kolíkem, ale nakonec jej vytáhl. Opřel se do dveří, ale nestalo se nic.

„Votvíraj se dovnitř,“ poznamenal s úšklebkem kocour a tiše zamumlal něco o údajné inteligenci koní. Kopyto dělal, že neslyší.

„Co dál,“ ptalo se prase na chodbě. Přeci jen opustilo koryto, když zaznamenalo příslib vyššího přísunu potravy. Vrata do skladiště však neměla žádnou závlačku. Zvířata stála před nimi a nerozhodně na ně koukala.

„Chcípne tady...“

Kůň uvedl své kopyto do ladného pohybu a minimálně pro nejbližší chvíle pštrosa umlčel.

„Sme nahaný,“ mínil kozel. „Jak to můžem votevřít, dyž to není ani za co chytit.“

„Automatyka, rohatej, automatyka,“ exceloval kocour. „S fakt nikdy neslyšel vo hydraulice? Viděl sem to lidi votvírat.“

„Tak to otevři,“ vyzvala ho stračena.

„A jak asi, ty chytrá. Je to na fotobuňku. Votevře se, jenom dyž přide člověk.“

„Tos nevěděl dřív?“

„Věděl. A nečumte furt na ty vrata. Musíme tudy,“ ukázal ocasem na okno.

„Bůůůůůůůůůůů! Žádný vokna!“ zařval vůl zpoza zdi od žlabu, poprvé evidentně vyvedený ze svého klidu. Nemohl na kocoura vidět, ale nějak mu došlo, co radí ostatním. „Vy ste fakt schopný všeho. Vyserte se na to, jo? Do teď s váma byla docela prdel, ale potáhne sem a na to já nejsem zvědavej. Víte vůbec, co to je mráz?“

„A máme radši chcípnout hladý, he?“ ptala se kráva.

„Ste k smíchu,“ prohlásil vůl. „Jenom vypadly pojistky, to je celý. Je to stopro nastavený podle směrnice vo udržování středně malejch farem, takže ráno se zas nahoděj.“

Jakub „Krysař“ Venglář – Osud

Byl to podivný večer. Cestou domů jsem se flákal. Potřeboval jsem se projít a nechat si prohnat hlavou nikoliv kulku, nýbrž pár vtíravých myšlenek, a tak jsem dal sbohem poslední tramvaji a vzal to napříč městem pěšky. Domov už byl na dohled, když se z jedné tmavé a zaneřáděné uličky vynořil ten chlápek. Na první pohled podezřelý typ. Vypadal skoro jako já, jen o něco starší, vyšší, zarostlejší a ošuntělejší. Mastné dlouhé vlasy mu spadaly na límec odraného kabátu a tvář se schovávala za hustým strništěm. Pod paží svíral tlustou knihu v kožených deskách.

„Stůj,“ zachraptěl. „Musím s tebou mluvit.“

Nejdříve jsem se strašně lekl a nohy automaticky přeřadily na rychlejší chod, jenže pak mi došlo, s kým mám tu čest. Pokud právě hovoříte se svým Osudem, prostě o tom víte.

„Nazdar, ty šmejde,“ pozdravil jsem uctivě. „Co je tohle za šaškárnu?“

„Každému se musím zjevit v odpovídající podobě.“

„Jo to sedí, parchante. Ale co po mně chceš?“

„Jak jsem řekl, promluvit si.“ Vypadal unaveně a skoro pokorně. Kdybych nevěděl, kdo to je a co všechno má na svědomí, málem bych jej litoval. Jenže, byl to můj Osud, a ten si to u mě rozházel už dávno.

„Dobře, směle do toho!“ zavrčel jsem.

„Tady ne,“ řekl a ohlédl se po procházející mladé dívce. Na chvíli jsem měl pocit, že se změnil. Když okolo nás kráčela ta kočka, vypadal méně ošuntěle a kdybyste se podívali pořádně, možná byste zahlédli místo starého pláště moderní oblek a mnohem hezčí tvář. Ale byl to jen prchavý okamžik. Dívčina odešla a přede mnou stál opět ztroskotanec s rodištěm v houmlesově.

„Dobře, tak kde teda?“

„Pojď se mnou.“ Natáhl ruku. Nejistě jsem se ho chytil a pak se se mnou zatočil svět.

Ulice a domy zmizely. Stáli jsme na okraji lesa a před námi se pokoušela nerozpadnout stará barabizna. Otlučený vývěsní štít nade dveřmi hlásal: „Hostinec Na Konci světa“. Na rozdíl od města, které jsme před okamžikem opustili, tady sněžilo a foukal ledový vítr.

„Pojď,“ pobídl mě a vydal se přes závěje ke dveřím.

Vevnitř bylo příjemné teplo. Po hostinském ani stopy, ale u stolu sedělo pár lidí.

„Zdravím, Oskare,“ zavolala na mého společníka postarší dáma v černém, která si pod oknem četla knihu.

„Čau, Oskare. Vedeš nám hosta?“ přidali se k ní další. Mezi nimi mě zaujala nejvíce trojice hrající karty. Dva muži a jedna žena mastili nejspíše mariáš a živě si povídali. Osud zamířil ke stolu v rohu místnosti. Než jsme si stihli sednout, odněkud se vynořil šenkýř a rovnou přinesl flašku neznámého obsahu. Nejsem první ani poslední, napadlo mě.

„Kde to jsme?“ zeptal jsem se nakonec.

„Na konci světa. Zde se čas od času setkávají lidé jako já.“

„Lidé?“

„Hmm... Terry Pratchett, jeden spisovatel, nám říká antropomorfní personifikace.“

„Aha.“ Znal jsem Pratchetta a jeho představu zeměplošského světa velmi dobře.

„Kdo jsou ti ostatní?“

„Vidíš tu dámu v černých šatech?“ ukázal na čtenářku, která ho prve pozdravila, „Jmenuje se Sandra. Věřím, že ji poznáváš.“

„Asi tuším, o koho jde,“ hlesl jsem. „A tamti? Jak hrajou karty?“

„Ten blondatý hezoun, to je Štěpán.“ Karbaník zaslechl své jméno a podíval se naším směrem. Jakmile mě spatřil, rychle sklopil oči zpátky ke kartám.

„Naproti němu sedí Samuel,“ pokračoval Osud. „Chudák, měl kdysi nehodu, a proto teď vypadá tak, jak vypadá. A ta holka v barevných hadrech s korálky, co se snaží působit jako nezávislá umělkyně, tak to je Nad’a. Ještě někdo tě zajímá?“

„Myslím, že ne. Co jsi mi tedy chtěl říct?“

„Uf, tak to bude nadlouho,“ povzdychl si a sáhl po flašce. Nalil nám oběma velkého panáka a dal se do řeči. S prvním lokem té podivné pálenky se mi rozostřil svět.

Nebudu vám předkládat, o čem všem blábolil. Stejně si toho moc nepamatuju, díky tomu sajrajtu, co jsme do sebe lili. Vím jen, že to byly kecy. Kecy a výmluvy. Opilecky žvatlal něco o rovnováze a pokoušel se mi omlouvat za všechno, co mě doteď potkalo. Čím déle žvanil, tím více se mi zvedal žaludek – a rozhodně to nebyl jen následek požitého alkoholu. Dál a dál mluvil o marnosti, osudech jiných lidí, zákonech světa a podobných nesmyslech. Nevím, jestli se prostě potřeboval vypovídat, aby si ulevil, či co.

Nakonec usnul na stole.

Jakmile si ustlal na dřevěné desce, alkoholový opar začal podivně rychle mizet. Rozhlížel jsem se po okolí a čekal, až se mi trochu pročistí hlava. Sandra odložila knihu a začala si něco poznamenávat do elegantního zápisníku. Karbaníci dál mastili mariáš, teď jsem si tím byl jist, a čas od času se hlasitě rozesmáli. Ostatní už odešli domů, nebo kam to tady mohli odejít.

Přemýšlel jsem, zvažoval, co mi řekl, a snažil se hasit doutnající vztek. Ten pitomec mi tu vykládal, jak je bezmocný. Snažil se ospravedlnit své cílené, zlomyslné a škodolibé jednání nějakými kecy.

„Podívej se na mě, vždyť já to vlastně odnesu s tebou,“ povídal. To mě dožralo. Nejspíš mu nedochází, že on má miliardy dalších životů, ve kterých na tom může být líp. Že mu stačí zavřít oči a místo mého údělu sdílet štěstí jiných lidí. Já na rozdíl od něj tuhle možnost nemám, dali mi k dispozici jen jeden život a jen jeden pokus, jak to všechno zmáknout.

Rozhodnutí pak bylo překvapivě snadné. Měl jsem zrovna štěstí, protože hostinský na chvíli vyběhl ven, aby odházел čerstvě napadaný sníh. Potichu jsem se vplížil do kuchyně a sebral tam velký nůž. Když jsem vycházel s kudlou ukrytou v rukávě, zdálo se, že si mě nikdo nevšímá. Barman dál venku láteřil nad sněhovou nadílkou a ostatní si hleděli svého. Chvilí jsem přemýšlel, jestli pak bude mít cenu utíkat, ale vzhledem k povaze místa a osob by to pravděpodobně bylo zcela zbytečné.

Postavil jsem se za toho svého osobního bezdomovce, vytáhl nůž a ze zadu vší silou bodnul tam, kde lidé mívají srdce. Stačil jen heknout. Zůstal ležet na zakrváceném stole s úžasem v očích a ztuhlou tváří zkřivenou bolestí.

Po zádech mi přeběhl mráz. Otočil jsem se a spatřil Sandru, jak mě upřeně pozoruje. V klidu jsem odložil nůž a vydal se ke dveřím. Dáma v černém vstala a než jsem stihl vzít za kliku, položila mi ruku na rameno.

„Víš, že ho nemůžeš zabít?“ promluvila hebkým hlasem. „Zítra ráno vstane spolu s tebou. Mně to můžeš věřit,“ dodala významně.

„Madam, ani tak mi to nevezme to chvilkové potěšení. Aspoň kousek pomsty za všechno. A možná že pochopí...“

„A když ne?“

Pousmál jsem se. „Brzy se shledáme.“

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou, „věřím, že ne.“

„Víte, Sandro, čemu všemu já už v životě věřil? Sbohem, teda nashledanou.“

„Jééé, vy už odcházíte?“ vypískla najednou Nad’a od stolku s kartami, aniž by si všímala toho, co jsem nechal ležet v koutě. „Tak se teda mějte fajn.“ Zamávala na mě a mrkla.

Jakub „Krysař“ Venglář – Stín

Kdysi dávno, mnohem dříve, než vzplanuly ohně inkvizice a magie upadla v zapomnění, kdysi dávno, za časů strašlivých ježibab, potulných zaklínačů, moudrých šamanů a krásných čarodějek, v chatrči zapadlé uprostřed hlubokých lesů se odehrál následující rozhovor:

„Staneš se jeho stínem. Budeš jej pronásledovat a nakonec ho i zabiješ. Za odměnu pak smíš dožít jeho život. Tot' mé přání a můj dar.“

„Přijímám, má paní.“

Čarodějnice spokojeně přimhouřila oči a letmým gestem démona propustila.

A nyní, v ryzí současnosti, léta páně dva tisíce šest, dvacátého čtvrtého června okolo třetí hodiny ráno, v jednom malém, ztraceném a zanedbaném bytě 3+1 na periferii rušného města zaskřípala postel, jak se urostlý muž posadil a opřel o pelest.

Jako vždy jej vzbudila noční můra. Stále ten samý a donekonečna se opakující děsivý sen. Vedle se pod přikrývkou zavrtěla krásná dívka.

„Zase nespíš?“ zavrňela a přitulila se ke svému milenci. Tím byl Adam Krejčí, špičkový detektiv policejního sboru, který obvykle řešil ty nejsložitější případy v republice. Za svou práci bohužel platil obrovskou daň. Viděl a věděl příliš mnoho, než aby zůstal nepoznamenán, a proto, ačkoliv mu nebylo víc než pětatřicet, měl ve smutné tváři strhané rysy a ve vlasech se začaly objevovat první šedivé nitky. To mu však nijak neubíralo na charisma. Spíše naopak a žena vedle něj toho byla nezvratným důkazem.

Adam natáhl svalnatou ruku a pohladil krasavici po vlasech.

„To nic, Sáro, už jsem si zvykl.“

„Ale já ne. Vždycky vykřikneš. Kdo má vedle tebe spát?“

„Promiň. Příště budu spát s přelepenou pusou.“

Dívka se pousmála a pak zase trochu zesmutněla. „Pořád se ti zdá o té nehodě, vid'?" Asi bych taky křičela ze spaní.“

Před oči se Adamovi vkradly obrazy z noční můry. Denně vídal lidi zabité těmi nejvynalézavějšími způsoby, mluvil s vrahy, z nichž by se vám ježily chlupy na zátylku, a přesto se mu o nich zdálo málokdy. To, co se tak často vracelo na noční návštěvu, byly vzpomínky na autonehodu, kterou ani nezavinil. Jeden blbec tenkrát vjel do protisměru. Adam se sice stihl srážce vyhnout, jenže Marie Raisová, to jméno si bude pamatovat navždy, tehdy měla tu smůlu, že stála v cestě jeho úhybnému manévru.

Povzdechl si a přikývl.

Kráska jej objala a políbila. „To jsou jenom nervy, někde se to, co děláš, projevit musí. A můžeme být oba rádi, že je to jen v děsivých snech.“

„Asi máš pravdu.“

„Spi, Adame.“

„Dobře, pokusím se.“

Tak se v objetí dočkali rána. Ze snů, tentokrát už klidných, je vytrhlo zvonění telefonu. Detektiv slepě zašmátral po nočním stolku, až nahmatl sluchátko a zvedl je.

„Krejčí.“

„Pane, máme tu mord,“ ozval se naléhavý hlas ze sluchátka.

Adam se posadil na okraj postele a beze spěchu začal hledat trepky.

„A co já s tím? Mám volno, vzpomínáte?“

„Jistě, jenže jde o zrcadla!“

Více policista na druhé straně říkat nemusel.

„Hned jsem tam!“ houkl Adam a odhodil sluchátko.

Z detektiva na dovelené se detektiv ve službě stane velmi jednoduše, prostě vstane z postele, obleče se, najde placku a strčí si ji do kapsy. Adam Krejčí tu změnu vždy zvládal bleskurychle.

„Zrcadlový vrah“ proslulý svými sadistickými kousky už unikal neúnosně dlouho a jakákoliv stopa vedoucí k jeho dopadení musela být prověřena ještě za tepla. Dovolená nedovolená, pomyslel si polonahý detektiv během pokusu nacpat se do kalhot a košile zároveň, každý další den bez toho maniaka za mřížemi může někoho stát život.

„Musím jít, miláčku, promiň,“ obrátil se ještě ke krasavici v posteli a políbil ji na čelo.

Tohle nebylo poprvé, takže se Sára jen chápavě usmála.

„Opatruj se.“

O několik minut později už tmavomodrá octavie vztekle houkala do anonymního davu aut, která stejně jako ona uvízla v dopravní zácpě. Na sedadle spolujezdce ležela rozjedená snídaně šampiónů v podobě nakousnutého rohlíku a dvaceti deka salámu a z palubní desky monotónním hlasem promlouvala vysílačka. Adam do sebe rychle nasoukal zbytek rohlíku a sáhl po aparátu.

Detektiv vlétl do kanceláře jako přírodní katastrofa.

„Zatracená zácpa!“

„Konečně jste tady, pane,“ přiklusala mladá policistka s kupou lejster v ruce, „jmenuje se Adriana Fuksová. Když dorazila domů, našla už jen mrtvolu manžela naloženou ve vaně plné střepů ze zrcadla.“

„Jo, já vím,“ přerušil ji, „už mi to všechno řekli do vysílačky. Kde je ta ženská?“

„Ještě ji vyslychají, má chudák nervy nadranc.“

Jo, taky by mě vzalo, kdybych Sáru našel v koupelně naporcovanou a s přílohou z postříbřeného skla, pomyslel si Adam.

„Vemte mě k ní.“

Policistka zamířila k místnosti určené pro výslechy, ale za chůze se ještě otočila.

„Taky byste měl vědět, že už zhruba hodinu pohřešujeme jejího syna. Nedorazil do školy.“

Adam jenom sprostě zaklel. Tohle tak ještě scházelo.

Když dorazili na určené místo, samozřejmě nevpadli přímo do dusírny, jak tomu říkali, nýbrž vešli do vedlejší komory schované za poloprůhlednou stěnou.

Za sklem seděla zdrcená žena ve středních létech. Kolem ní chodili dva muži, kteří se z ní evidentně snažili dostat alespoň náznak kloudné informace. Soudě podle záznamů ležících na stole, zatím marně. Adam stál se založenýma rukama a pozoroval, jak veškerá snaha jeho kolegů přichází vniveč. Ženská jen brečela a něco nesrozumitelně vzlykala. Marnost nad marností, povzdychl si, matka v tomhle stavu a situaci je dobrá tak maximálně k politování. Nemělo smysl zde postávat.

„Do toho se jim radši nebudu plést, zajedu na místo činu,“ houkl na policistku a chytil kliku ode dveří. Málem přišel o ruku, když se dveře rozletěly a dovnitř vpadl zadýchaný muž v uniformě.

„Pane, tohle byste měl slyšet. Před chvílí nám někdo volal.“ Z brašny na rameni vytáhl kotouč s magnetofonovou páskou a založil jej do přístroje na stole.

„Co to je?“ zeptal se překvapený detektiv a mnul si zápěstí.

„Posuďte sám,“ odvětil muž a stiskl tlačítko. Páska se začala převíjet a z reproduktoru promluvil elektronicky pozměněný hlas, který i přesto Adamovi připadal podivně známý.

„Dobrý den, detektive Krejčí. Možná vás bude zajímat, že mám Fuksovic synáčka. Chlapec je v dobrém stavu, zdravý a nezraněn. Pokud chcete, aby tomu tak bylo i nadále, přijedete za mnou sám a neozbrojen na starý lovecký zámek na Zelené hoře. Upozorňuji

vás, že celý objekt je dobře střežen kamerovým systémem, a pokud na pozemcích zahlédnu něco, co tam nemá co dělat, půjde hošík ke kytkám. Stejně tak pokud by se v dále náhodou objevil vrtulník nebo jiný létající stroj. Víím, že tenhle telefonát se k vašim ctěným uším dostane ještě za tepla, takže vezmu-li v úvahu hodinu cesty, dávám vám dvakrát tolik, abyste mě poctil svou návštěvou.

A kdybyste mi náhodou nevěřil...“ Po chvíli ticha se ozvalo něco jako dětský pláč střídáný téměř nesrozumitelnými prosbami o pomoc.

Jakmile nahrávka skončila, odklopil Adam ze stolu část desky a odhalil malý intercom. Převinul pásku a s prstem na páčce promluvil do mikrofону.

„Paní Fuksová, musím vás poprosit o laskavost. Řekněte mi, jestli to, co vám teď přehraju, je hlas vašeho syna.“

Pak spustil záznam. Jakmile žena zaslechla dětský hlas, málem se sesypala. S hlavou v dlaních bezmocně přikývla.

Když přijížděl k vratům ve zdi obklopující starý zámek, zmocnila se Adama nejistota. Zásahovka nesla dost nelibě jeho výslovný zákaz přiblížit se na méně než padesát metrů ke zdem panství a nutno říct, že když se těmhle něco nelíbí, tak k tomu mají opravdu dobrý důvod. No jo, odfrkl si, mně se to taky nelíbí, ale co mám, sakra, dělat?! Nezbyvá mi, než si tady hrát na hrdinu. Pousmál se při vzpomínce, jak kdysi na akademii v rámci cvičení řešili podobnou situaci.

„Hrdinů jsou plné krchovy!“ řval tehdy velitel na vyjukané studenty, „ať už jsou požadavky toho maniaka vevnitř jakékoliv, chraň vás bůh, pokud vlezete do takového maléru nepřipraveni a neozbrojeni.“

Bůh mohl v tuto chvíli klidně opatrovat jinou ovečku, jelikož Adam věnoval studiím plánu domu a přilehlých pozemků téměř celou nadbytečnou hodinu. Zbylých několik minut padlo na ukrývání pistole. Tak pevně rozhodnut, avšak ne beze strachu, vystoupil z auta a volným krokem zamířil k mřížované bráně.

Malá vrátka v jednom z křídel se sama nehlučně otevřela. Detektiv vstoupil. Tak a teď už není cesty zpět, blesklo mu hlavou, jakmile za sebou zaslechl tiché zaklapnutí.

V uchu, kde měl malé sluchátko, se mu najednou rozezněl šílený pískot. Aparát letěl do šterku. Tak tohle si taky ohlídal. Chudáci kluci, co odposlouchávají štěnici. Jestli na ni měla ta rušička stejný vliv, asi jim to vyrazilo bubínky, politoval detektiv své kolegy. No nic, malý Fuksi, kdepak tě maj?

Zazněl výstřel, ale kulka jenom hvízdla a odrazila se od zábradlí neškodným směrem. Tohle nebyla vražedná rána, napadlo Adama, měla jen upoutat pozornost. Projektil by jej stejně nemohl trefit, jelikož se právě krčil ve výklenku na schodišti.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ ozvalo se odkudsi shora. Musel to být hlas z pásky, ale teď detektivovi připadal ještě povědomější. Jak moc dobře jej zná, si uvědomil teprve, když promluvil. „Kdo jsi?“ Ten člověk mluvil jako on! Zajímavá shoda náhod.

„Já?“ zasmál se ten nahoře tak, až Adama zamrazilo, „Pojď výš a sám uvidíš.“

Jo, to tak, ty úchyle. Ale co zbývá? Adam zavrčel, protože podobné otázky si v poslední době kladl na svůj vkus příliš často. Odlepil se od zdi a kradmými kroky postupoval vzhůru. Vzhledem k tomu, že žádný další kus olova ani na oko neusiloval o jeho život, dostal se až na vrchol schodiště. Zde našel jediné dveře.

„Kde máš toho chlapce?“ vykřikl detektiv a přitiskl se zády ke zdi vedle dveří.

„Míra Fuksů si teď spokojeně hraje s jinými záškoláky v jednom opuštěném skladišti.“

„Ale ta nahrávka...“

„Považoval to za dobrý žert.“

Krucinál, tak se nechat napálit! Teď, když už Adam neměl proč si hrát na neozbrojeného, vytáhl devítku.

„Dobře, druhá otázka. Asi se budu trochu opakovat, ale kdo jsi? A co mi chceš?“

„Sám se podívej, kdo jsem.“

Zkušený a ostřílený policajt nebyl tak naivní, aby vystrčil hlavu. Místo toho prošacoval kapsu a vytáhl zrcátko. Když si ho přidržel na okraji zárubní tak, aby viděl do místnosti za dveřmi, přišly na něj mdloby. Nejdříve myslel, že jej šálí zrak, ale pak se vzpamatoval a pohlédl pravdě do očí. Tam u okna stál někdo, kdo nejenže mluvil jako Adam Krejčí, on tak i vypadal.

Ta napodobenina se znovu ušklíbla.

„Překvápko.“

„Krucinálfagot!“ to bylo jediné, na co se Adam zmohl. „Jak...?“

„Je to možné?“ dokončil za něj zločinec. „Celkem normálně. Chtěl jsi vědět, kdo jsem. Dobrá tedy, jsem tvůj Stín.“

„Cože?“

„Kdysi dávno mě povolala jedna zhrzená čarodějka, aby se mohla pomstít svému bývalému milenci. Měl jsem ho zabít a jako revanš dožít jeho mizerný život. Ale víš ty co? Mně se to zalíbilo. A tak, když starý vévoda, teda už já, umíral, našel jsem si jednoho sloužícího, co stál poblíž, a jakmile se naskytla vhodná chvíle, vzal si jeho čas. A potom dalšího smrtelníka a dalšího. Žil jsem díky tomu už stovky životů. Jediná nevýhoda toho všeho je, že vždy musím svůj originál zabít ve spravedlivém souboji.“

„Co je to sakra za blbost?“

„Blbost? Proč myslíš, že jsem se unavoval tím zvěrstvem se zrcadly? Musel jsem si být jistý, že až nahodím návnadu, ty se chytíš. Jak vidno, vyšlo to dokonale.“

Adam nikdy nevěřil v nadpřirozené síly, vždy četl výhradně detektivky nebo humoristickou literaturu a o filmové sci-fi zavadil jen v Zemanově Cestě do pravěku. Přesto v něm nyní hlodal červ pochybnosti, zda všechna racionalita, kterou se celý život ohání, není v tuto chvíli absolutně zbytečná. Tváří v tvář vlastní dokonalé kopii by nejspíše většina lidí začala uvažovat o přehodnocení svého pohledu na svět. Mírně rozpolcený detektiv se pokusil zjistit co nejvíc:

„Pokud je ten blábol, co se mi tu snažíš namluvit, pravdivý, jak je možné, že jsi přežil tolik soubojů?“

Další ošklivé uchechtnutí. Ten chlap musel být opravdu magor.

„Myslíš, že jen vypadám jako má oběť? Kdepak, já se měním celý. Vím, jak myslíš, vím, co uděláš. Teď například je slunce ve výhodné pozici a svítí přímo do okna, co mám za zády. Blejskneš po mně zrcátkem a budeš doufat, že mě prase na chvíli oslepí, lehneš na zem a dvakrát vypálíš. Budeš samozřejmě mířit na pravé rameno, protože v té ruce držím zbraň a zároveň mě nechceš zabít, jak to máš ve zvyku už od akademie. Nebo se pletu?“

Nepletl se. Jakkoliv to bylo děsivé, měl pravdu do nejmenšího detailu.

„Tak, a teď vymýšlíš něco, co bys sám od sebe nečekal. Zvláštní myšlenkový postup na to, že jsi mi ještě před chvílí nevěřil ani slovo.“

„Kdo jsi byl před tím?“

„Pamatuješ na tu ženu, co ti proletěla předním sklem?“

„Do prdele!“ vydechl Adam. „Jak to, že ji nepohřešovali?“ dodal, ale hned si uvědomil, co to řekl za pitomost.

„Kdo by pohřešoval někoho živého, krásnou mladou ženskou, která chodí přes den do práce a večer do společnosti? Maximálně jste našli někde ve stoce bezejmennou mrtvolu, u které jsem se postaral, aby ji nikdo nepoznal.“

Na ten případ si detektiv vzpomínal. Jeden z jeho mála nevyřešených, hlavně proto, že nikdy nepřišli na to, koho vlastně v kanálech našli.

Obličej měla k nepoznání znetvořený a ani identifikace pomocí zubů či DNA nepomohla. Jak by taky mohla, když živou osobu, denně vídanou několika desítkami lidí, lze jen těžko zařadit do okruhu možných hledaných.

„Dobrá, co máš v plánu teď?“

„Jak jsem říkal, spravedlivý souboj. Tak se konečně přestaň schovávat! Stejně ti to nepomůže.“

Adam horečnatě přemýšlel. Musím toho parazita odstranit. Pokud je to, co říká, pravda, a teď jsem asi ochotný věřit všemu, musím zachránit ty lidi, co by mohli přijít po mně. Co bych teď od sebe nečekal? Že udělám to samé?

Mezi zárubněmi se blýsklo zrcátko, vzápětí se ve dveřích mihl stín a zazněly dva výstřely.

Detektiv vstal a přimhouřil oči proti ostrému slunci. Na podlaze pod oknem skutečně leželo bezvládné tělo nebo alespoň něco, co tak vypadalo. Pomalu a opatrně se rozešel tím směrem.

„Nepřekvapil ses!“ pronesl temný hlas z druhého kouta pokoje.

Poručík běžel po schodišti, jak nejrychleji uměl. Když se ozvaly první výstřely, neváhal a dal pokyn k útoku. Černooděnci se rozlezli po budově jako mravenci, a touhle dobou už jistě někdo našel to správné okno. Policista konečně zdolal poslední schod a vpadl do pokoje, který po přestálé přestřelce vypadal spíš jako jatka, kde se splašil dobytek. Převržené stoly a v hrubých dubových deskách zaryté kulky, stržené závěsy a krev na podlaze celkem jasně svědčily o tom, že se zde neodehrál žádný přátelský dýchánek.

Za jedním ze stolů klečel celý od krve detektiv Adam Krejčí. Něco říkal, ale nešlo mu rozumět. Špatně se mu dýchalo, pravděpodobně měl, soudě dle zkrvaveného hrudníku, poraněnou plíci. Před ním leželo tělo bez tváře. Část čelisti byla doslova ustřelená a další rána si s sebou vzala kus kůže z jiného místa obličeje.

To zas budou mít hoši z laborky radost, napadlo pobledlého poručíka.

Pavel „Lafein“ Poléfka – Tramvaj

Stojím na tramvajové zastávce nedaleko centra, je několik minut před jednou hodinou ráno a normálně by už žádná tramvaj jet neměla.

Jenže v podniku, ve kterém jsem s kamarády seděl, si k nám přisedl zvláštní týpek. Nikdo ho neznal, nikomu nevadil, a když jsem se s ním dal do řeči, zjistil jsem, že si výborně rozumíme. Zapovídali jsme se a já téměř nepostřehl, jak se všichni moji kamarádi vytratil. Spolu s nimi utekl i čas a najednou byla půlnoc a mně ujela poslední tramvaj. Chtěl jsem tedy vyrazit na noční autobus, ale zadržel mě a vážným hlasem mi řekl o tramvaji, která jede dneska v jednu ráno, a že je to jedinečná příležitost, kterou bych si neměl nechat ujít. Samozřejmě jsem mu nevěřil, ale něco v jeho hlase mě donutilo o tom přemýšlet a po čtvrt hodině jsem mu slíbil, že se tam půjdu alespoň podívat. Hned po tom se zvedl, rozloučil se a odešel. Zůstal jsem tam ještě chvíli zmateně sedět, pak jsem se rozhodl, že asi přeci jen půjdu na ten autobus. Zaplatil jsem a vyšel ven. Do tváře mě udeřily ledové kapky hnané silným větrem. Najednou jsem mu chtěl strašně věřit, protože tramvajová zastávka byla odtud sotva sto metrů, kdežto na nočku musím jít o dvě ulice výš. Koneckonců slib je slib.

Tak tu stojím, se mnou tu je pán v tmavém kabátě s kloboukem vraženým hluboko do očí, a klidně čekáme. Nejspíš potkal toho samého týpka. Jinak je kolem liduprázdno, i provoz je hodně řídký.

Jdu za ním a ptám se ho: „Myslíte, že ještě něco pojede?“

Vůbec si mě nevšímal. Tak jsem mu to zopakoval. Trhl sebou, postrčil si malíčkem klobouk z očí a podíval se na mě. Eastwood by se od něj mohl učit. Tvář se mu roztáhla do širokého, upřímného úsměvu, otevřel ústa a začal na mě mluvit. Mluvil celkem slušnou dobu, než jsem si uvědomil, že ho vlastně vůbec neslyším, z jeho hrdla nevycházel naprosto žádný zvuk. Chvilí jsem na něj koukal jako na blázna a myslel si, že si dělá legraci. Jenže on pořád otvíral ústa a tvářil se, jako by opravdu mluvil. Živě gestikuloval, jako když chce zdůrazňovat určitá slova, která ale z jeho úst nevycházela.

„Promiňte, pane, ale já vás vůbec neslyším,“ skočil jsem mu do jeho němohry, „můžete mluvit trochu víc nahlas?“

Znovu se usmál a znovu začal mluvit a znovu jsem neslyšel jedinou hlásku. Pokusil jsem se tedy alespoň odečítat ze rtů, ale všiml jsem si, že se dívá někam za mě. Podíval jsem se tím směrem a oněměl taky. Právě přicházela velmi hezká paní, něco kolem třiceti, nádherná postava vkusně oděná do tmavozeleného kostýmu, zelené lodičky na tenkých, vysokých podpatcích a zelená mašle ve vlasech. Aby té zelené nebylo málo, tak jsem si, když procházela kolem mě, všiml, že má i stejně zelené oči. Prostě krásná, zelená dáma. Jen brašna v její ruce byla černá. Děšť s větrem jakoby bojácně uhýbaly před tou nádherou. Decentně se na mě usmála a došla přímo k pánovi. Zezelenal jsem závistí, zřejmě proto, abych jí nepokazil image. Otevřela svoji pusinku a v očekávání jejího hlasu jsem nastražil uši jako netopýr. Jak asi zní zelený hlas?

Nic, ticho. Dáma mluvila stejně živě jako pán, jenže stejně bez zvuku. Ovšem pán ji zřejmě slyšel, protože odpovídal na otázky a ona na jeho a vůbec to vypadalo, že si mají co říct!

„Co se to děje?“ otázal jsem se němé dvojice, zvuk vlastního hlasu mě překvapil.

Oba se na mě otočili a chápavě se mi snažili situaci vysvětlit, bohužel bez jakéhokoli zvuku.

„Slečno, můžete mluvit pomalu a zřetelně,“ obrátil jsem se na dámu a hlas se mi trochu trásl, přestával jsem tomu rozumět, „já vás totiž neslyším a ani pána, takže bych se vám pokusil odečítat ze rtů, jestli vám to nevadí?“

Dáma se znovu usmála a odhalila dokonalý chrup.

„Ptejte se, mladý muži.“ Vyložil jsem si pohyb jejích rtů.

„Dobrá,“ řekl jsem částečně uklidněný rozbíhající se komunikací, „chtěl bych vědět, jestli ještě něco pojede, a hlavně, jak to, že vy mě slyšíte a já vás ne?“

Hlavou mi projela myšlenka na taxík, takže zatímco jsem se pokoušel dostat z dámy nějaké informace, jsem prohledal kapsy a našel dvě koruny. Taxi se nekoná. Pěšky se mi fakt nechtělo, počasí nebylo na procházku zrovna vhodný, takže jsem opravdu doufal, že něco pojede a ne, že tady mají sraz němý z celého města.

Dáma se nadechla, otevřela pusu a z deště se vynořila tramvaj. Tak pusu zase zavřela, otočila se k pánovi a něco mu řekla, ukazujíc při tom na mě. Pán se usmál a kývl mým směrem a pak na tramvaj, která zrovna zastavila přímo u nás. Vzal dámu za loket a nasměroval ji ke dveřím, které se právě otevřely. Vnitřek vypadal teple a útulně. Dáma s pánem nastoupili, já se ještě chvíli rozmýšlel, ale další dávka ledového deště rozhodla za mě. Nastoupil sem.

Sedl jsem si k oknu s výhledem na zastávku a uviděl, jak se ze tmy vynořila drobná postava a utíká směrem k tramvaji. Tramvaj stála a tiše vrčela, dveře otevřené. Postava doběhla a vrazila dovnitř. V ten okamžik se dveře zavřely a stroj se rozjel.

Pozoroval jsem postavu, ze které se vyklubala mladá, hezká slečna. Sedla si přes uličku o dvě sedačky přede mě. Dáma s pánem seděli úplně vpředu a podle pohybů jejich těl jsem poznal, že si opět povídají. Alespoň neruší. Usoudil jsem, že asi budou opravdu němí a jen situace a počasí z nich v mých očích udělalo něco víc.

Tramvaj nabrala na rychlosti a už jsem si to svištěl domů. Hustý déšť a noc značně omezovaly výhled z okna a jen rozmazané šmouhy světel a drncání dokazovaly pohyb.

Dáma se otočila a dlouho a upřeně pozorovala slečnu, pak zaklepala pánovi na rameno a něco mu řekla. Pán se taky otočil a teď se na ni dívali oba. Tvářili se celkem přátelsky a vysílali dokonalé úsměvy. Slečna znervózněla, zavržela se na sedačce a otočila se ke mně. Pokrčil jsem rameny a usmál se. Taky se plaše usmála a otočila se zpátky, kde na ni číhaly dva páry krásných, usmívajících se očí. Podíval jsem se z okna. Vidět byly pořád jen rozmazané skvrny světel. Díval jsem se na ně a přemýšlel, co se změnilo. Něco mi tu nehrálo, když pomínu usměvavé a němé tváře mých nočních spolucestujících. Odvrátil jsem hlavu od okna a rozhlédl se po voze. Nic zvláštního, docela obyčejná tramvaj.

Dáma s pánem už zase koukali dopředu a vedli němou konverzaci. Slečna seděla jako na trní a dívala se ven. Viděl jsem její odraz v okně, byla opravdu hezká a vypadala poněkud vystrašeně. Něco se děje, jen pořád nevím co. Vtom jsem uslyšel tiché zakašlání. Slečna. Neuvěřitelně se mi ulevilo. Byl to první lidský zvuk, který jsem slyšel od mého příchodu na zastávku a který sem nevydal já. Takže je nakonec všechno v pořádku a já si jen něco namlouval. Není to v pořádku, uvědomil jsem si vzápětí. Jedeme už dost dlouho na to, abychom byli na další zastávce, a pořád nic. A taky mi došlo, co mi tu nesedělo před chvílí, tramvaj přestala drncat, ale světla dál ubíhala, vypadalo to, jako bychom letěli. Najednou mě znepokojila další věc, marně jsem hledal odraz v okně těch dvou. Nebyl tam! Zato odraz slečny nabyl vyděšeného výrazu, podívala se na hodinky, pak ven a nakonec na mě. Už jsme jeli vážně dlouho a zastávka nikde. Srdce se mi rozbušilo jako o závod a studený pot mi vyrazil i z míst, o nichž jsem do teď neměl ani ponětí. Nervózní už nebyla jenom slečna. Co se dělá v takových okamžicích? Já zůstal sedět a nevěřil svým očím. Odraz slečny byl hezký a ostrý, naproti tomu odraz těch dvou, který před chvílkou nebyl vidět, pomalu vystupoval na skle a nabýval z rozmazané podobizny zvláštní ostrosti. Za několik vteřin byl odraz reálnější, než oba obličejové uvnitř tramvaje. Ty tváře ale nebyly pána, ani krásné dámy. Byly to obličejové dětí, roztomilého chlapečka a hezké holčičky se zelenýma očima. Podíval jsem se na slečnu, jestli si toho taky všimla. Všimla! Seděla jako přikovaná, křečovitě svírala ruce a zrak měla přilepený na dětských tvářích ve skle. Najednou vydala zvláštní zvuk, něco mezi výkřikem a polknutím. Mimo chodem, z tohohle lidského zvuku se mi neulevilo ani trošku. Vyskočila ze sedačky a s napřaženým prstem

utíkala k záchranné brzdě. Nás pět, počítám-li hlavy dětí, se na ni otočilo a sledovalo její pokus zastavit tramvaj. Jenže, já byl jediný, který jí fandil. Pán s dámou se přestali usmívat, ale neudělali žádný pohyb, kterým by ji chtěli zastavit, ovšem děti to tak zřejmě nechat nechtěly. Odraz těch milých dětských tvářiček se rychle začal šinout po stěně tramvaje a blížil se ke slečně, která jim nevěnovala pozornost a celou svojí vůlí se snažila zmáčknout ten červený knoflík. I já jsem bezděky zatnul všechny svaly při pohledu na křehký prstík blížící se k tlačítku a dvě placaté hlavy blížící se k prstíku.

Stihla to! Zřetelně jsem viděl, jak jí zbělal prst tlakem na tlačítko. To se vmáčklo do mechanismu brzdy, a já sledoval, jak se dětské tváře roztahují do grimasy plné strachu. Zapřel jsem se o sedadlo přede mnou, zavřel oči a čekal na brzdný manévr.

Jedna, dvě, tři a nic. Otevřel jsem oči a spatřil zajímavý obraz. Dvě dětské tváře, kterým se vůbec nezkřivil obličej do bojácného výrazu, jak jsem si myslel, ale roztáhl do vítězného úsměvu. Slečna, co stále mačkala tlačítko a zoufale se dívala střídavě ven a na mě, uviděla dvě hlavy, které byly jakoby vpíté do stěny vagónu a drze se na ni smály.

Zřejmě to nebyla žádná rozmazlená princezna; nejenže neomdlela, ale ani nepropadla panice, jen se na mě znovu podívala a její pohled říkal: *Dělej něco ty magore, nebo to špatně dopadne.*

„Dělej něco a přestaň tak hloupě čumět!“ Uslyšel jsem příjemný, trochu zvýšený a roztřesený hlas. Uvědomil jsem si, že to není sen.

„Kurva!“ zařval jsem a vyskočil ze sedadla.

Rozhlédl jsem se po tramvaji a hledal něco, co se dá použít jako zbraň. Jenže, čím se mlátí lezoucí, dvourozměrné dětské hlavy? Všiml jsem si, že pán a dáma se už vůbec přátelsky netváří a pozorují dění v tramvaji trochu pohrdavým a hodně pobaveným pohledem. Bez sebe vzteky i strachem jsem přiskočil k té psychedelické projekci dětských obličejů, vybral si chlapečka, jelikož jsem gentleman, a taky byl o kousek níž než holčička, a vši silou ho nakopl. Místo očekávaného odporu stěny mi noha projela skrz a až po koleno zmizela za stěnou. S vypětím všech sil jsem udržel rovnováhu a rychle nohu vrátil. Naštěstí byla celá a byla moje. Tvář kluka se rozvlnila, jako na hladině rybníka, vypadalo to příšerně. O kousek jsem ustoupil a opatrně kopl do stěny vedle. Náraz, stěna byla pevná a nepropustná. Chytil jsem slečnu za ruku a odtáhl ji od dalších marných pokusů mačkáním tlačítka zastavit stroj a od těch nepochopitelných hlav do prostřed uličky.

„Co se to děje?“ špitla.

„Nemám nejmenší ponětí, kdybys tady nebyla a neviděla to, tak bych si myslel, že mi v tom podniku dali do pití tripa,“ zaujala mě ta myšlenka. Ten podnik nebyl nic moc. A kdo ví, čeho jsou kamarádi schopný. „Takový halucinace sou prostě divný.“

„To nejsou halucinace, je to odporně skutečný,“ pronesla rozhodným tónem a ukázala na neskutečně skutečné dětské hlavy, které se k nám začaly plížit.

„Co budeme dělat?“ zeptala se znova.

Dneska je prostě den nezodpověditelných otázek. Místo odpovědi jsem pustil její ruku, ačkoliv mi její teplé sevření dodávalo pocit bezpečí, a několika skoky jsem prolétl vzdálenost mezi mnou a němou dvojicí. Cvičně jsem do pána píchl prstem, abych si neuřízl ostudu, kdyby byl náhodou taky nehmotný nebo tak něco, a poněvadž jsem si ho málem zlomil, usoudil jsem, že nějakou hmotu asi má, chytil ho za klop kabátu a jal se s ním cloumat a vůbec jsem se snažil vypadat zle a výhruzně. Zvláštní, vůbec to na něj nezapůsobilo. A ještě zajímavější bylo, že sebou nechal cloumat a ani trochu se nebránil. Jen ze sedačky nešel zvednout. Díval se mi do očí a smál se, i dáma se smála a už mi vůbec nepřipadala tak hezká jako na zastávce. Ten smích ve mně probudil zuřivost, kterou jsem ještě nikdy v životě nepocítil. Klop mi zůstaly v ruce, tak jsem se ani nezdržoval jejich zahazováním a začal jsem toho chlapa mlátit do rozesmátého obličeje vši silou, jakou jsem byl schopný vyvinout. Ruce se mi od jeho hlavy odrážely jako od fotbalového míče, a on se smál stále víc a já víc a víc zuřil.

Přes rudou mlhu před očima jsem si všiml, že slečna vypadá nějak podivně. Zdála se menší a tvářila se naprosto bezmocně. Přestal jsem mlátit do smějícího se míče a rozběhl se k ní. Stála po kolena v dětských hlavách a rychle se propadala do podlahy. V běhu jsem ji chytil kolem pasu a vytáhl ven, setrvačností jsme přepadli. Krásně voněla a takhle z blízka byla opravdu nádherná. Její ňadra mě příjemně tlačila do hrudníku a mezi nimi ležel malý stříbrný křížek. I přes naprosto šílenou situaci, ve které jsme se nacházeli, mnou projela vlna souznění. Naneštěstí mi to vydrželo opravdu jen chvíli, plazící se dětské ksichty mi zřejmě záviděly a rozhodly se mě přivést zpátky do reality, nebo co to vlastně bylo.

„Vstávej,“ zašeptal jsem jí do ucha a zhluboka vdechl její vůni.

Pomohl jsem jí na nohy a dneska už podruhé sem svíral tu teplou a křehkou ruku a vydal jsem se na úprk do řídicí kabinky. Dveře jsem ani nezkoušel otevírat a prostě jsem je vykopl. Uvnitř samozřejmě nikdo nebyl, proč mě to nepřekvapilo? O řízení prostředků hromadné dopravy toho moc nevím, a tak sem postupně vyzkoušel všechny páčky a tlačítka, jež jsem objevil, a doufal, že něco z toho bude brzda. Nebyla, nebo nefungovala. Náhle mi pohled padl na přístroj, který jsem okamžitě poznal, byl to hasicí přístroj a z nedostatku invence jsem ho popadl a prohodil oknem. Ozvala se rána, sklo prasklo a vysypalo se ven. Do kabiny vniknul svěží noční vzduch, po dešti a větru ani památky. Bylo to uklidňující. Vtom zaskřípěly brzdy a tramvaj sebou začala zase škubat a konečně zastavila. Dveře se otevřely a rozhostilo se dokonalé ticho. Opatrně jsem nakoukl do vagónu, byl úplně prázdný.

Otočil jsem se k ní. Přestože jsem se snažil ovládat, hlas se mi stejně třásl, když jsem promluvil.

„Nikdo tam není, ani hlavy a ani ti dva. Vůbec nevím, co si o tom mám myslet.“

Tentokrát mě chytla za ruku sama.

„Já chci pryč,“ pronesla smutně. „Dětské hlavy, němí lidi, tramvaj, která si jezdí sama a zastavuje, kdy chce, to je na mě trochu moc!“

Z ničeho nic se celá schoulila a ramena se jí roztřásla nekontrolovatelným pláčem. Potřebovala by obejmout, napadlo mě, a tak jsem to udělal. Přimáčkla se ke mně a plakala a byla úplně bezbranná. I tak jsem musel uznat, že vydržela opravdu hodně. Byl jsem moc rád, ačkoliv jsem jí to nepřál, jenže to ani sobě ne, že nastoupila a podnikla tuhle šílenou jízdu se mnou. Kdybych tu byl sám, asi bych teď brečel místo ní. Po chvíli jsem ji jemně odstrčil, rozhlédl se, vytáhl kapesník a podal jí ho.

„Tak vypadneme, už tu nechci zůstat ani vteřinu, a neboj se, všechno bude zase v pohodě,“ snažil jsem se uchlácholit nás oba.

Vylezli jsme z kabiny a zamířili k otevřeným dveřím. Cestou k nim jsme stále sledovali stěny a okna a pátrali po hlavách nebo jiném stejně nepěkném překvapení. Nic se nedělo, jen z venku k nám doléhalo tíživé ticho. Na to, že jsme měli být uprostřed města, to bylo poněkud vyvádějící z míry. Stoupl jsem si na schůdky, rozhlédl se a málem omdlel. Dva metry ode dveří stály dvě děti a dívaly se na mě. Chlapeček měl na sobě pruhované tričko, kraťasy a podkolenky a holčička zelené šatičky a zelenou stuhu ve vlasech, v ruce držela černou brašnu. Nevypadaly nijak zle a jen tak stály a čekaly. Tma zhoustla tak, že bylo vidět sotva pět metrů kolem. Za mými zády se ozval výkřik a pak rána. Tak to nakonec přeci jen neustála. Otočil jsem se, ležela na zemi a nejevila známky života. Rychle jsem k ní přiskočil a nevšímaje si děcek, jsem si k ní klekl a přiložil tvář k jejím ústům. Ovanul mě proud svěžího dechu a neodpustil jsem si sáhnout jí na srdce. Tluče. Stoupl jsem si, zvedl jí nohy a po očku jsem sledoval postavičky venku. Ještě pořád stály a nesnažily se dostat dovnitř. Slečna pomalu otevřela oči. Když mě uviděla, vyslala mi vstříc ten nejhezčí úsměv, který jsem kdy viděl.

Ještě bych se moc nesmál, pomyslel jsem si pochmurně, mrkl jsem na ni a otočil se k dětem.

„Co vy ste vlastně zač?!“ zahřímal jsem na ně.

„Já sem Lucinka a tohle je Pét'a,“ důstojně pronesla holčička, mohlo jí být tak dvanáct let, Pét'a vypadal ještě o něco mladší.

„Lucinka a Pét'a?“ zašeptal jsem a totálně otřesený se opřel o dveře.

Slečna se mezitím už docela sebrala a nejspíš mateřský instinkt, který se musel vynořit z jejího nitra, jí dodal ztracenou odvalu a dočista převzala iniciativu. Abych pravdu řekl, byl jsem rád, děti prostě nejsou moje parketa.

„Tak, Lucinko,“ spustila typicky ženskou versus dětskou konverzaci, „kde máte maminku a tatínka a co tady vlastně takhle samy v noci děláte? To se nebojíte?“

Vypadala, jako když úplně zapomněla, že stejné, jen dvojrozměrné dětské ksichtíky se před chvílí plazily po stěnách tramvaje a netvářily se zrovna roztomile. Pomalu sešla k dětem na zastávku a přidřepala si k nim. Pét'a se jenom ušklíbl a trochu couvl, zato holčička se upřeně dívala na mě, když odpovíděla.

„My nikoho nemáme a nikoho nepotřebujeme a ničeho se nebojíme.“ V očích se jí zeleně zablesklo. „Čekáme na vás.“

Její pohled studil a nenašel sem v něm nic dětského, spíš to byl pohled stařeny, která pamatuje víc, než by chtěla. Zamrazilo mě a znovu jsem se poohlédl po nějaké zbraň a znovu bezúspěšně. Na chvíli mi to přišlo k smíchu, dospělý chlap a hledá zbraň na dvě malé děti, ale opravdu jen na chvíli. Znovu se mi vybavil Pétův rozteklý obličej po zásahu mojí botou.

Slečna, už mě trochu znervózňovalo, že neznám její jméno, když už jsme si byli tak blízcí, si zřejmě toho studeného pohledu nevšimla a s úsměvem pokračovala v rozhovoru.

„A pročpak na nás čekáte?“

Všiml jsem si, že jí zrychlil dech.

„Kdo vám řekl, že na nás máte čekat?“

Téměř jsem slyšel, jak se jí rozbušilo srdce, a úsměv na tváři začal vymazávat stín hrůzy. Že by si vzpomněla?

„A jak to, že byly vaše obličeje s námi v tramvaji?“ To už vstávala a očividně se bála. Vzpomněla si!

„On ví, kdo jsme a proč na vás čekáme,“ řekla Lucinka ledovým hlasem.

Slečna se na mě vyčkávavě podívala. Pokrčil jsem rameny a neřekl nic.

Opravdu vím, kdo to je, uvědomil jsem si. Znal jsem ty děti, před mnoha lety, když jsem byl o něco menší než ony, tak jsme si spolu hrávali, běhali jsme po kolejkách, jezdili načerno a dělali všechny ty hlouposti, které děti obvykle dělají. Jednoho dne jsme nastoupili do tramvaje, ve které nikdo nejel, kromě jednoho staršího člověka se zkaženými zuby a velkým, flekatým pytlek na brambory. Nelíbil se mi a bál jsem se ho. Cestou jsem děti přemlouval, aby se mnou vystoupily hned na další zastávce, ale vysmály se mi, a tak jsem vystoupil sám. Od té doby jsem už o Lucince a Pét'ovi nikdy neslyšel. Až do dneška. Vzpomínka na dětství se mi v hlavě zatočila a byla pryč. Nevěřil jsem, že bych je ještě někdy mohl spatřit a už vůbec ne v takovéhle situaci. Ale proč na nás čekají, jsem fakt nevěděl.

„No, dobře, vzpomínám si na vás, ale nechápu, co se to s vámi stalo a ani důvod vaší poněkud spirituální návštěvy,“ řekl jsem nahlas a důrazně, „rád vás zase vidím, ale co s tím má společného ona?“ očima jsem ukázal na znovu vyděšenou dívku.

„Nechte ji jít domů a můžeme si zavzpomínat na starý časy a konečně mi vysvětlíte, co to má všechno znamenat!“ připadal jsem si jako akční hrdina, který nabízí svůj život za život nevinné dívky a pomalu se přestával bát a začínal být zvědavý na největší objev tisíciletí, teda jestli mi to někdo uvěří. Asi neuvěří, povzdychl jsem si.

„Ale ona tu není náhodou,“ pravila ta zelená holčička, „i když jsme si mysleli, že už nestihne nastoupit, k naší radosti to stihla, a tak vás tu máme oba.“

Mimochodem nepamatuji si, že by Lucka byla tak ulítlá do zelený.

„Vy jste si to naplánovali?“ zeptal jsem se, i když odpověď byla víc než jasná, ale potřeboval jsem si to trochu promyslet.

„Jasně, že jo,“ ozval se taky Pět'a, „já jsem to všechno vymyslel a zařídil. Jak myslíte, že jste se dozvěděli o tramvaji, která nikdy před tím nejela a už nikdy nepojede?“

Vzpomínám si, že se vždycky chlubil; a hlavně kvůli němu tenkrát Lucka nevystoupila se mnou. Vychloubal se, jak se ničeho nebojí a jak ji ochrání. Zřejmě se mu to moc nepovedlo.

„Kdo myslíš, že ti ráno volal a dával si s tebou schůzku v tom podniku?“ ptal se dál a zvyšoval hlas, jak byl na sebe hrdej.

Já si myslel, že mi volal kámoš, protože to byl jeho hlas a protože v tom podniku nakonec byl. Ale neřekl jsem nic, nechtěl sem přiživovat to šílený dětský ego.

„A kdo myslíš, že vymyslel naše dospělé kopie?“ Vypadal jako v transu.

„Ale to jsem přece vymyslela já!“ skočila mu do sebeoslavného chorálu Lucka.

Tiše jsem se zasmál, jen tak pro sebe, zatímco Pět'a něco zlostně zavrčel a zmlkl.

„Ty je taky znáš?“ otočil jsem se na slečnu.

„Jak to, taky?“ vytřeštila na mě oči. „Já je nikdy v životě neviděla, ale co o nich víš ty?“

Neodpověděl jsem, místo toho jsem se otočil zpátky na Lucku.

„Proč je tady?“

„Pamatuješ si na toho muže s pytlem?“ odpověděla otázkou.

Přikývl jsem.

„Měl jsi pravdu, měli jsme tenkrát vystoupit s tebou. Ten člověk byl zrůda, v tom pytli měl oči desítek malých dětí, které umučil.“ Možná se mi to zdálo, ale řekl bych, že se jí na okamžik místo očí objevily prázdné důlky.

„I nás mučil a nakonec zabil. A ona,“ ukázala prstem na dívku, která nevěřicně kroutila hlavou. Je zajímavé, že ani já, ani ona jsme se nepokusily o útěk. Asi by se to stejně nepovedlo. Ale kdo ví?

„Ona je jeho dcera!“

Kdyby z nebe spadl nákladák plný zpívajících gumových medvídků nemělo by to na ni takový účinek, jako Lucčina poslední slova.

„Já ale nikdy svého otce neviděla,“ zavzlykala a celá se roztřásla, „a maminka o něm nikdy nemluvila.“

„To se není čemu divit,“ pronesl Pět'a, který je mi sympatičtější, když mlčí, „jestli věděla, co je zač!“

„Určitě nevěděla!“ ohradila se výhružně. „Ale proč jsem tady, když o něm nic nevím, já přece nejsem odpovědná za to, co vám udělal. Pro mě je to naprosto cizí člověk!“

Pět'a se otočil na Lucku a zjevně se už se slečnou nehodlal bavit. Byl jsem poněkud otřesený a už jsem se zase pro změnu začínal bát a nepřicházel jsem na žádné řešení, jak se z téhle situace dostat.

„A proč jste si dali tak na čas a nepřišli si pro nás dřív?“ zeptal jsem se jen tak, aby řeč nestála.

Bylo to, jako bych Pět'u bodnul žhavým drátem do zadku.

„Co ty víš o čase?“ zapištěl vzteky bez sebe. „Co ty víš o tom, jak věčná může být vteřina plná bolesti, co vlastně vůbec víš o bolesti?“ Teď už ječel jako siréna, musel jsem uznat, že o těchhle věcech toho věděl asi o trochu víc, než já. „A dost bylo řečí a hraní na starý kamarády, teď to poznáš na vlastní kůži!“

Otočil se na Lucku, ta jenom přikývla, ustoupila dva kroky dozadu a otevřela černou brašnu, kterou po celou dobu pevně svírala v ruku. Sáhla dovnitř a mně se z toho, co jsem uviděl, zatočila hlava a slečna vedle mě začala zvracet.

„Takhle se vítá tat'ka?“ zeptal se Pět'a a poťouchle se usmíval.

Lucka držela za několik plesnivých vlasů scvrklou, odporně vypadající hlavu, kterou jsem i přesto poznal. Byl to ten chlap s pytle. Vtom hlava otevřela oči a podívala se na slečnu, která ze sebe pořád sypala večeri.

„Tak ty si moje milovaná dcerka? Máš nádherné očička,“ ozval se z jejích shnilých úst sípavý hlas, „pojď ke mně, ať tě můžu obejmout,“ sípavý smích, „vlastně nemám zrovna čím, tak bych tě mohl políbit, co říkáš?“ A znovu ten smích.

Slečna se svezla na kolena a nepřestávala ze sebe sypat teď už oběd. Neodvažovala se na otce ani pohlédnout.

Bylo toho trochu moc i na mě. Najednou mi hlavou probleskla myšlenka na křížek, který měla slečna na krku a na jednu moc zajímavou a, jak se ukázalo, i praktickou knížku. Přiskočil jsem ke klečící dívce a strhl jí křížek s krku. S řevem, který mi měl pomoc potlačit strach, jsem se vrhl k Lucce držící hlavu a nacpal hlavě křížek do té prohnílé díry, která snad kdysi bývala ústy.

Ozvalo se nelidské pištění, které se prolínalo s dětským pláčem, zvuky stále nabývaly na intenzitě, až jsem si začal myslet, že mi explodují bubínky. Nestalo se, místo mých bubínků explodovala hlava a utrhla Lucce ruku, ze které místo krve začal crčet proud světla. Pět'a se bezmocně rozhlížel a pak jeho zrak padl na proud světla unikající z pahýlu ruky divícího se děvčátka. Přiskočil jí zřejmě na pomoc, jenže ve stejném okamžiku se Lucka otočila k němu a světlo ho zasáhlo do hrudníku a zanechalo po sobě díru velkou jako pěst, odkud se přidala další vlna světla a oba teď vypadali jako živé (mrtvé?) reflektory. Zajímavé na tom bylo, že ačkoliv jsem stál stejně blízko jako Lucka, nepocítil jsem žádnou tlakovou vlnu a nedolétla na mě ani molekula z hlavy tatínka mé možné budoucí přítelkyně. Ta měla moc starostí se svým žaludkem a poznáním druhého z rodičů, než aby ji vyrušila exploze nebo ten nelidský jekot. Stál jsem tam a díval se na to surrealistické divadlo a tiše vzpomínal na modlitby, které mě doma učili. Nevzpomněl jsem si ani na jednu, jen jsem mumlal pořád dokola: „Bože, bože, bože...“

Proud světla unikající z dětských těl začal pomalu slábnout a s tím, jak slábnul tak průhledněla těla a utichal křik, až nezbylo po dětech ani hlavě nejmenší stopy. Za mými zády se ozval podivný zvuk. Rychle jsem se otočil a spatřil tramvaj, jak zavírá dveře a odjíždí.

V tu chvíli jako by tma povolila a k mým, ještě poněkud zalehlým uším začaly doléhat důvěrně známé zvuky žijícího města. Rozhlédl jsem se kolem. Byli jsme na zastávce, ze které jsme se vydali na tohle nepříjemné setkání s minulostí.

Přiklekl jsem ke slečně a jemně ji zvedl. Byla úplně bílá a vysílená. Pohládl jsem ji po vlasech a zašeptal,

„Je to za náma, jsou pryč. Možná se nám to všechno jenom zdálo.“

Zvedla ke mně oči plné slz, ale už v nich nebyl strach, jen takové zvláštní něco, z čeho mě příjemně mrazilo v zádech.

„Na další tramvaj už asi čekat nebudeme vid’?“ Usmál jsem se a bylo mi všelijak. „Půjdem domů, můžu tě doprovodit?“

Přikývla, pevně mi stiskla ruku, zhluboka se nadechla, rozhlédla a pak se napůl šťastně napůl hystericky rozesmála. A tak jsme ruku v ruce šli nočním městem domů.

„A jak se vlastně jmenuješ?“

Hanka Vranová – Karkulka

Podivná pohádka

aneb Vražedkyně byla Karkulka

Bylo nebylo... ale spíš nebylo. Vlk zemřel. K úžasu všech skončil násilnou smrtí. Vlk, ten roztomilý povaleč a nesmírně obětavý člověk. Sousedy to velmi šokovalo.

Z moci úřední se nařídila pitva. Jenže výsledek? V pitevní zprávě stálo: příčinu smrti nelze jednoznačně určit. Podílelo se na ní příliš mnoho různých faktorů.

To si chudák vlk nezasloužil.

Místní novinový plátek nevalné úrovně se ihned podivného úmrtí chopil. Není se čemu divit. Bylo parno a byla okurková sezóna.

Palcové titulky den co den hlásaly: *Otrávená voda – mrtvý ve studni! Kdo zaplatí úhradu škody?; Hygiena varuje – pijte jen převařenou vodu!; Šokující nález! V místní studni nalezeno tělo; Kdo zabil Vlka? Kriminalisté si neví rady, pátrají, ale nic nenašli; Vrah dosud na svobodě!; Dávejte si pozor! Příští oběti můžete být vy!; Hlasujte s námi, kdo bude další!* atd.

Noviny otiskly toto: „Bylo to otřesné,“ jak tvrdí jeden očité svědek. „Kdo mu něco takového mohl udělat?“

Náš deník vám jako jediný přináší patologovu výpověď: Ctihodný, vážený a mírumilovný občan Vlk pravděpodobně zemřel na cirhózu jater, vnitřní krvácení, přehřátí organismu, neposkytnutí první pomoci při silném krvácení z dutiny břišní, nadměrné požívání přílišného množství jídla, výskyt vody v plicích, srdeční embolii, celkové vysílení organismu, podchlazení, utrpení šoku spojené s mnohočetnými oděrkami a odřeninami způsobenými při dopadu a na následné rozšíření infekce (v pokročilém stádiu) do celého těla.“

Policisté přeci jenom po důkladném šetření zjistili, že v době Vlkova úmrtí bylo na místě činu přítomno několik osob. Karkulka, známý to recidivista, chronický lhář a rošťák. Čas od času odebírána rodičům sociální péčí. Nosící typický červený obleček.

Myslivec nelegálně držící zbraň a zuřivého psa Azora. Azor pokousal už nejednoho pošťáka a jedenkrát i starostu. Pes nemá vodítko, košík ani známku. Podle interního policejního hlášení si na něho mají lidé dávat pozor, může být nebezpečný. Kdo ví, jestli ho Myslivec nakonec vzteklinou nenakazil schválně?

Samotná osoba jeho pána je opředena tajemstvím. Myslivec nesnáší bernák a protiví se jakékoli moci úřední. Je to starý bručoun. Nemá rád starostlivé vdovy a neodbytné dohazovačky.

Posledním vypátraným svědkem onoho brutálního činu, který odeslal Vlka na věčnost, byla Karkulčina babička. Kterou v nedávné době propustili z psychiatrické léčebny. Myslela si totiž, že je Napoleon, a tím pádem všechny kolem nesnesitelně komandovala.

Podle doktorů už je však v pořádku. Teď všechny přesvědčuje o tom, že je Čertova babička. S ohledem na její vnučku to není příliš za vlasy přitažená domněnka.

Kriminální oddíl provedl po třídním výsledku rekonstrukci případu. Karkulka sice nic nepřiznala, vypověděla však, že ji Vlk přepadl, když pokojně šla po cestičce lesem za babičkou, odcizil jí košíček a hrubě ji urazil.

(Poznámka státního zástupce: soudní orgán pochybuje o tom, že Vlk sotva mohl Karkulce říct něco, co by už sama neznala a nikdy nepoužila. Zástupce zemřelého si neodpustil: „Ta žába ho k tomu vyprovokovala!“ Následně byl z místa rekonstrukce vykázán.)

Babička státnímu orgánu pod pohrůžkou navrácení do ústavu sdělila, že se Vlk vloupal do jejího domu, vyděsil ji k smrti a omráčil ji Karkulčiným košíčkem. Víc si nepamatuje.

(Státní zástupce si k tomuto do bloku načmáral: „Bodejt’. Byla nalitá jak slíva.“)

Myslivec, který byl zrovna na procházce s Azorem, prý vše viděl a místo, aby zavolal strážníky, vše řešil po svém. Hulvát.

Případ byl vyřešen: Vlk zemřel na cirhózu jater, protože vypil Karkulce láhev nekvalitního vína. (Je vidět, že se z Karkulky stala pěkná držgrešle. Na babičce šetří.)

Na nadměrné požívání jídla, neboť v rychlém sledu pozřel bábovku, babičku a Karkulku. Babička byla statná žena.

Na přehřátí a vysílení organismu. Vyčerpal se šíleným během přes les a uhřátý zkonsumoval výše jmenované.

Na vnitřní krvácení. Myslivec mu rozřízl břicho, vytáhl ven babičku s Karkulkou, společně Vlka naplnili velkými kameny (infekce!) a myslivec mu neumělými stehy břicho zase zašil. Vše proběhlo ve chvíli, kdy Vlk spal.

Na udušení a utopení. I malé děti umí plavat, Vlk bohužel nikoliv. S tímto bodem souvisí i výskyt vody v plicích, šok, podchlazení, srdeční embolie... Vlk se probudil, měl bolesti hlavy a žížeň, zašel ke studni, zatočila se mu hlava a...

A zbytek všichni dobře znáte.

„Takový to byl slušný člověk!“ bědovala Vlkova sousedka paní Mechojedová. „Tichý, spořádaný, sekal mi dříví a nosil mi nákup do schodů... To se mu vůbec nepodobá, někoho napadat.“

Psychologova zpráva uváděla její tvrzení na pravou míru: „Tiší, nijak zvlášť se neprojevující jedinci bývají více psychicky labilní. Pan Vlk zřejmě v sobě trvale dusil emoce. A pak puf, a z přemíry páry vypěnil.“

Karkulka a babička s Myslivcem byli obviněni z úmyslného ublížení na těle (za účelem osvobození dvou z výše jmenovaných) vedoucí k úmrtí oběti, v tomto případě pana Vlka (tj. neúmyslné zabití) a neposkytnutí dostatečné první pomoci při vnitřním krvácení. Karkulce se nedokázalo, že prokazatelně věděla o tom, že láhev od vína, kterou nesla své babičce, byla cítit hořkými mandlemi.

Byli předáni soudu a odsouzeni. Ač se Karkulčin právník snažil prosadit snížení trestu na polovinu (kvůli klientčině věku), ctěný soud tuto námitku zamítl. A udělal dobře.

V současné době jsou všichni viníci drženi ve vazbě. Babička s Karkulkou byly společně ubytovány v ženské věznici Na muří nožce, neboť dětský dům s ostrahou nebyl dosud postaven. Myslivce omylem snědl lidožravý obr Kyklop při nepodařeném vězeňském povstání za lepší podmínky.

Vlk byl in memoriam nařčen z únosu, ozbrojeného přepadu (měl zuby a drápy), kanibalství na pohádkových bytostech a znehodnocení studniční vody. Jeho právníci se soudí se slavným soudem, jelikož se podle jejich tvrzení nemůže nebožtík Vlk nařčení nijak bránit. Žaloba byla zaslána do světa lidí do mezinárodního soudu pro lidská a pohádková práva v Haagu. Případ je zvažován a dosud se projednává.

Místnímu tisku stalo se toto léto poněkud osudným. Vydavatele napadl obušek, který utekl majiteli z pytle ven, a několikrát jej surově udeřil za údajné šíření pomluv o jeho poměru se včelkou Májou. Vydavatel byl umístěn v kómatu na jednotku intenzivní péče. Přes veškeré snahy pomocného personálu se jej nepodařilo oživit.

Obušek byl odchycen a potrestán blokovou pokutou a svázaný navrácen majiteli.

Nešťastné noviny nevyhnutelně dospěly ke svému zániku, neboť ex-vydavatel byl zároveň i jediným přispěvatelem plátku. Na dlouhý čas tak svoboda tisku utrpěla nenapravitelnou újmu.

Patolog, který se tomuto deníku zpovídal, byl nalezen mrtvý ve své pitevně. Prý to byla sebevražda. Oběsil se na pásku od svého pláště, prý z nešťastné lásky ke Sněhurce.

A Karkulka s babičkou? Ty žily za mřížemi šťastně až do smrti.

Blacky crackware inc. – Důchodci (povídka z archívu, 1997)

Důchodci jsou pěkná verbež. To jsem takhle jednou zaspal, a místo na osmou vyrazil do školy tak na půl desátou. Protože do tramvaje nastupuju na konečné, dokonce jsem si i sedl. Na přeplněné tramvaje jsem zvyklý, ale takovou páchnoucí havěť, co začala do tramvaje nastupovat, jsem nečekal. Docela mi to zkazilo náladu. Doba, ve kterou jsem jel, je totiž přesně ta, kdy důchodci jezdí svoji každodenní cestu k doktorce. Sedadla se postupně zaplňovala a na příští zastávce už nebylo jediné volné místo.

Když se ve dveřích objevila vodporná důchodkyně a začala se rozhlížet po tramvaji, bylo mi jasné, že si chce sednout. A taky, že jo! Zamířila si to rovnou ke mně, protože jsem byl v tramvaji nejmladší. Aby lépe dosáhla svého cíle, začala se strašně belhat a podlamovaly se jí nohy. Mohla si tu komedii odpustit, protože každé stejně viděl, že když utíkala na tramvaj, tak jí to šlo docela pěkně a ani nepotřebovala tu její hůlku. Koukat nepřítomně z okna je už starej trik, akorát při tom člověka seřvou a dotyčnej kmet si stejně sedne.

Mám jinej, daleko účinnější.

Když se bába dobelhala asi na metr ode mě, řekl jsem hlasitě na celou tramvaj: „Haló, paní, nechcete si sednout? Ne? Ale to je škoda, takhle budete stát celou cestu!“

Bába nestačila říct ani slovo, jen dost blbě koukala. Totiž, ještě blběji, než normálně. A protože nějaká paní, tak kolem čtyřicítky, udělala tu chybu, že na rozdíl ode mě vstala, bába se svalila s mohutným zafuněním do sedadla.

Už jsem se týhle bábě nevěnoval a s pobavením jsem sledoval vyschlýho dědka, kterej se netrefil na sedačku a rozvaloval se po zemi. Jinej dědek mu pomohl vstát a podal mu hůlku, ale jakmile tramvaj zabrzdila, letěli na zem oba. Tentokrát se prvním i vysypala taška a děd začal lézt po čtyřech a sbírat rozsypané léky.

Na další zastávce jsem už ale musel vstát, protože dědků a bab přibývalo. Všechno to odporně páchlo. Už na dálku poznám, kterej kmet smrdí nemocnicí a kterej hřbitovem. Kolikrát se mi stalo, že jsem se už díval na podrážku, jestli jsem nevyšlápl hovno, a pak jsem zjistil, že za mnou sedí nějaký dědek. Některý báby se snaží svůj zápach zamaskovat silnou voňavkou, ale výsledek je pomalu ještě horší.

Všechna ta havěť se bavila jenom vo nemocech, lékách nebo o tom, jak musí odpoledne odnést kytky na hřbitov. Jedna bába začala blejt a vhodila při tom dědka, co seděl před ní. Puch v tramvaji se ještě ztrojnásobil. Bába se kmetovi omlouvala a kapesníkem mu začala stírat napůl rozložené prášky z kabátu, aby se do kapesníku hned na to vysmrkala. Kabát ale vypadal, že se to nestalo poprvé, a dědek byl duchem nepřítomný, takže bába raději přestala budit pozornost.

Na další zastávce se to všechno naštěstí vyhnulo ven. Jeden dědek se už k doktorovi tak těšil, že z tramvaje přímo utíkal. Jenomže se mu ve dveřích připletla hůlka pod nohy, a tak hodil tlamu na betonovej obrubník. Z držky mu tekla krev a vypadalo to, že pokud měl ještě nějaký zuby, bude muset nejdřív k zubaři.

Poslednímu dědkovi se zase vůbec ven nechtělo. Třásl se a křečovitě držel zábradlí na dveřích. A protože jsem byl vzadu v druhém voze a přede mnou bylo jen pár lidí a to ještě zády, tak jsem dědka vykopnul. Kmet vletěl do smrdícího chumlu, kterej se ještě nestačil odbelhat, a všechno to šlo k zemi. Pak jsem si šel vybrat místo k sezení.

Úmyslně si nikdy nevybírám místo pro invalidy, i když je jediné volné, protože tam si důchodci sedají i v normální době a roznášejí tam svým chrchláním nemoci.

Určitě bych tam něco chytil, když ne rakovinu, tak alespoň vředy. Sedl jsem si k oknu a asi jsem usnul, protože se najednou ozvalo: „Pane, vstávejte, už je konečná.“

Otevřel jsem jedno oko a zjistil, že to nebylo určeno mně. Byli jsme na konečné v Bolevci a přede mnou se rozvaloval jeden dědek, co si celou dobu stěžoval, jak ho bolí srdce. Ted měl zavřené oči, zakloněnou hlavu a votevřenou tlamu, ze který mu táhlo, jako by tam měl chcíplýho krtka. Taký byl podezřele zticha na to, jak celou cestu funěl. Jak jsem čekal, až se tramvaj otočí, přijela tam sanitka. Když jsem se vracel ke škole, dával jsem si dobrý pozor, abych si nesedl na místo, kde dědouch zdechnul.

No, a na závěr bych chtěl podotknout, že tohle všechno jsem samozřejmě nezažil najednou, ale v průběhu celého školního roku.

Jaké štěstí!

Reia – Hříšné město

Město. Zvláštní město. Jen hlupák by řekl, že je obyčejné.

Obyčejně vypadá. Avšak pouze vypadá. Všechno, co se chce skrýt, se skryje, ať se děje, co se děje. Úplněk vábíci vlkodlaky se poschovává za mraky, špatné svědomí za dárky, nedobré úmysly za usměvavou tvář, moc za kámen...

... a zlo třeba za stránky knížek.

Skaar na padlého anděla úkosem pohlédl.

„Ty teď žertuješ, vid’?“

Faroth obrátil oči v sloup: „Skaare, vyslechni mě. Odejít odsud je to nejlepší, co můžeme udělat.“

„Pro koho? Pro nás? Leda pro tebe. Já se v tomhle městě mám jak prase v žitě. S anděly tady zacházejí celkem slušně...“

„S tebou ano,“ prohlásil Faroth. „Tebe se bojí.“

Skaar dělal, že tu poznámku nezaslechl. Pokračoval. „Jsi blázen. Vždyť ti to tady docela jde. Co víc bys chtěl?“

„Třeba mít kolem sebe někoho trochu normálního,“ ušklíbl se Faroth, „než pořád jen čumět na upíry a vlkodlaky, jak se mezi sebou mydlí...“

„Se mnou nepočítej. Já...“ „Ty sis už sice zvykl, Skaare, ale já ne. Pochop, že pro padlého je to tady malinko těžší, než pro temnou bytost, jakou jsi například ty.“

Ve Skaarových očích se rozsvítilo varovné světlo.

„Nezahrávej si, Farothe. Jsi můj nejlepší přítel, a já ti nechci ublížit.“

„Pak mě tedy pochopíš.“

„Sakra! Jistěže ano. Ale nepřipomínej mi kvůli tomu to moje milé nebe.“

„Jako bych mohl za to, co jsi.“

Skaar se nevesele zasmál. Do tmy se blýskly jeho sněhobílé zuby. „Ne, pochopitelně nemůžeš. Ale stejně to nerad slyším... no, a abychom se vrátili k původnímu tématu, řekni mi laskavě – proč přesně chceš odtud pryč?“

Padlý anděl na něj upřel své oči. Chvilí zvažoval, zda mluvit vážně, či žertovat. Pak trhl rameny a rozesmál se. „Protože se na tebe všechny lepí jak můry na světlo – i když dost dobře nechápu, kde by se v tobě vzalo světlo – a já vždycky utřu nos,“ postěžoval si.

„To musíš, jinak by ti na něm zůstala nudle. Copak za to můžu?“ hájil se Skaar. „Kvůli tomu mě chceš opustit? Pojď, seženu ti babu, do které jsem ještě nekousl – i když to bude těžké – a zůstaneš tady, ano?“ nabídl Skaar a rozesmál se.

Padlý anděl pomalu zavrtěl hlavou, povzdychl si, načež se zařadil vedle Skaara a společně vyšli do ulic města. Šli mlčky, o důležitých věcech mluvili málokdy, a o těch nedůležitých se jim mluvit přestalo chtít.

U svatyně Bohyně na Zapomenutém místě

Někde ve tmě se cosi pohnulo. Něco zlého, odporného na pohled i na dotek. Zachrochtalo to jako spokojené prase po jídle a pak to otevřelo oči. To mě probudilo. Nevěští to nic dobrého. Jen problémy, další pomáhání lidem, spolupráce s nimi...spolupráce? Kdepak. Posledně to dopadlo špatně...chudáka Benedikta kvůli mně přikurtovali k zemi pavouci, když jsme spolupracovali...

Vstala jsem a opatrně se protáhla. Soustředila jsem všechny své smysly na původ toho probuzení. Když už jsem najisto věděla směr, odkud ty prameny zla k té nestvůře proudí, zasyčela jsem nelibostí.

Hříšné město.

Jak jinak.

„Skaare? Ty zase podvádíš!“

„Ale kdepak,“ odháněl od sebe toho malého lidského tvora. Kdoví, jak to zase Michel zjistil. Vlastně ho měl docela rád.

Faroth jej netrpělivě odstrčil.

„Michele, nezdržuj. Skaar rozhoduje,“ prohlásil. Michel po něm seknul nenávisným okem a pak se vytratil. Skaar po Farothovi loupal očima, ale nakonec prohrál. Michel měl pravdu, podváděl. A tak vyhrát nemohl.

„Tys mi prohrál babu?“ vyjevil se padlý anděl. „Ty... já tě uškrtím, že můžu, prosím...?“

„Ne,“ zasmál se Skaar. Náhle ucítil v zádech bolest. Prohnul se jako luk.

„Do háje,“ zachmuřil se.

„Zrovna teď?“ všiml si i Faroth. „Musíš?“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil rameny Skaar. „Když volají, tak volají, což znamená, že se tam mám dostavit *okamžitě*, což zas znamená, že tam mají další problém, který jim mám vyřešit,“ ušklíbl se. „Tak zatím.“

„Přežij,“ zašklebil se na něj Faroth. Skaar na něj mávnul a začal se prodírat plným hostincem. Když nepomohla dobře zvolená slova, pomohl si vybranými kopanci, ale nakonec se dostal za hostinec.

Shodil plášť a zaklonil hlavu. Miloval ten pocit, nejprve krátká bolest, jak si razily cestu kůží, a pak už jen příjemné mravenčení, jak se mu rozhodily po zádech, zalechtání vlasů na tváři od ovanutí.

Jeho překrásná černá křídla.

Zkusmo jimi zamával a pak se vznesl. Neletěl dlouho – za chvíli již přistával, pak si vytrpěl obvyklé a nudné obřady a procedury; pak konečně ta nemožná seance u Velkého.

„Tak co?“ zeptal se Velký a mávl směrem na podušky. Skaar po krátkém zaváhání usedl a ušklíbl se.

„Co by? Nic. Ticho po pěšině... Vaši proroci měli asi nějaký zlý sny, tentokrát se museli zmýlit. Nic se neděje.“

„To je divné,“ namítl Velký. „Ještě nikdy se nezmýlili.“

„Jednou to přijít muselo,“ řekl jedovatě temný anděl.

„Na omyly jsou lidé,“ uzemnil jej Velký. „Jako tehdy, když před tisíci lety lidští věštcí řekli, že ať se stane cokoli, bude Hříšné město vždycky ochraňovat ta jejich Bohyně. To se nenaplnilo, i ta její svatyně v lese zarostla křovím a zapomněním... Když božští proroci předpoví, že se bude město topit ve zlu, tak se taky topit bude. I kdyby to měly být jen ty drobné války upírů s vlkodlaky.“

Skaar pozvedl obočí a nadechl se.

„Zmlkni,“ zavrčel Velký. „Ty nejmíň máš co kecat. Je mi líto, musíš tam zůstat do odvolání, žádná pevná lhůta, promiň.“

„Ale...“ vyjekl Skaar.

„To slovo neznám. Jen pěkně pomáhej světu, třeba se ti to někdy vrátí... nebo co já vím. Až se něco dozvíš, chci to hned vědět. Tak zatím!“

Skaar se nasupeně zvedl, chvíli stál se zadrženým dechem, jako kdyby chtěl ještě něco říct, ale nakonec se rozmyslel. Když odcházel, natřel dveřmi služebníka bohů, který poslouchal u klíčové dírky, až mu rozbil cvikr. Zlomyslně se zachechtal a odletěl zpět do toho špinavého hostince.

„Tak co?“ zajímalo Farotha.

„Žádná pevná lhůta,“ zavrčel Skaar. „To bych teda rád věděl, jakej satanista přiblíblej mu zase nakecal ty bludy, že Hříšný město zahyne pod palbou zla.“

„Nepřemýšlej o tom,“ vybídl jej padlý. „Jsou to kecy. Mám pro tebe něco lepšího. Kyra říkala, ať se večer stavíme, že bude zase předcítání. Co ty na to?“

„Která kniha? Dva dny bez Fénixe? Ta slavnááá...“ protáhl líně Skaar. „Tak cestou koupíme aspoň litr kořeněného vína.“

„Proč? Víš, co se do kořeněného vína přidává...“

„Krev,“ ušklíbl se Skaar. „Já to přece vím. Ale z obyčejného bych se tak rychle neopil.“

Faroth jej důkladně plácl po zádech.

Co se to děje? V Hříšném městě procitla první nepravděpodobná bytost. Sápe se po všem, co jí stojí v cestě...musím okamžitě vyrazit. Methil, kde jsi? Musíš mi pomoci. Ukaž mi cestu!

Skaar poslouchal Kyřino pomalé čtení o nějakém světě hlídaném fénixem a očima těkal po pokoji osvětleném jen několika svícemi. Jeho ostrý zrak zachytil pohyb za oknem. Vstal, popošel k oknu, otevřel ho a pohlédl ven. Do tváře mu zafoukal studený vítr, čistý a svěží, neobsahující pach připáleného oleje ani nečistot z města.

Kyra bydlela jen pár metrů od bran města. Za nimi byla malá louka a pak už jen černočerné lesy. Skaar pozoroval hrozivě se tyčící stromy a hledal, co nemá venku klid. Myslil, že se to bude skrývat, proto si zpočátku nevšiml postavy v plášti, stojící na samém kraji lesa. Nehýbala se, jen upřeně pozorovala město. Náhle sebou mrskla a zmizela ve stínech.

Skaar jen nehnutě stál. Když se vzpamatoval, pomyslel si: *Tak proroci přece jen nekecali. Tohle je znamení. Ted' jen počkat, co provede. Vypátrat ho potom už nebude problém.*

„Skaare?“ dolehl k němu překvapený hlas. Otočil se a zjistil, že na něj všichni zírají. Pokusil se o úsměv.

„To se ještě nestalo, aby senzibilní Skaar nevnímal,“ konstatovala Kyra. „Tak poslouchej přece, je to tak strašně zajímavé. Tu knížku mi dal jeden kluk, hrozně mě zaujala.“

„Nechci poslouchat,“ skočil jí do řeči. „Radši budu číst. Vystřídáme se.“ Asi by se urazila, kdyby jí řekl, že v jejím podání se všechno zajímavé mění na strašlivě nudné a zdouhavé, takže si to raději odpustil.

Jsem tady.

Na kraji města. Slyším křik. Nemám čas na přemýšlení co a jak, musím se okamžitě dostat do města. Děje se tam něco strašlivého.

Ale co to? Cítím přítomnost padlého anděla...poutník, který ztratil svou víru, by mi možná mohl nepatrně pomoci. Musím ho jen najít.

Skaar ustal uprostřed čtení.

„Neslyšíte nic?“ otázal se. Faroth na něj udiveně pohlédl. Tak dlouho už neprocvičoval své smysly, že skoro zapomněl, že je má. Skaar se zaposlouchal znovu do ticha.

„Slyším křik,“ poznamenal. „A myslím...“ Co, to už se nikdo nedozvěděl, protože náhle se s ohlušujícím rachotem zřítíla střecha a na podlahu mimo jiné dopadla i obrovská železná klec bez dna. Ozvalo se bublavé zamručení a klec se zvedla, aby opět dopadla na zem, tentokrát ale přikryla Kyru, která se jí hystericky chytila. Klec se opět zvedla, zatímco Skaar zuřivě řval a Faroth jen beze slova zíral. Než Skaara napadlo použít křídla a vyletět se ven podívat, co se děje, ozvalo se odporné křupnutí, po kterém následovalo ticho. Neozval se ani hlásek, ale Faroth zděšeně zíral na Skaara, od hlavy až k patě postříkaného krví. Když si pak pořádně protřel oči, zjistil, že sám na tom nebyl o nic lépe.

Skaar máchl černými křídly a vyletěl rozbitou střechou ven, ale už nic nezahlédl. Ani náznak toho, co tam před chvílí stálo. Jen lidé stáli venku a řvali zoufalstvím a vzteky. Ze všech rodin v ulici se ztratil jeden člen.

Když stála před hlavní bránou, zhluboka se nadechla. Tiše si upravila kápi, aby nebylo vidět, jak vypadá, a zabušila na bránu. Otevřela se malá postranní dvířka a vykoul strážný.

„Co tu chceš takhle na noc?“ zabručel.

„Nějaký čas zde chci zůstat,“ odpověděla.

„Seš upírka, vlkodlak, nebo nějaký ánhel?“

„Ánhel je anděl? Ne, nejsem ani jedna z těchto bytostí.“

„A co teda seš? I když to je jedno. Jestli nejseš ani jedna z těch...“ strážný se opatrně rozhlédl, „potvor, pak žádnou paseku nenaděláš. Tak pojď.“

Prošla dovnitř. Nejprve musí najít hospodu U Dřevěné a kamenné ještěrky, tam se poutník nejlépe dozví všechny novinky. Pátrání muselo začít tam. Prošla si v klidu celé město, jen občas, když na ni něco zavrčelo ze tmy, sáhla po dýce, ale nikdy ji nepoužila. V jedné špinavé uličce se jí zazdalo, jako by se nad ní něco mihlo, ale pustila to z hlavy, jakmile objevila zapadlou hospodu. Na dřevěné ceduli byl nápis „U dřevěné a kamenné ještěrky“. Vešla dovnitř. Byla tam špína a dusno, ale nikoliv pusto. Opatrně se rozhlédla a přešla k pultu, kde si poručila jablečné víno. V tom mumraji si našla jedno volné místo, sedla si, čekala a poslouchala okolní rozhovory.

Pak ho uviděla.

Hnědé vlasy, modré oči, ale co bylo hlavní, měl vytetovaný obrázek andělského křídla na tváři. Padlý anděl.

Vedle něj seděl červovlasý mladík. Ten ji tak ani nezajímal. Občas se po nich podívala a nakonec se zaposlouchala jen do toho, co probírali oni. Dozvěděla se o železných klecích a smrti nějaké dívky, padlý anděl z toho byl pěkně nervózní, ten druhý se zdál chladný.

Takže už to začalo.

Náhle zaslechla něco o nějaké temné postavě, stojící na kraji lesa předchozího večera. Zaujalo ji to. Tak oni ji viděli?

Věděla, že riskuje, ale když pila z poháru, pozvedla oči, aby se na ně podívala, a vzápětí toho litovala. Byla prozrazena.

Oba ji právě podezíravě pozorovali.

Když si Faroth objednával druhé pivo, padl jeho zrak na osamocenou dívku v koutě. Seděla, popíjela jablečné víno a pozorovala vše kolem sebe. Jako by na něco čekala. Sehnul se ke Skaarovi.

„Podívej se!“ zašeptal. „Ta tady ještě nebyla.“

Skaar se lhostejně podíval v tu stranu, v kterou mu padlý anděl ukazoval. Jeho bystrý zrak viděl dívku v tmavém šatě pozorně sledující okolí. Vycítil, že něco není v pořádku, a pak konečně pochopil.

„Já už ji viděl,“ zašeptal Farothovi. „Musím si o ní zjistit všechno stůj co stůj.“

„Proč?“ nechápal padlý anděl. „Další neskutečná baba do harému?“

„Tahle je jiná,“ odsekl Skaar a dál ji pozoroval.

„Jak jiná?“

„Je zvláštní,“ šeptl Skaar. V tu chvíli dívka zachytila jejich pohled. Kočičí oči se jí jemně zúžily a Skaar v nich zahlédl nepatrný úlek, z čehož poznal, že je kradmo pozorovala už nějakou dobu. Faroth nenuceně ukázal na místo vedle sebe. Dívka zaváhala a pak se zvedla. Neměla žádnou kabelu, žádné jiné zavazadlo, a přesto šla trochu těžce,

jako kdyby nebyla zvyklá chodit. Namířila si to k „andělskému stolu“, když v tu chvíli se jí postavil do cesty jeden z opilých věčných návštěvníků hostince a zafuněl jí do obličeje:

„Pohledná děvka, to tu ještě nebylo. Dneska budeš moje. Ale chci vidět víc, než jen černý vlasy zpod kápě. Neraď kupuju kocoura v pytli.“

Strhl jí kápi a ohromeně se zarazil. Skaar zalapal po dechu; nedalo se totiž mluvit o *kocourovi*, ale o *kočce*. Dlouhé černé trochu pokroucené vlasy, oči šedé a jemně zúžené, plné a smyslné rty, dokonalá pleť. V tomhle městě se vyskytovaly krásné dívky, ale jejich krása byla neskutečná, nechaly si ji přičarovat u starých šarlatánů a čarodějnic.

Tohle bylo něco jiného.

Když se opilec dosyta vynadával, chytil ji v pase. Ona na něj chvíli jen ohromeně zírala; sykla, když jí rukou zajel až na prsa. To už se začali Skaar s Farothem zvedat, avšak dívka se vzpamatovala. Než se opilec nadál, ležel na zemi a měl dýku pod krkem. Dívka na něj vycenila zuby, na pohled dost ostré na člověka, a z oblaků kouře se začaly zhmotňovat prskající kočky. Všude kolem pobíhaly a syčely a mručely na všechny strany.

„Ty jsi... ty jsi lynx,“ zachrčel opilec. „Možná,“ odsekla dívka. „A radím ti, podruhé to nezkoušej. Myslím, že by se neobjevily jen kočky.“ Mávla rukou a kočky se proměnily v stříbrnou mlhu, která vyklouzla okny.

Dívka vstala, oprášila si šaty a přešla ke stolu, kde stáli Skaar s Farothem. Nabídli jí židli a sami se konečně posadili, ale nepřestali ji zamyšleně pozorovat. To, co předvedla, bylo... zvláštní, neskutečně zvláštní.

„Ahoj,“ řekla, když dosedla. Andělé ji pozdravili, ale stále si ji měřili pohledy. Nakonec se Faroth neudržel.

„Kdo jsi?“

„Jmenuji se Eranya,“ odvětila dívka.

„Já jsem Faroth, tohle je Skaar.“

Skaar nevěděl, co říct, tak jen kývl hlavou na pozdrav.

„Jsi zde sama?“ navázal hned Faroth.

„Jo, to bych byla,“ přisvědčila Eranya s jakýmsi náznakem pobavení v hlase.

„A co chceš dělat?“

„Teď, když jsem vás našla, musím vykonat svůj úkol.“

„Jak to myslíš?“ promluvil Skaar.

„Můj první úkol byl najít tohle místo. Druhý úkol najít vás. A až najdu s vaší pomocí pramen zla, který tady někde tryská, pak se můžu zase vrátit,“ odpověděla Eranya.

„Jak – s naší pomocí? Proč jsi měla najít zrovna nás?“ nechápal padlý anděl.

„Na nic se neptej a řekni mi, jestli se stalo něco, co tobě přišlo divné.“

„Třeba nezvané návštěvy,“ řekl Skaar a měřil si ji pohledem. „K čemu jeho informaci potřebuješ?“

„Jak jsem řekla,“ odpověděla. „Methil mi pověděla, že až najdu s jeho pomocí pramen zla, můžu ho zničit.“

Kousla se do rtu. O Methil vůbec neměla mluvit.

„Methil?“ zbystřil padlý anděl. „To je ta z lesa? Nevěř jí. Za šílenstvím schovává své lsti a plány.“

„Přestaň!“ řekla Eranya ostře. „Znáš ji tak dlouho, abys měl právo tohle o ní říkat?“

„No, docela ano,“ ušklíbl se Faroth. „To kvůli ní jsem padl. Přemluvila mě, ať chvíli žiji v tomhle zatraceném městě, kde si anděly předcházejí. To ano, ale ne padlé... temných se bojí a na pravé nesahají, aby je nestihl trest...“ „Jak jsi kvůli ní padl?“ přerušila jej Eranya.

„Nechci o tom mluvit,“ odpověděl Faroth, zvedl se ze židle a omluvil se. „Musím jít... chce se mi spát.“

Když odešel, zůstala se Skaarem sama. Neznervózněovalo ji to, přemýšlela jen o své misi. Skaar chtěl něco říct, když vtom se rozletěly dveře a dovnitř vpadl rozježený vlkodlak se srstí špinavou od krve.

„Zatraceně,“ zahučel temně Skaar.

„Co to je?“ zeptala se Eranya a s chladným zájmem si prohlížela vlkodlaka. „Nevypadá jedle.“ Skaar se na ni zašklebil, protože nepochopil, že si dělá legraci.

„Vlkodlaci a upíři se mezi sebou nesnášejí,“ řekl. „Mydlej se mezi sebou, kdykoliv se potkaj.“

„Ale tady žádný upír není.“

Skaar tlumeně zaklel. „To si jen myslíš.“

Jako na potvrzení jeho slov se ze židlí zvedlo asi deset postav, které Eranya považovala za lidi.

„Vypadá to na pořádnou rvačku,“ šeptl Skaar. „Ten vlkodlak *není* sám. Venku má kamarády. Až upíry vyláká ven, semele se to všechno najednou, a pak je všem jedno, koho zabíjejí. Stará finta.“

„To je přece *tak* průhledné...“ zamumlala Eranya.

„...Krom toho, že to často rozpoutávají proto, že jim už krysy k večeři nestačí!“

Eranya bleskově pochopila. „Odejdem dneska trochu dřív, než je zvykem.“

Skaar ji chytl za ruku a propletl se mezi stoly. To už se upíři hrnuli ven a všude se ozýval křik a ječení, praskání židlí... a nejenom židlí. Vedle Eranyi dopadl jeden upír s asi třikrát zpřelámanou rukou, chvíli ječel bolestí, ale sotva mu to jeho rychlá regenerace dovolila, už byl zase na nohou a tentokrát se ohnal po ní. Sotva stačila uhnout, ale přesto ji drápem sekl do tváře. Když ucítila, jak jí po líci stéká krev, ušklíbla se, vytáhla dýku, ale než stačila něco udělat, Skaar ji odtáhl mimo bitevní vřavu.

V bezpečí o pár metrů od boje se na ni otočil. Ruku jí *zapomněl* pustit. Teprve když se na něj varovně podívala, přerušil kontakt.

„Nezbláznila ses?“ spustil na ni udýchaně. „Mohl tě zabít! Tou dýkou bys ho ani nezranila.“ Když se na ni konečně podíval zpříma, zděsil se krve, která jí tekla po tváři. Sám vyvázl bez sebemenšího škrábance.

„Co ti udělal?“

„Vidíš, ne?“ ušklíbla se bolestně. „Já mám sice regeneraci o něco pomalejší, ale funguje.“

„Jak, pomalejší?“ zeptal se podezřavě.

„Asi takovou, jako lidé,“ pokrčila rameny. Skaar obrátil oči v sloup. „To ti teď moc nepomůže.“

„Ale ani na to neumřu,“ řekla a náhle nastražila uši. „Co je zase tohle?“

Skaar se zaposlouchal do zvuků noci. „Nevím. Nikdy jsem nic podobného neslyšel.“

Lucerna, která svítila nad nimi, náhle zapraskala a zhasla. Zůstali v naprosté tmě.

„To už je trapné,“ zavrčel Skaar. „Vždycky, když to začíná být zajímavé, zhasnou světlo.“

„Oni na rozdíl od tebe vidí ve tmě.“

„To já někdy taky. Když se mi chce. Ale dneska se mi teda fakt nechce.“

Kdyby se mu chtělo, viděl by její znechucený výraz.

„Mně se taky nechce, tak já radši rozsvítím,“ řekl třetí hlas a světlo ohně zalilo jeho tvář. Faroth.

„Můžete mi někdo vysvětlit, proč jsou ulice plné roztrhaných punčoch? Já to fakt nechápu. Se tady někde zřítil bordel nebo co?“

„O čem to mluvíš?“ nechápal Skaar. „Před chvílkou jsme tudy utíkali a ulice byly... v jistém slova smyslu čisté.“

Faroth se ušklíbl: „Tak se podívej.“ Skaar s Eranyou se rozhlédli a skutečně, padlý anděl mluvil pravdu – všude po zemi se válely roztrhané punčochy.

„Hej!“ vyjekla Eranya. „Támhle se pohnula!“

„Cože?“ zamumlal Skaar, ale to už to uviděl taky – jedna z punčoch se pohnula a díra na ní se zvětšila. Pak zase o něco víc, až spolkla celé punčochy. To jí bylo málo. Sápala se po popelnici, a zatímco ji do sebe soukala, polykaly i jiné díry své punčochy. Jedna se zakuckala, chvíli se dávila a nakonec vyplivla cvikr. Eranya na to jen zírala a Skaar s Farothem zavětrili. Skaar punčochu odkopl, sebral rozbitý cvikr a zadíval se na něj. Věděl, kde ho už viděl, ale na přemýšlení nebyl čas. Jedna z punčoch se už ohnala i po nich, uskočili a utíkali pryč. Cestou Skaarovi vyrostla křídla, popadl jednou rukou Farotha, druhou Eranyu a vzlétl.

Když přistál u Velkého, nezdržoval se nějakými rituály, jednoduše rozrazil dveře a nakráčel dovnitř. Rozkopl polštáře a našel pod nimi bledou tvář Velkého.

„Proč?“ zařval zuřivě. „Co komu udělali?“

„O čem to mluvíš?“ zamumlal Velký nejistě. Skaar jej chytil pod krkem.

„Nedělej, že nevíš, o čem mluvím! Cvikr! Tvého služebníka! Ta kniha! Jen si vzpomeň na její název...“

„Jaká?“ Skaar zaryčel vzteky a mrštil Velkým o zem. „Zatraceně!“ zařval. Když viděl, že jej chce Velký přes to všechno napomenout, rozběsnil se na nejvyšší míru.

„Neměl bys klít...“

„Sklapni! Zavři hubu krucinál! Mlč, mlč, mlč!!! Ty mi máš co říkat! Já už všechno vím... na všechno jsem přišel...“

„Na co?“ vyjekl Faroth. Eranya se dívala na Skaarovu rudou tvář a všechno pochopila.

„Ta kniha... vy jste četli nějakou knihu?“

Faroth přikývl. „Kyra ji jednou přinesla. Dostala ji od nějakého kluka, co mi říkala. Jmenovala se Dva dny bez fénixe. Bylo to o nějakém světě, který strážil fénix. No, a jednou se ten fénix na dva dny ztratí a je tam katastrofický scénář toho, jaké různé obludy by se tam mohly dostat a co všechno by mohly napáchat.“

Eranya zaklela. „To není žádný mírumilovný příběh. Jen bohové vědí, že ve skutečnosti se ta kniha jmenuje Divy dna Zéfebenx.“

„Peklo?“ otázal se překvapeně Skaar.

„Peklo,“ přikývla Eranya. „Je to kronika z pekla, ve které jsou popsány všechny obludy a nástroje pekelné, čtením toho skrytého textu se to všechno uvolňuje a vychází z pekla na zem, obr s železnými klecemi místo rukou, nenažrané díry na punčochách... mělo mě to napadnout.“

„Nevěděl jsem, odkud to zlo pocházelo,“ řekl Skaar. „Ale věděl jsem, kvůli komu se rozpoutalo.“

A podíval se přímo na Velkého.

„Cože?“ zasyčel opovržlivě Velký. „Co si to dovoluješ? O žádné knize nic nevím!“

„Kvůli své nechuti uznat vlastní chybu zemřela spousta lidí,“ řekl vážně Skaar. „Tys prostě nemohl...“

„...uznat, že se tví proroci jednou spletli a žádná senzace nebude, žádné zlo, ani zkáza lidstva,“ dokončil Faroth. „Takže ses domluvil s Methil.“

„Co s tím má společného Methil?“ zeptala se překvapeně Eranya.

„Přemluvila mě, abych pro ni něco udělal. Abych jí vypůjčil z pekla jednu knížku, že se na ni prostě musí podívat, musí ji aspoň na vteřinu vidět. Tak jsem šel do pekla, vzal knihu zabalenou v černé kůži, jak mi ji Methil popsala, ale cestou zpátky jsem byla odhalen a poslán na zemi coby poutník, který ztratil navždy svou víru. Vrátil jsem se

zpátky do města, kde na mě Methil čekala, aby převzala tu knihu. Jakmile ji dostala do ruky, zavýskla a ztratila se. Knihu si vzala s sebou.“

„Nedopovíš nám to?“ vybídla Eranya Velkého. „Takhle je to namáhavější, já si to ráda poslechnu.“

Velký měl výraz z kamene. Ten ale po chvíli polevil a na jeho tváři se začal objevovat nepěkný úšklebek.

„Proč ne? Ať tedy víte všechno. Jo, bylo to tak, jak jste tu říkali. Nemohl jsem unést, že se nic neděje, proroci mlčeli a nedokázali mi říct, proč se jejich proroctví neplní. Potřeboval jsem nějakou senzaci, muselo se něco stát, lidé se už přestávali k božským bytostem modlit a bylo potřeba povzbudit jejich víru. Methil mi donesla tu knihu a já se proměnil v Michela, malého cikánského chlapce, abych ji odnesl na zem. Tam jsem ji dal nějaké dívce. Asi té Kyře. Pak jsem se vrátil a na zem poslal Skaara, aby to vypadalo, že se starám. A zatím jsem se bavil narůstajícím počtem věřících a Skaarovi podstrkoval falešná vodítka.“

„Ty bys měl padnout!“ vykřikl šokovaný Faroth. „Já byl vyhnán neprávem, ale ty jsi to dělal zcela vědomě!“

Velký se usmál. „Fajn. Víte to jen vy tři, že? To je dobře. Protože tady zůstanete navěky, Skaare, zbavuju tě křídel!“ vykřikl a Skaar zasténal bolestí, když mu z jeho černých křídel zůstaly jen pahýly, které se vsákly zpět do kůže. Skaar upadl na zem.

„Je to tak úžasné zjistit, že se nemýlíte!“ křičel nadšeně Velký a oči mu plály šílenstvím. „Jen lidé se mýlí! Božské bytosti ne! Lidé, hloupí, snadno manipulovatelní...“

Náhle Eranya vstala od Skaara schouleného na zemi a namířila na Velkého s úsměvem prst. „Lidé jsou se svými proroctvími stejně dobří jako vy.“

Velký se na ni zadíval a chtěl něco namítnout, ale to už chodily všude kolem výhrůžně prskající kočky, levharti, pumy, lvi, panterí, sfingy a gepardi. Velký se zarazil a pak se zahleděl na její krk. Zahlédl řetízek s přívěškem a tetování velkého písmene B.

Něco nevěřicně zašeptal, ale to už Eranya mávla rukou a všechny šelmy se na Velkého vrhly, povalily jej na zem a ve stejném okamžiku, kdy vydechl naposledy, spadl první sloup v nebeské místnosti.

„Musíme vypadnout!“ křikl na Eranyu Faroth. „Jinak to bude i náš hrob!“

„Nemůžeme ho tady nechat!“ zasténala Eranya. „Kdyby jeho nebylo, nikdy bych na to nepřišla!“

„Přišel jsem o křídla,“ řekl důrazně Skaar, „ne o uši. Všechno slyším, netřeba o mně mluvit, jako kdybych tady nebyl.“

„To nech být!“ vykřikl Faroth. „Odcházíme! Hned teď!“ Eranya se posadila na okřídlenou sfingu, která se před ní objevila. „Dělejte!“ zakřičela. „Nebudou tady pořád.“

Z nebeské místnosti vylétli rychlostí blesku v pravý čas. Ozval se výbuch, ale na zem, kam se za okamžik snášeli, nespádl ani kamínek.

„To je utajení panečku,“ zamumlal Skaar. Faroth protočil panenky. „Ještě musíme zničit tu knihu,“ řekl.

„To už je na tobě,“ usmála se Eranya. „Na začátku jsi byl ty. Až to uděláš, staneš se zase andělem, byť se to normálně neděje. Zařídím to. Ale už nikdy nevěř žádné ženské,“ řekla varovně. Faroth šťastně přikývl a zmizel za branami města.

Eranya se otočila ke Skaarovi. Chvíli si ji mlčky prohlížel.

„Takže ty jsi Bohyně,“ řekl tlumeně. „Vždycky jsem si tě představoval trochu jinak.“

„To každý,“ řekla s úsměvem Eranya.

„Když jsi říkala, že jen bohové znají ten pravý příběh... pár vodítek pospojovat nebylo tak těžké.“

„Tak si to nech pro sebe,“ řekla Eranya. „Já to na rozdíl od toho bambuly nahoře nedělala proto, aby se ke mně lidi zase obrátili. Ve skrytu duše na mě stále věří, a to mi stačí.“

„Já na tebe věřil vždycky,“ řekl Skaar.

„Tys na mne věřil?“ zasmála se Eranya. „Temní andělé většinou věří jen ve svou existenci.“

„Vždycky jsem byl trochu zvláštní,“ zamumlal Skaar. Eranya se přestala usmívat a nakonec zabloudila rukama na krk. Odepnula si řetízek a přistoupila o krok blíže ke Skaarovi, který ji pozoroval se zatajeným dechem. Když mu připínala řetízek na krk, myslel, že ho políbí, ale chvíli jen cítil její tvář na své a pak se ztratila.

Držel přívěšek připjatý na krku v ruce a mlčky hleděl na les. Pak se otočil a odešel za brány města.

Vykonáno. Chrochtavá bestie je zase na nějakou dobu umlčena. A iluze ztraceny... Methil... příště se zaměřím na tebe. Jen co si odpočinu. Jen co se ze sochy zase stane mocná Bohyně. Ted' musím nějakou dobu spát, odpočívat... a pak... pak se tě budu něžně ptát, proč jsi to udělala...slibuju, že jen tak něžně, aby ti něco z tvého překrásného těla ještě zůstalo...

Ach, Skaare... tvářil ses tak zklamaně... musíš mi to prominout, ale já bych si měla dávat pozor na city, neboť každého přivádím do nebezpečí... chudák Benedikt... přikurtován k zemi pavouky... Ne, minulost ne. Ta není pro mě. Budoucnost už taky ne...

...ale jednou zase bude. Jen co se probudím...

Laura Neumaier – Patnáct tisíc poprvé

„Pátáct tisíc poprvé, patnáct tisíc podruhé patnáct tisíc potřetí! Prodáno dámě se šťastným číslem třináct.“ Až teď jsem si uvědomila, co jsem vlastně udělala. Vždyť je to skoro celá moje měsíční výplata... Jako ve snách jsem odešla do vedlejší místnosti sepsat kupní smlouvu. Když jsem pak z peněženky vytahovala ty tři Masaryky, uvědomila jsem si, že je to alespoň dobrá záminka k dietě pro mě i pro kočku. Obě už vypadáme jako soudky na medovinu.

Zvedl se z ní oblak prachu, když jsem ji doma položila na stůl. Ji. Knihu s velkým „K“. Pokojová šelma s malým „k“ hned vyskočila k ní a začala zvědavě nasávat zaprášený pach staletí. Připadala jsem si skoro jako stará čarodějnice. Tedy, stará, dvacetiletá čarodějnice. Obří kniha vázaná v kůži, o které zatím vím jen to, že je historicky cenná, černá kočka a všudypřítomný nepořádek tomu dodal punc. Nikdy mne starozitnosti nezajímaly, dokonce i umění kolem mne natahovalo prsty marně. Ale tohle...? Tohle bylo víno z jiného džbánu.

Hladila jsem prsty kování na kožené vazbě a konečně se odhodlala prozkoumat její tajemství. Na první straně stálo velkým ozdobným písmem, snad švabachem, napsáno „Grimoar del magica negra“. Nedá se říct, že bych tomu rozuměla, tak jsem otočila stránku. Hleděla jsem na tabulku jakýchsi alchymistických symbolů a lovila v paměti, kde jsem ty značky už viděla. Ale oči mi zabloudily někam jinam, snad zahlédly něco povědomějšího. Vrátila jsem se k textu a po chvíli usilovného luštění mi došlo, že je ten poklad psaný česky. Byla to trochu jiná čeština, než používáme my, ale dalo se tomu při troše dobré vůle rozumět. Písmo protější strany kázalo o surovinách, potřebných k rituálům, a mne začalo mrazit v zádech. Vyvrcholilo to na některém z dalších listů, která hlásal: Evokace temného pána a jeho duchů, prosba o pomoc peněžní či milostnou. To zní zajímavě. Mrkla jsem na kočku.

„Že bychom to zkusily?“ Jenom pootevřela oko a nechala rozhodnutí na mně. No dobře, co budu potřebovat? Na oltáři otočeném v západní stranu... Chm... problém číslo jedna. Na západní straně mám malou šatní skříňku, nikoliv oltář. Vlastně ani nevím, kde ho vzít... i když! Na první místo v seznamu věcí jsem připsala černou barvu na textil a prostěradlo ze sekáče. Co dál? Černá svíce...? Na Masaryčce otevřeli obchod s magií, tam by ji snad mohli mít. Čím dál jsem se dostávala, tím mi přišlo všechno snazší. Jako by někdo schválně tupil hrany mému vědomí. Když to celé vyjde, tak se mi možná vrátí i investice, kterou jsem do toho zázraku vložila. Moje mysl se kroutila v závitech jenom kolem něj. Potom, když jsem se chystala zaplout do flanelu, jsem si tu bichli málem vzala místo polštáře. Kočka mě ale předběhla.

Sotva jsem zavřela oči, začal se z cívky spánku odvíjet sen. Jako by se den přehoupnul do zítřka a já vykonala ten rituál. A další den jsem na ulici našla patnáctitisícovou bankovku. Když jsem se probudila, byla ještě tma, a já si pomalu uvědomovala, jaká blbost se mi přimotala do spaní. Patnáctitisícová bankovka, kdo ji kdy viděl? Proklepala jsem myšlenky a znovu si lehla. Ale kal rozvířených myšlenek si zase sednul ke dnu, a ta hloupost se mi zdála znovu. Ráno jsem vstala co nejdřív, abych všechno stihla. Přiběhla jsem domů, dala lajntuch obarvit do pračky, potom do sušičky, pod žehličku a přehodit přes skříňku. No vida, hned to vypadá lépe. Doprostřed jsem postavila černou voskovici ve spárech mosazného svícnu a z každé strany ještě malou skleněnou misku. Jednu na víno a druhou...

Kristepane! Za hodinu musím být v práci! Vyběhla jsem do náruče města, jen tak, jak jsem byla, a honem sedla na trolejbus. Šest hodin jsem byla jako na trní. Vždyť... Nemohla jsem se dočkat, jako by mne silný magnet táhl domů. Když už jsem se asi potřetí spletla ve šroubcích a mistrová se mne ptala, co se se mnou děje, vymluvila jsem se na nevolnost a odešla domů. Se soumrakem chci začít.

Okno přede mnou prozařovaly poslední paprsky slunce. Celá v černém jsem nalévala zkvašené hrozny do jedné z misek. Pak jsem vzala malý ostrý nůž a pomalým, mělkým tahem si prořízla dlaň. Do druhé nádoby ale steklo jenom pár kapek koktejlu z krvinek a plazmy. Zmocnilo se mne zoufalství. To je hodně málo. A ze sebe nikdy nevyždímu tolik, kolik bych potřebovala. Padnul mi zrak na kočku spící v křesle. Přetrhla jsem její spánek a zvedla ji.

„Promiň mi to, kočko, snad jsem tušila, proč ti nedávám jméno...“ Kočka, nic netušíc, mi vrátila v náručí. Nechtěla jsem to zbytečně ztěžovat ani jí, ani sobě. Koneckonců, pokud to vyjde, budu si moct koček koupit třeba milion. Stačil krátký rychlý tah, a její teplá krev se hrnula do připravené misky. Mrtvou kočkou jsem pak vyzdobila oltář. Se zvrácenou radostí jsem se dívala, jak krásně to vypadá. Rudý obzor v otevřeném okně a železitý pach krve mne dostával do jakési euforie. V uších mi hučelo a já začala předříkávat:

„In nomine Dei, nostri Satanas, Luciferi excelsi! In nomine Dei, nostri Satanas, Luciferi excelsi! In nomine Dei, nostri Satanas, Luciferi excelsi! In nomine Dei, nostri Satanas, Luciferi excelsi! In nomine Dei, nostri Satanas, Luciferi excelsi!“

Ve jménu Satana, vládce Země, Krále světa, rozkazuji Silám temnot, aby vložily svou pekelnou moc do mých rukou! Rozevři dokořán brány Pekel a vyjdi z propasti, abys mne pozdravil jakožto sestru a přítelkyni! Dopřej mi požitek, o nichž hovořím! Vzala jsem jméno tvé za část sebe sama! Žiji jako volné zvíře, těším se z radostí těla! Přeji poctivým a proklínám zkažené! Při velikém pánu pekelných, rozkazuji, aby se vše, co si přeji, také stalo!“ Pozvedla jsem misku s vínem nad sebe a hluboce z ní připila.

„Na tebe, Pane.“ Pak jsem omočila malíček v krvi a nakreslila si jím obrácený pentagram na čelo. Potom jsem zdvihla i tu druhou nádobku.

„Pro tebe, můj Pane!“ a bez jediného zaváhání jsem ponořila rty do rubínové hladiny krve. Chutnala železitě, trochu sladce, ale hlavně výtečně. Vypila jsem ji do poslední kapky a zažila přitom pocit, který by se dal přirovnat orgasmu, i když byl mnohem silnější. Padla na mne únava, slastné vyčerpání. Nakonec jsem tak, jak jsem byla, padla do postele a usnula, jako by mi na hlavu spadlo nebe.

Ráno mne vzbudila kočka, jako vždycky. COŽE?! Vždyť... Jako by věděla, co se mi honí hlavou, jen po mně blýskla očima a se založenými packami se uvelebila na Grimoáru... Dokonce i oltář byl uklizený a obě misky čisté. Zdálo se mi to snad, další hloupý sen? Protřela jsem si oči, ale všechno bylo stejné, jako těsně před tím, než jsem s celým rituálem začala. Snad jediné... knot svíčky byl ohořelý. Ale nikde ani náznak krve, a kočka ležící na té záhadné knize vypadala docela živě. Snad jsem jen zapálila svíci a usnula? No nic, možná by mi dneska bylo kočky líto. Když jsem kolem ní procházela, seskočila a šla mne doprovodit do koupelny. Zvědavá jako vždycky. Rozespálé oči jsem mhouřila do zrcadla. Všimla jsem si nějaké rudé šmouhy na čele... vzpomínky na včerejšek se mi přesýpaly v hemisférách. Pentagram?! Přiblížila jsem se k zrcadlu, abych svým krátkozrakým očím dala ještě jednu možnost to vyvrátit. Zradily mne, tak jako ještě nikdy. Ten pentagram tam pořád byl. Ale kočka přece... Je to vůbec ta moje kočka? Vypadá stejně...

„Čičí, čičiči...“ Vyskočila na pračku a znovu mne topila ve svém vševědoucím pohledu.

„No tak, pojď ke mně...“ Vzala jsem ji do náruče, a najednou mi hlavou problesklo její jméno. Jméno, které jsem jí ale nedala já...

„Asmodea?“ šeptala jsem si, zatímco jsem ji ve své náručí převracela na záda. Moje kočka měla na krku bílý flí... JEŽÍŠIKRISTE! Upustila jsem zvíře na zem a rychle od něj couvla. To, co jsem viděla, mne málem připravilo o poslední smítko rozumu. Ano, má na krku bílou skvrnku, ale také dlouhou, sotva zataženou jizvu. To přece není možné, ten oltář, kočka, pentagram... CO SE TO TU DĚJE?

Oblékla jsem se a šla se nechat vcucnout konzumem. Doma jsem nemohla být a s ní, s koč... s Asmodeou už vůbec ne. Pod nohama mi ubíhaly dlažební kostky a já ve výkladech hledala internetovou kavárnu. Nikdy dřív jsem ji nepotřebovala, ale tuším, že tu někde bude. To jméno, to nové kočičí jméno je mi tak povědomé, a přitom nevím odkud.

Zrovna jsem se chystala přejít po zádech černobílé zebry namalované na silnici, když jsem na zemi zahlédla nějaký papírek. Lesklý, barevný, na první pohled upoutal moji pozornost. Stírací los, nesetřený. Hm, proč ne, alespoň zkusím štěstí. Opřela jsem se o výlohu jednoho z obchodů a seškrabala výherní pole. Hm... patnáct tisíc poprvé, patnáct tisíc podruhé... patnáct tisíc potřetí. Vykulila jsem oči. Ten sen, přeci! Ted' už vím, jak vypadá patnáctitisícová bankovka. Držím ji v ruce. Honem jsem běžela do trafiky. Žena za pultem mne informovala, že výhru, pokud je vyšší než pět tisíc, mi poukážou na bankovní účet. Vypsala jsem všechno, co bylo potřeba, a rozsvítila se úsměvem stowattové žárovky. Ted' na ten Internet. Z návratu domů už jsem ale takový strach neměla. To, co se ted' stalo, znamená, že rituál zabral... nebo že jsem věštyně. Osobně ale spíš věřím tomu prvnímu. Jinak by se přece neděly ty divnosti. A ta kočka... Hlava mi to nebere. Pořád mi hlavou poletovala slova jedné písničky, něco o temných silách a já se tomu postupně začala oddávat. Co když to tak funguje. Z pohádek ale dávno vím, že všechno je něco za něco... vždyť já ale položila oběť, krev a kočku k tomu... ale když „vstala“? No nic, Internet snad bude moudřejší. Tak nějak jsem se doptala a lidi mne poslali na Benešák, že tam je nejlepší internetová kavárna tady.

ASMODEA. Trápila jsem písmenka klávesnice s takovou vervou, že se po mně ostatní otáčeli. A... už to leze...

Hudební skupina Asmodea, to nebude ono. Dál. Démonologie – služebníci Asmodea – ASMODEE: Obvykle psáno „Asmodeus“, a občas „Chashmodai“. Jedněmi odvozováno od hebrejského slova „ASAMOD“, = zničití nebo vyhladiti; a jinými z perského slovesa „AZMONDEN“ = sváděti, podrobiti zkoušce nebo ověřovati. Jiní říkají, že byl démonem nemravnosti. Dále se píše, že je to pekelný bůh hříchu a hojnosti...

Tak nějak mi to do sebe zapadá jako jednotlivé dílky puzzle. Jenom to, že to asi nebude on, ale ona... kočka? Jenže jestli souvisí s tím rituálem a vyhranými penězi, možná bych se jí ani nemusela bát. Co když mi chce pomoci? Přesto ve mně něco hlodalo.

Vypletla jsem se ze světové sítě, zaplatila a zamířila do parku. Všechno to ještě jednou promixovat a propasírovat přes mozkové závity. Jen tak jsem seděla na lavičce a spíš než na všechno, jsem myslela na nic. Zrak mi padnul naproti, seděla tam dívka, která jako by sem vůbec nepatřila. Byla temná... ne jako ty gotičky, které občas potkávám, ale prostě jinak. Jako zrcadlo z druhé strany. Zvláštní bylo, že jsem ji nepostřehla přícházet. Prostě tam najednou seděla. Měla bledou tvář s pergamenovou pokožkou a havraní vlasy s odlesky skoro do modra. A ty oči! Zlaté, žluto zlaté, a i na tu dálku chutnaly po medu. Něco mne k neznámé lákalo. Zvedla jsem se a posadila k ní.

„Ahoj.“ ...nic. Mlčela jako zařezaná. Jen se na mne smutně podívala a pokrčila rameny. Polil mne nepochopitelný pocit důvěry. Měla jsem chuť zbavit se tíhy svědomí a zmizet. „Ty nemluvíš?“ Zavrtěla hlavou. „Škoda, zaujala jsi mne, chtěla jsem si s někým popovídat a... ty vypadáš jako bys mi mohla rozumět. Naklonila hlavu a pokynula mi rukou.

„Zajímáš se o magii?“ Přitakala, trochu smutně, trochu znepokojeně. Je cizí, nemá a mé tajemství nikde nevyzradí. Ani nemůže. S pocitem bezpečí jsem jí převyprávěla, co se kolem mne děje. Ona se nejistě usmívala, její výraz mi připomínal Giocondu... Ať mi třeba nevěří, ale sdělená tíha je poloviční tíha.

Na rtu se jí objevila kapička krve. Myslela jsem, že se zaujetím kousla, a tak jsem ji na to upozornila. Udiveně pootevřela ústa a kapka se změnila v tenký pramínek. Sáhla si na bradu a pak nevěřícně třesla oči na prsty od krve. Tomu děvčeti se něco stalo,

nemusím koukat na televizní seriály o doktorech, abych to věděla. Zvedla jsem se, a běžela k nejbližším lidem pro pomoc. Sama jsem telefon nechala doma, a tak jsem přepadla líbající se dvojici opodál.

„Prosím vás, támhle té slečně se něco stalo, teče jí z pusy krev.“ Mladík se odtrhl od té své a podíval se za mne – směrem, kam jsem ukazovala.

„Ale tam nikdo není.“ Otočila jsem se. Nikdo tam už neseděl. Ani tam, ani nikde jinde.

„O... Omlouvám se, asi už jí pomohl někdo jiný.“ Stejně se na mne koukal jako by mi šiblo. Mno, sama jsem si tak připadala, tak není divu... Unavené tělo jsem uložila zpět na lavičku. Na jeden den je toho ažaž. Ještě že dneska nemusím do práce, asi bych to vážně neustála. Hele, na opěradle něco je. Vzkaz? Od koho? Pro koho? Rozbalila jsem papírek.

„Zbav se té knihy!“ hlásala červená písmena ze zažloutlého papíru. Nepochybovala jsem, že jsem správnou adresátkou a na mysl mi přišel jediný odesílatel. Vlastně odesílatelka. Ze vzkazu číselá železitá vůně krve a mnou projel ten stejný záskub jako včera. Oblízla jsem si rty, a pak rychle zavrtěla hlavou. K sakru! Co se to se mnou děje?

Dorazila jsem domů a našla Asmodeu, jak leží v otevřené knize. Zvláštní, jsem si jistá, že předtím byla ta kniha zavřená... ale tady se už nemůžu divit ničemu.

„Tak, co jsi mi připravila, pokušitelko? Hm...tak vzývání Temné Paní pro ukojení nejtajnějších chutí. A ty víš, na co mám chuť?“ Nehnula ani brvou, ale voda ve sklenici na stole se zbarvila do ruda a pokoj na okamžik naplnila vůně teplého železa. „Nech toho!“ vykřikla jsem. Asmodea po mně nazlobeně blýskla očima a odešla. Sedla jsem si ke Grimoáru a čím víc jsem se začítala do rituálu, tím víc se mi rozšiřovaly oči. Chtěla bych být u mužů žádaná a cena za to, se mi nezdá tak vysoká. Koneckonců ji nebudu platit já, ale oni.

Byla půlnoc. Na kostelních věžích se probudily zvony a svým mosazným jazykem vítaly příchod nového dne. Já se zatím chystala k dalšímu nevratnému kroku. Stála jsem u oltáře, oblečena pouze ve vlastní kůži a v několik oček zlatého řetízku.

„Volám tě, Paní Noci, matko démonů. Dej mému tělu svou krásu a mé mysli svou hbitost. Požehnej mi, Paní z ohně zrozená, a přijmi ode mne zálohu, pro doby budoucí.“ Trochu jsem si promnula pořezanou ruku, a z otevřeného strupu na dlani nechala skanout kapku krve, přímo do plamene svíčky. Prskl a zhasl. V tu chvíli se místnost naplnila světlem, které vycházelo odnikud a odevšad, a přitom neozařovalo předměty kolem mne. A jako by v epicentru vzplanul oheň utkaný z ledu. Polila mne zima. Kočka se zvedla ze svého místa a odešla do světla. A místo ní se z něj vynořila temná postava.

Hlavou mi bleskla pověst o Faustovi a srdce se mi dralo ven z těla ušima. Myslím, že do té chvíle jsem nezažila, co je to doopravdy strach. I kdybych chtěla utéct, nešlo by to. Blížilo se to a já zaregistrovala ženský tvar těla. Je to Asmodea, nebo jsou v pekle jenom ženy? Přes veškerý strach jsem se neubránila vnitřnímu ušklíbnutí. Světlé pozadí mi ji přesvětlovalo, a tak v celé své tajemnosti doplula až ke mně. Najednou si mé okolí zahrálo na negativ. Světlo zhaslo a rozzářila se ona. Neviditelná ruka mne tlačila k zemi a já ve své malosti poklekla. Došlo mi to. Vzývala jsem Paní a ona přišla.

Její oči se mi zabodávaly do nejhlubších zákoutí mozku a já cítila kromě strachu ještě něco. Snad by se to dalo přirovnat k téměř erotickému vzrušení. Možná to bylo mou nahotou, možná přítomností toho elementu. Dotkla se prstem mého čela. Celý můj obzor vybuchl a rozsypal se mi do drobounkých kostiček. Když jsem se probírala, ležela jsem na zemi. Ona vedle mne klečela a ostrým, do špičky vybroušeným nehtem mi přejela od krku až ke slabinám. Propnula jsem se do tvaru luku. Někde v hlavě jsem slyšela její hlas.

„Něco ode mne chceš a já si za to teď vezmu odměnu.“ Chtěla jsem zavrtět hlavou, myslela jsem, že ta kapka mé krve stačila. Svraštila obočí a v jejích duhovkách zasyřely blesky. Hrála si se mnou jako s hadrovou panenkou. Zaklonila mi hlavu a se zájmem

pozorovala naběhlé žíly na mé šíji. Tohle už ale není legrace. Ležím tu paralyzovaná, v moci démonky, která na mne zírá jako na zákusek. Rozesmála se. Zpoza rtů vykukovaly ostré hroty jejích špičáků. S labužnickým pohledem zapíchla špičku nehtu do své dlaně a pomaličku táhla až do loketní jamky. Tenká rudá linie se rozšiřovala a bobtnala krví. Křičela bych, kdybych mohla... kdybych chtěla? Ve chvíli, kdy jsem to nejméně očekávala, sklonila se k mému hrdlu a přilípla rty k mé kůži. Nechápala jsem to, čekám smrt a místo toho...?

„Auuu!“ vykřikla jsem, a přesto nevydala ani hlásku. Špičky zubů zdolaly odpor mé kůže a její chtíč se ukájel na prameni mé krve. Tiskla zuby k sobě a ještě trhala hlavou, snad aby to ještě víc bolelo. Už jsem o sobě skoro nevěděla, když se odtrhla a nastavila svou krvácející ruku nad místo, od kterého sotva odlepila rty. Ohromná bolest, větší než předchozí kousnutí, mne probrala. Jako by se něco z venku, něco ostrého a tvrdého, protlačovalo mými tepnami a žilami do celého těla. Každý ale vydrží jen něco, a mne po nějaké době vysvobodila sladká tma bezvědomí.

Ostrý svit slunce mi propichoval oční víčka. Zamžikala jsem a snažila se rozkoukat. A rozvzpomenout se, co se včera dělo. Blikalo mi to hlavou jako obrázky z komiksu. Já, nahá u oltáře, vzývání, odchod kočky a její příchod, moje neschopnost se pohnout a bolest, nesnesitelná bolest. Sáhla jsem si na krk, ale nic jsem tam neměla...Strupy jizvy, prostě nic. Zvedla jsem se a chystala se, že si půjdu dát pár temp kolem vanového špuntů na uklidnění. Všimla jsem si krvavé skvrny na koberci. Že bych to...? Ne, v těch místech jsem měla hlavu. Odběhla jsem k zrcadlu a podrobně prozkoumala místo, kam mne ta démonka kousla. Nic. Tedy... skoro nic. Jen světlá, jakoby dávno zhojená jizva.

„N...ne. T...to přece není pravda!“ Digitální hodiny potvrdily, že se to celé událo teprve včera. Přece se to nemohlo stihnout zahojit. Asi mi hráblo. Sedla jsem si do kouta a vzlykavě se rozbřečela. Sice věřím na magii, ale tohle, to už je moc. Nemůžu, nemůžu už dál. Je jen jediná cesta, jak tomu všemu utéct. Z koupelnové skřínky jsem vyndala balíček zabalený ve voskovaném papíře. Pomalu jsem ho rozbalila a vyloupila z něj jednu žiletku. Nechápala jsem sama sebe, tu absenci strachu ze smrti. Vzpomněla jsem si na svou noční návštěvnici a ostří žiletky jsem si zabořila do dlaně. Nebolelo to, spíš jen štípalo. Nádech a pomalý tah přes celé předloktí. V pravé ruce jsem cítila, jak moje kůže a šlachy kladou odpor. Krev kapala na dlaždičky a já se těšila na rozloučení s temnotou. Fascinovaně jsem se dívala na ránu, ale přišlo mi divné, že je můj odchod tak bezbolestný. Vytřeštila jsem oči. Celý šrám se mi od dlaně začal zatahovat. Bylo to jak ve špatném filmu. Kůže se k sobě přiblížila, zatáhla strupem, ten odpadnul a zbyla jen nepatrná růžová čára. Zoufalstvím jsem si rvla vlasy z hlavy. Tohle se přece nemělo stát. Měla jsem získat krásu a pak za každého muže splatit trochou jeho krve...

Něco mne napadlo. Sedla jsem si ke stolu a listovala Grimoárem. Někde to tam být musí, včera na té dvojstraně ležela kočka... Kočka! Jak to, že tu není? Vzpomněla jsem si na její zmizení ve světle... že by se vrátila „domů“? Teď ale nebyl čas se nad ní zamýšlet. Vem ji čert. Ještě včera jsem byla člověk, který si hrál s ohněm, dneska už mám oheň v sobě. Ano, tady je to. Vzývání Temné Paní pro ukojení nejtajnějších chutí. Přeskočila jsem popis rituálu a vrhla se na vysvětlivky. Temná paní Lilith... matka upírů... nakažení... pití krve! Písmena mi skákala před očima. Je to hloupost. Přece nejsem upír, nemám zuby. Vzala jsem ze stolu kapesní zrcátko a raději se ještě jednou přesvědčila. Ne, špičáky nemám... Najednou se znovu ve sklenici objevila krev místo vody. Ta vůně hned vybičovala mé smysly. Byla jsem jako loutka, která nedokáže ovládat své provázky. Pootevřela jsem pusku, protože mne něco tlačilo do rtů. Než jsem ale stihla sklenku uchopit a ukojit svou žízeň, byl přelud pryč. Jediné, co zůstalo, byl podivný tlak a pachutí krve v ústech. Znovu jsem se nechala zobrazit v lesklé ploše zrcadla. Je to tak. Špičáky přesahovaly dobře o centimetr ostatní zuby, ale pomalu se vracely do normálního tvaru.

Prokousnutý spodní ret mne už ani nemohl překvapit. Ale překvapují mne ty halucinace... nebo je to něco jiného? Napila jsem se z té sklenice. Voda. Normální obyčejná voda.

Nechtělo se mi uvěřit, že jsem teď bytostí, o jaké vůbec nic nevím. Upíři. Dobrá shrnu si to, co nám nadělil Svatý Les: Dlouhé špičáky; bledá kůže; nesnášenlivost kříže a svěcené vody; zabít se dá jen křížem nebo stříbrem; není vidět v zrcadle. Něco sedí, něco ne. Bledá jsem tak akorát, ty tesáky jsem taky viděla, ale jinak... nic. Sedla jsem si k počítači a šla si zasurfovát po netu. Eh! Na otázku vampyrismus mi vyšlo nespočet výsledků. Samý blog, blogísek, a při bližším prozkoumání se všude píše to samé. Hele, tohle je něco jiného. Mystika... Tak co tu najdu o... sobě? První mne zaujal Mýtus o Lilith. Byla tam vykreslená jako pramáti nočních démonů, ale mně přišla i jako pramáti feminismu. Jinak se asi jedná o dost sexuálně založenou... bohyni? Démonku... Prostě Paní. Něco se mně zavlnilo... snad nějaká zbloudilá myšlenka... Tohle je zajímavé – Astrální a fyzický vampyrismus. Tak takhle to je. Dokud jsem živá, jsem fyzický vampýr a po smrti se stanu astrálním. Anebo jsem jen člověk s hloupými halucinacemi. Kdo ví, co z toho kolem mne je pravda a co je sen? Půjdu se provětrat. Snad mi alespoň vítr vyfouká ty blázniviny z hlavy. Čím víc se do toho nořím, tím míň věřím, že je to pravda.

Nakonec jsem skončila v baru na Nové Panorámě. Dvořil se mi tam jeden brunet. Možná ani příliš neoplýval krásou, ale tohle mne nezajímalo. Snad proto, že už jsem zcela neovládala svoje myšlenky, nebo... Vždyť přece tohle byl záměr toho rituálu. Notná dávka alkoholu smazala veškeré zábrany i pochybnosti.

Přisednul si ke mně, chvíli jsme tlachali o zbytečnostech. Pozvala jsem ho na romantickou procházku po Doubravce. Dubovým lesem kolem nás se proháněl vítr postříbřený paprsky měsíce. Vyšlapovali jsme si po betonce vedoucí k hradu, ale já najednou odbočila do tmavého šepotu lesa. Věděla jsem, co chci, a jak toho dosáhnout.

„Kam...?“ Položila jsem mu prst na rty.

„Neboj se, znám to tady.“ Já před ním, on za mnou. Ocitli jsme se na malé travnaté loučce za zahrádkářskou kolonií.

„Sem nikdo nechodí, co ty na to?“ šeptala jsem, zatímco jsem ho tlačila do lehu na měkkou podestýlku. Pousmál se. Chtěl jenom tolik, co já. Zbavila jsem se svršků a nechala se omývat měsíčním svitem. Pak jsem poklekla k němu a jeden po druhém rozepínala knoflíčky u košile. Neprotestoval ani, když jsem ho lehce kousla do bradavky. Pak už jsem ho zbavila toho všeho, co nás dělilo od kvalitního sexu. Jsem ráda svou paní, ale teď jsem chtěla být i tou jeho.

Osedlala jsem si ho a rozjela se v pomalé jízdě. Svět kolem mne jakoby zesklivatěl. Vítr se zastavil a jeho zbytky mi hvízdaly v meziuší. Dívala jsem se mu do tváře. Měl zavřené oči a plně se oddával pohybům mého pružného těla. Sklonila jsem se nad jeho hrud' a znovu ho kousla do bradavky. Zasténal, ale v návalu rozkoše necítil bolest. Přála jsem mu to, i mně bylo dobře. Zatnula jsem nehty do jeho boků a vychutnávala si jeho skučení. Ted' už ho to bolet muselo, ale nebránilo mu to užívat si svou dávku slasti. Strčila jsem mu dlaň pod zátylek a chytila za vlasy. Přitáhla jsem si ho do sedu a zaklonila mu hlavu. Jen chvíli koukal vyděšen, ale s polibkem na krk se zase uklidnil. Neměl k vrcholu daleko, ale mne pořád ještě něco chybělo. To nejdůležitější. Koukala jsem na to místo, jak sebou v šerosvitu cuká. Jeho tep se zvyšoval vzrušením. Bylo to, jako když třepete lahví s minerálkou. Vykypěl úplně stejně, když jsem ho kousla. Špičáky pronikly kůží, propletly se šlachami a zdolaly stěnu krkavice. Bylo to to nejsilnější, co jsem kdy zažila. Nestíhala jsem polykat krev, a ta mi stékala z koutků přes šíji až na řadra. V hlavě se mi rozpoutal ohňostroj pocitů...

Když jsem se probírala, ležela jsem vedle něho. Vychládající tělo vypadalo tak bezbranně, musela jsem odvrátit pohled. Sebrala jsem své oblečení a utekla ke studánce. Když jsem omývala z rukou, obličej... co to říkám...? vlastně z celého těla... krev. Připadala jsem si jako zrůda.

Už jsem dávno byla oblečená, když jsem od města zaslechla policejní sirény. Leknutím jsem vyskočila na strom. Až ve větvích slivoně jsem si uvědomila, že sedím tři metry vysoko. Takže ono je to k něčemu dobré. Takové dobíjení baterek. Zase jsem seskočila dolů a zadní cestou se vydala k domovu.

Ráno jsem si v novinách četla palcové titulky. „Za Doubravkou byla nalezena mrtvola mladého muže.“ Skvělé, můj sen o slávě se konečně splnil. No, tedy ne tak úplně. Píší tu, že mladík vykrvácel, ale na místě se nenašla ani kapka krve. Takže tam byl nejspíše odveden. Che, a prý byl znásilněn... mohla jsem se zlomit smíchy.

Od té chvíle se tu a tam někdo ztratil. Užívala jsem si života plnými doušky až do jednoho dne. Přišla jsem domů a na stole, místo mého Grimoáru jsem našla jen vzkaz. „To, co jsi chtěla, máš. Ave Lux.“ Těžko jsem se loučila s knihou a zoufala, že už nebudu moci mít, co si vymyslím... ale? Vždyť jsem ho od posledního rituálu nepoužila. Ať tedy přinese štěstí někomu jinému. Pořád jsem ve dne žila nudný život dělnice a v noci vymetala bary. Pro jistotu jsem nikdy nikam nešla dvakrát...

Dalšího chlapce jsem si našla v Nexu. Všechno šlo jako podle zaběhnutého scénáře. Odváděla jsem si ho na louku za sklárnou, když se mně zeptal:

„Ty jsi vampýra, vid’?“

„Cože?“ Vytřeštila jsem oči.

„Ne, neboj, nikomu to neřeknu. Víím, že skončím jako ti ostatní.“ Chytila jsem ho za ruku.

„Proč myslíš, že to dělám já?“

„Vím to. Poznám tvoji rasu, i kdybys stála v davu na Václaváku.“ Smutek z jeho hlasu jen sršel.

„Tak... Tak proč jsi se mnou šel?“

„Zvědavost? Dychtivost? Co já víím? Miluju vampýry, ale... Nešlo by to udělat tak, abych přežil?“ Přehrála jsem si v hlavě své setkání s Lilith... A Bůh řekl, milujte se a množte se... A on se mi tak líbil...

„Možná šlo. Bojíš se bolesti?“ Vyjukaně zavrtěl hlavou. Svlékla jsem ho a položila na travu. Za zády mi vykukovaly první paprsky slunce a nebe vypadalo jako v plamenech. Stejně jako tenkrát, bylo vidět jen temný ženský obrys vycházející z rudé záře.

Epilog

Seděli v letadle, koukali z okénka a plánovali si společný život. Takové klasické líbánky. Ona v ruce držela prospekt k prohlídce rumunského hradu Poenari. Otočila se na svého milého.

„Co myslíš, bude se nám tam líbit?“

„Určitě, je to jako volání domova.“ Smáli se, a v jejich širokých úsměvech se ty dlouhé špičáky skoro ztrácely.

Laura Neumaier – Militium Christi

Kopyta drtila zemi ve zběsilém úprku. Rudé slunce bodalo do očí a on již tušil, že se smrti nevyhne. Přesto by rád... Pane, proč opouštíš ty, kteří ti byli nejvěrnějšími služebníky, proč? Dej alespoň, ať je má smrt krátká a bezbolestná, vždyť víš, že zemřu s tvým jménem na rtech... Doháněli ho, jejich koně byli svěží, nevyčerpaní dlouhou a dalekou cestou. Ještě chvíli a první z nich se dostane na jeho úroveň, stačilo by jediné máchnutí. Ani to na sebe nenechalo dlouho čekat. Chladné ostří protálo plášť, který během okamžiku zdobila skvrna ve stejné barvě, jakou měl cípatý kříž na jeho levé straně. Zraněný jezdec najednou prudce zastavil koně a seskočil na zem. Když zemřít, tak se cítí. Pronásledovatelé zmateni náhlou změnou chování své kořisti rychle otáčeli oře a vraceli se k opěšalému rytíři. Jejich tvářemi pohrávaly úšklebky. Hlupák, takhle se připravit o jedinou výhodu. Pokud on chtěl bojovat jako muž, jeho protivníci se k tomu zcela jistě neměli. Možná z nedostatku cti, možná z nedostatku odvahy. Obstoupili ho, tasené meče se matně leskly v posledních paprscích slunce. Teprve teď si mohl spočítat, kolik mužů ho vlastně štválo až na okraj lesa, až na okraj jeho sil. Bylo jich pět, jako cípů pentagramu, a ten, který je vedl, vypadal jako sám ďábel. Teď kývnul na ostatní a ukázal prstem na muže v bílém plášti.

„Dělejte si s ním, co chcete, je to kacír. Zradil Boha, tak ať si svou zradu pořádně vychutná.“ Rozjeli se na něho, každý přidal nějakou tu ránu mečem, ale tak, aby ho nezabili. Ještě ne. Ač ho opouštěly síly stejnou rychlostí, jakou vytékala krev z jeho ran, neprodával svou kůži lacino. Ale ani rány od jeho meče nebyly příliš hluboké, výškový rozdíl mezi ním a jezdci udělal své. Najednou se ti čtyři, kteří ho oslabovali, rozestoupili. Ohlédl se, zjišťoval, co se děje. Vůdce, muž s obličejem Satana, se prudce rozjel proti němu, meč napřažený k poslední a zcela jistě smrtící ráně. Přibližoval se rychle, každý úder kopyta zněl jako srdce pohřebního zvonu. Už, už... „In nomine Christi!“ vykřikl rytíř a bodl před sebe.

Dominik se prudce posadil a protřel unavené oči. Zmateně se rozhlížel kolem sebe, než si konečně uvědomil, že opravdu sedí doma v posteli. S ulehčením políbil stříbrný křížek, který nosil na krku. Připadal si tak o něco blíže Bohu. Sáhnu pod polštář a v měkké tmě nahmatl hranaté tvary svého obstarožního mobilu, odemkl tlačítka a zeleně zářící displej mu oznámil, že jsou právě čtyři hodiny a dvacet pět minut. Hm...za pět minut by se ten krám stejně rozezvonil a vyhnal ho z příjemného tepla peřin. S chutí do toho, však Bůh dá, a ty přežiješ i tenhle den. Věděl ale, že to, co se děje okolo něj, jsou stejně jen malichernosti, do kterých Bůh nemá důvod zasahovat. I proto, aby se lidé naučili život brát takový, jaký je. Inu, všechno má nějaký důvod. Možná i ten sen, co se mu zdál. Dnes, včera, především, vlastně skoro každou noc, už od dob, kdy začínal brát rozum do hrsti a pít se po tom, proč je vlastně na světě. Přesto ho ten sen děsil svou detailností, je každou noc jasnější a zřetelnější. Jako by mu chtěl něco sdělit, vzbuzoval v něm pocit jakési nutkavosti, a on stále netušil proč. Než se nad tím stihl pořádně zamyslet, musel utíkat na vlak. Tak jako vždy, když šel na ranní.

Vláček motoráček byl nacpaný lidmi a mladý muž děkoval Bohu, že se mu ještě podařilo ukořistit místo k sezení. Topení topilo na plný výkon a víčka těžkla a těžkla. Sotva je zavřel, dojel vlak do přestupní stanice. Druhý spoj už nebyl ani tak plný ani tak přetopený, takže se Dominik konečně trochu probral. Světlo už se pomalu dralo nad kopce a dávalo tak nádech tajemna hradům na jejich vrcholcích. Ano, je to tak, vždyť skoro na každém kopci tady ve Středohoří či na druhé straně, v Krušných horách se mezi stromy skrývá hrad, nebo alespoň zřícenina. Znáť tak všechny jejich příběhy... ze snění ho vytrhla až obří chladící věž teplárny. Ach jo, bude se vystupovat. Dominik se na sebe podíval s jistou dávkou lítosti. Kdyby tak alespoň mohl dělat to, co chtěl... Snad jednou.

Vystoupil a nechal se míjet průmyslovou zónou, avšak duchem byl někde jinde. Ne, nepřemýšlel už o svém snu, ani o hradech, spíše se děsil, jakou katastrofu zase přinese den. Neměl rád ty denní směny. Ani uniforma, která se přece jen trochu podobala té, kterou by tak rád nosil, ho nedokázala utěšit. Stejně se musel podřizovat rozmarům chleboářů, i těch, kteří se jako chleboáři cítili. Konečně prošel branou závodu. Nasadil pracovní úsměv a zaklepal na okénko domovské vrátnice.

„Čest práci, soudruzi!“ zahlaholil dovnitř.

„No, to jste se musel dobře vyspat, když už po ránu takhle nadáváte,“ ušklíbla se obrýlená kolegyně uvnitř. Dominik pokrčil rameny a šel si napsat příchod k operační. Ta ho přivítala úsměvem, který byl asi tak pravý, jako ručně obkreslená tisícoruna.

„Dobré ráno, tak jakpak jste se vyspíkal? Jenom tady něco dopíšu a hned se můžete podepsat.“ Chvilka se protáhla asi na čtvrt hodinku, během které operační nepřestávala štěbetat o ničem. Ještě snad nepotkal člověka, který by byl schopen o ničem mluvit tak dlouho. Konečně se dočkal možnosti podepsat svůj příchod. Už se ani nenamáhal dovolávat toho, že přišel před čtvrt hodinou, tak by tam měl být jiný čas. Věděl, že by to pomohlo stejně, jako kdyby se pokoušel zastavit kamion nataženou dlaní. Vzdychl a odploužil se zpátky na vrátnici.

„Tak co, dělo se v noci něco?“

„Ne, nic zvláštního. Tady na stole pod sklem máte nové nástupy. A když tak mi orazítkujte příchodové karty.“

„Jo, jasný. Já vím.“ Jako vždy ho čekal monotónní den. Stejný jako včerejšek a nejspíše i jako zítřek. Jediným únikem z reality tohoto místa, bylo sledovat různorodé osudy kolegů. Například Petr. Mladý muž, který evidentně stále ještě hledal svoji cestu. Byl křesťan s velice netradičním pojetím víry. Hodně si s Dominikem povídali a probírali své různé pohledy na stejnou věc. V jednom si ale byli za jedno. Že největší zlo a nejhorší jméno, udělali křesťanství katolíci. Stačí to, co tu vyváděli už za Jana Husa, a ve stejném duchu pokračují dodnes. Petr měl ale i jiné zkušenosti, nestyděl si užívat všeho, co mu život nabízel, a právě tuhle vlastnost mu Dominik záviděl. Možná i tu malou lehkovážnost, se kterou tento muž proplouval životem. Umění říct si: To je dobrý, tam přijde kredenc. Ano, i on by si to rád řekl, ale vždycky se strašně bál, že ta kredenc prostě nebude. Že se na něco stoprocentně spolehne a ono to nepůjde.

Zahoukání klaksonu konečně vytrhlo Dominika ze zadumání. Zapsal si číslo karty a čas příjezdu a vyšel ven. Po chvíli přišli i další kolegové, ale on byl stále tak trochu jinde. Měl melancholickou náladu, která pomalu ale jistě spadala do deprese. A deprese se bál. Zatím se z nich vypisoval v básničkách, ale věděl, že jednou už to stačit nebude. Jo, příště už to řekne doktorce. Možná.

Tak záhy jako den začal, tak i skončil. Prostě najednou byla tma a čas jet domů. Konečně. Zase ten samý vlak, ta samá cesta a domov. Jediné utěšené místo na tomhle světě. A úplně nejmilejší byla představa té krásné, bílé, smaltované vany napuštěné horkou vodou s kopcem pěny navrchu. Hodně se těšil na ten svůj malý soukromý luxus. Doufal, že horká voda odplaví tu nesnesitelnou únavu, která se najednou zmocnila jeho těla.

Už když strkal klíč do zámku bytových dveří, tušil, že je něco špatně. Ruce se mu třáslly, tak jako snad ještě nikdy. Zatřepal hlavou, aby se trochu probral, odhodil batoh do kouta, zul kanady a zamířil do koupelny. Začal si napouštět vanu a pomalu se u toho svlékal. Když vana vypadala stejně jako v těch lákavých představách, ponořil své znavené tělo do bublinek. To nádherné teplo se mu úplně vlévalo do žil.

Jezdec rytíře minul. Ten cítil každou z těch ran, které ho pálily a bolely po celém těle. Čekal na smrt, ale ta stále nepřicházela. Nebo už byl opravdu mrtvý? Náhlý chlad se zmocnil jeho těla a on si všiml hluboké rány na svém boku. Ale pozdě, jeho svět se propadal do tmy...

Když se Dominik probral, byla voda úplně studená a s ním lomcovala horečka. Teploměr potvrdil jeho největší obavy, když se vyšplhal jen pár stupínků pod čtyřicítku. Do večera se to určitě nespraví, takže v práci na něj můžou zapomenout. Zvedl tedy telefon a oznámil svou situaci nočnímu operačnímu. Ten si vše zapsal a popřál brzké uzdravení. Roztřesenou rukou típnul mobil. Hned ráno musím k doktorovi, řekl si ještě, než omdlel.

Probuzení bylo o mnoho nepříjemnější než sladká tma bezvědomí. Hrbolatá zem tlačila do rozbolavělého těla. Otevřel ztěžklá víčka a zalapal po dechu. Nad jeho hlavou se rozprostíralo hvězdnaté nebe. Myslel by si, že sní, ale ta bolest byla tak skutečná. Pokusil se pohnout, ale rána v boku ho zabořila. Rána v boku? Takže to musí být ten sen. Ale přece... nikdy si ve snu neuvědomoval, že je to sen. Je to všechno nějaké divné. Jediné, co věděl, je to, že musí pryč. Ať je to sen nebo ne, ti muži se mohou vrátit a dokončit své dílo.

„Bože, pomoz mi,“ šeptal Dominik. Usilovně se modlil, aby se mu odsud podařilo dostat. Najednou zaslechl hlasy. Ztuhl a dělal mrtvého.

„Tady někde musí být, ale ti muži říkali, že ho zabili,“ šeptal ve tmě jeden hlas. Druhý mu odporoval:

„Ne, nemohli ho doopravdy zabít, smrt byla jen brána, jak ho sem dostat. Až ho najdeme, asi nám nebude věřit, ale je to opravdu on, i když už z daleké budoucnosti. V bitvě, která nás čeká, nesmí zůstat jeho místo prázdné.“ Dominik pochopil, že ti dva mluví o něm, ale absolutně nechápal souvislosti.

„Tady je, ale nehýbá se!“ šeptl ten první.

„To je v pořádku, nalož ho, odneseme ho do našeho úkrytu.“ Mladík zaúpěl bolestí, když ho překládali na nosítka.

„To bude dobré, bratře Domeniku, brzy se to zahojí.“ Bratře Domeniku? To oslovení mu bylo tak známé, tak povědomé. I ty dva hlasy jako by znal. Všechno k němu doléhalo tak z dálky a tvářilo se tak neuchopitelně. Přesto věděl, že by stačilo málo a vzpomněl by si. Zavřel oči a opět ho pohltila milosrdná tma. Když je znovu otevřel, byl ve spoře osvětlené místnosti. Nad ním se skláněl muž s krátce střiženými ryšavými vousy a ještě další dva mladší, kteří ošetřovali četná poranění. I tak si Dominik všiml, že se některé rány již zatáhly a začaly hojit. Zatěkal očima, zda nepozná v někom ty dva, kteří ho sem odnesli. Ale vlastně ani netušil, jak vypadají. Ryšavý ale promluvil. V jeho hlase mladík poznal toho zkušenějšího z obou.

„Omlouvám se, bratře Domeniku, že jsme zvolili tak nepříjemný a bolestivý způsob, jak tě přivést zpět do našich dob, ale bohužel to nešlo jinak. Museli jsme tě vrátit do okamžiku tvé smrti, jinak bys ztratil vzpomínky na dobu, z které přicházíš. Bohužel se obávám, že tím pádem jsi nezískal vzpomínky na život, který jsi žil zde.“ Dominik zavrtěl hlavou.

„Ne, ale všechno mi přijde tak povědomé...“

„To je dobře, možná není tvá brána ke vzpomínkám ještě úplně zavřená. Teď se ji pokusím otevřít.“ Po těch slovech vzal muž kameninovou misku s nějakým kořením a zapálil její obsah. Místnost zahalila namodralá mlha a známá vůně. V tu chvíli viděl Dominik vše. Slávu řádu po návratu ze svaté země, roky v klášteře i rozčílení a zoufalství v jejich řadách, po tom, co je zradil papež a král prohlásil za zplozence pekel. Pokusy zachránit to, co zbylo, a beznadějný útěk z Paříže. Dokonce i to, co už dávno znal – vlastní smrt. Podíval se na ryšavého.

„Jacques...“ splynulo mu ze rtů. „Bratře...?“ Ryšavý kývl a tím potvrdil jeho slova. Dominik měl v hlavě zmatek, a nějakou dobu trvalo, než se vše urovnalo. Pochopil už, že oba životy k němu patří, a postupně ho opouštěl i ten divný schizofrenní pocit. Ale chtěl se zeptat ještě na jednu věc.

„Bratře, čím to je, že se mé rány hojí tak rychle? Nebo jsem byl tak dlouho v bezvědomí?“

„Nebyl, našli jsme tě teprve před pár hodinami. Ale tvé šrámy se hojí rychle proto, že jsi zároveň ve dvou různých časech a na dvou různých místech. Tím pádem se nacházíš i mimo známý čas i prostor.

„To by ale znamenalo, že jsem v těchto chvílích nesmrtelný...?“

„Možná, možná ne. To si nikdo z nás netroufá odhadovat. Rozhodně bych ani na tvém místě příliš neriskoval, bratře.“ Dominik pokýval hlavou.

„Chápu... Moc rád bych ale věděl, proč jste mne povolali zpět. Nenarušíme tímto přirozený běh času?“

„Možná, ale pokud nezasáhneme, svět pohltí zlo. I když si myslím, že čas je uzavřená smyčka a běží stále dokola. To, co teď prožíváš, se již událo a znovu se dít bude.“ ujistil ho Jacques.

„Dobrá, tak ale proč jste mne povolali?“

„Protože...“ hlas se m na chvíli zadrhl. „...nepřítel získal nejcennější relikvii řádu.“ Dominik obrátil oči v sloup a jeho tváře se zmocnilo zoufalství.

„Proboha, jak? Jak se to mohlo stát??“

„Filipovi muži dobyli Saint Michelle. Těch pár bratrů, kterým se podařilo uprchnout, již nestihlo vzít s sebou vůbec nic. Jen stěží dokázali zachránit vlastní životy.“

„Vědí královští, co se v klášteře nachází?“

„Myslím, že ne. Byl to nejspíš jeden z mnoha útoků na náš řád. Chtějí nás vyhubit jako krysy, a přitom jim jde jen o majetek. Zlato, které je pro potřebné, chudé a nemocné. Ne pro krále.“ Jacques začal pěst. I když si byl vědom marnosti situace, byl připraven bojovat a padnout. Za artefakt posvěcený samotným Bohem. Za to nejcennější, pro co se vydali do Svaté země. Dominikovi probíhaly hlavou ty samé myšlenky. Svět nové doby je zlý, ale kdyby selhali, mohl by být v budoucnu ještě horší.

„Kdy vyrazíme?“ ptal se, připraven odjet ještě dnes.

„Nejdříve pozítří. Musíme zapomenout na řádový oděv i řádové zvyky, jen tak snad budeme moci proniknout zpět do kláštera. Navíc budeme moci jít jen tři, čtyři. Ti nejzdatnější z nás. Větší skupina by v těchto dobách byla nápadná.

„Vím. Pokusíme se do kláštera proniknout s prosbou o azyl. Pokud jim d'ábel ještě úplně nezatemnil hlavy, jistě nás neodmítnou. Jak ale docílit toho, aby nás při ranních motlitbách nikdo nevyrušil? Kdyby nás někdo viděl, jak odkrýváme kamennou desku pod oltářem, bylo by jim jasné, kdo jsme. A začali by hledat to, pro co jsme si přišli. Možná mám nápad, ale pokud se rozhodneme ho uskutečnit, tak nám půjde o čas. A ten jim nesmíme dát. Stačí, aby nahlédli do kronik, aby zjistili, kde se relikvie nachází, a to nesmíme dopustit. Hned ráno vyrazíme.

„Ale bratře, vždyť ještě nejsi zcela zdrav!“ Dominik se pousmál a vyhrnul režnou bílou košili. V místě, kde ještě před pár hodinami zela smrtelná rána, byla již jen nepatrná narůžovělá jizva.“

„Děkuji ti, Bože, za zázraky, které pro nás činíš,“ šeptal Jacques, než se otočil a odešel. Dominik se posadil a rozhýbával končetiny. Po chvíli se jeho přítel vrátil s náručí plnou různých svršků. Oba, a ještě dva další bratři si vybrali každý něco pro sebe. Nemuseli se za nic stydět, vypadali teď jako trochu movitější poutníci, na cestě ze země do země, kteří potřebují na pár dní nocleh a odpočinek.

Vyšli ven. Dominik si konečně prohlédl stavení i z venku. Byl to polorozpadlý statek v lesích. Již věděl, kde jsou. Jen pár hodin na západ odsud je pobřeží a hora trčící z moře, s klášterem na vrcholku. Saint Michelle. Jeden z bratrů přivedl koně. Opravdu ti chudáci vypadali jako by šli minimálně z Říma. Dominikovi jich bylo líto. Koní i toho posledního zbytku Chudých rytířů chrámu Šalamounova.

Ty trosky, které viděl, již mají pramálo společného s hrdiny ze Svaté země. Jen lesk v očích a pevná, neochvějná víra v Boží milost, dávala znát, že jsou to stále oni. Templáři.

Těch pár hodin cesty přes les uteklo jako voda. Ke břehu dojezili, právě když odliv dosahoval maxima, takže by se i bez mostu dostali ke klášteru takřka suchou nohou. Rozpačitě se dívali jeden na druhého, až Dominik zavrtěl hlavou.

„Ne, pojedeme po mostě. Jsme unavení poutníci s žízni po Bohu. Nemáme důvod se skrývat.“ Bezděky se pohladil po hrudi, kde se pod košilí skrýval kromě stříbrného křížku i zlatý amulet se znamením řádu. Věděl, že kdyby ho nepřátelé zahlédli, podepsal by si rozsudek smrti. Přesto neměl to srdce ho sundat. Ostatně jako žádný Templář. Koně vykročili na most. Rytíři ho mlčky přejížděli tak jako mnohokrát předtím. Dříve ale vjížděli do otevřených bran, dnes se jako lupiči chystali vetřít na nepřátelské území. Bylo to trpké mlčení, každý z nich si v hlavě promítal vlastní slavnou minulost.

Konečně zastavili u těžkých kovaných vrat opevnění kláštera. Nemuseli klepat, uvnitř již o jejich příjezdu věděli. Ve dřevěné výplni se otevřelo malé zamřížované okénko, za kterým se rýsovala hlava zbrojnoše schovaná v kroužkové kapuci. Jakmile mu řekli, co potřebují, okénko se zabouchlo a za okamžik již rachotil řetězový převod a vrata se pomalu otvírala. Za nimi čekal onen voják, a bez dalšího ptaní je odvedl k opatovi. Ten poutníky vyslechl, seznámil je s chodem kláštera a přidělil jim cely. Pak přivedl jednoho z noviců, aby je provedl po klášteře. Rytíře stálo hodně přemáhání, nedat na sobě znát, že to tam velice dobře znají. Jedna věc jim ale nedala klidu. Proč byli prostí lidé, i bratři z jiných řádů ochotni přijmout ty lži, které jim diktoval papež, s Filipem za zády. A proč by ti, kteří je teď hostí, byli ochotní je na místě zabít, kdyby se dozvěděli, co jsou zač. Vždyť jsou všichni stejní křesťané... a lidé.

Zbytek dne uplynul v odpočinku po cestě a kvapem se schylovalo k večeru, a tím i k večerním motlitbám. Templáři naslouchali kázání, a přitom pozorovali ostatní dění v kapli. Oči jim bloudily po řadách mnichů i rytířů až k oltáři. Velká mramorová dlaždice před ním nejevila známky manipulace. Ano, již zítra ráno, hned po ranní mši to musí provést. A pak zmizet tak nepozorovaně, jako by se vypařili.

I noc byla neklidná, stejně jako myšlenky těch čtyř. Když se shromažďovali k modlitbě, přitočil se k Dominikovi Jacques. Nemusel mluvit, pohyb očima stačil, vždyť vše potřebné si domluvili již večer. Rytíř se tedy oddělil od davu a zamířil za opatem.

„Otče?“

„Mluv, synu.“

„Mám zvláštní prosbu. Já a mí přátelé bychom po ranních motlitbách, chtěli ještě chvíli rozjímat v kapli.“

„Ale na tom není nic neobvyklého...?“ podivil se opat.

„My bychom ale chtěli být chvíli sami, jenom my a Bůh.“

„Myslím, že není důvod vám nevyhovět. Pro zbloudilé duše není nic lepšího, než blízká přítomnost Hospodina.“

„Děkuji ti, Otče.“

„Bůh s tebou, synu.“

Mše utíkala velice pomalu. Alespoň těm čtyřem, kteří mysleli na něco jiného. Slova představeného mýjela jejich uši, aniž by zanechala hlubší dojem. Ne, jejich mše bývaly jiné, niternější, vtáhly k Pánu každého, kdo byt jen naslouchal. Vždyť i otčenáše odříkávané řadovými bratry měly jinou hloubku než teď. Amen, kaple se pomalu vyprazdňovala. Poslední odcházel opat. Ještě naposledy významně pohlédl na Dominika. Ne, nezapomněl na ně. Sotva dubové dveře zaklaply do veřejí, začali společně odklápět mramorový poklop. Šlo to ztěžka, však to byla bytelná práce jejich bratří. Jacques sáhl do vzniklé mezery a vytáhl nevelký předmět zabalený v bílém plátně. Na všech bylo vidět

obrovskou úlevu, ani jeden nepochybovalo o tom, co se skrývá uvnitř. Rytíř podal balíček Dominikovi.

„Na, vezmi ho k sobě. Rychle dáme vše do původního stavu a odejdeme.“ Nikdo si v tu chvíli nevšiml škvíry pootevřených dveří, ani zvědavého oka v ní. Během okamžiku obojí zmizelo. Rytíři přiklopili zpět těžkou kamennou desku a Dominik schoval balíček do kapsáře pod pláštěm.

„Takže teď se vymluvíme na projížďku a vyzvedneme své koně. A víc už nás tu nikdo neuvidí,“ šeptal Dominik, ještě když bral za kliku. Opřel se svou vahou do křídla dveří. Proto se mu jako prvnímu naskytl neutěšený pohled. Před kaplí stáli vojáci s královým znamením a tasenými meči v rukou. Něco je špatně, ne... všechno je špatně. Kde se jich tu tolik vzalo? Nikdo nemohl tušit, že jeho veličenstvo král Filip, řečený Sličný počítal s tím, že se někteří Templáři pokusí vrátit na svá bývalá působiště. A nemohl dopustit, aby některý z nich přežil. Jejich moc přesvědčovat lidi je velká a stačil by i jeden jediný z těch ďáblů, pro získání bývalé obliby řádu. O vzpouře v zemi král nestál.

„Dominiku, co se stalo?“ Jacques už mu koukal přes rameno.

„Pane, ochraňuj nás,“ zašeptal. V zástupu kolem to zašumělo. K uším překvapených rytířů doléhala slova, jako „Templáři“, „ďáblí“, „démoni“, „peklo“ a nechybělo ani jméno samotného pána pekel.

„Bratři, nedejme se zadarmo. Když zemřít, tak se ctí.“ Provolal Dominik, tase dýku, kterou měl ukrytou pod pláštěm. Ostatní ho následovali.

„In nomine Christi!“ zahřmělo vzduchem, ještě než se muži vrhli do nerovného boje. Moc dobře věděli, že s dýkou jen těžko zvítězí proti hromadě dlouhých mečů. První v bolestech padli dva mladší bratři. Jacques se hned na to zády přitiskl k Dominikovi a společně se bránili převaze. Ne, neútočili, jen se snažili vykrývat seky mečů. Dominikovi se rozšířily zorničky, věděl, že další ránu již kvůli novému zranění ruky nevykryje. Jako zpomaleně viděl, jak se voják před ním rozmachuje... Najednou ležel na zemi a viděl, jak za něj Jacques položil život. Voják se právě chystal konečně poslat na onen svět i Dominika. Vychutnával si jeho prohru, zoufalství a strach a záměrně jej prodlužoval pomalým konáním.

„Zadrž!“ vzduchem třeskl hlas, který Dominik už velice dobře znal. Nechápal to, tenkrát ho poslal na smrt a teď ho brání?

„Zadrž! Je to Templář. Vezmeme ho dolů do města a pro výstrahu všem, kteří by se toho pekelného řádu mohli zastávat, upálíme. Z rozkazu krále, jak jinak.“ Ano, byl to on, Dominik se nemohl mýlit. Muž s tváří Satana. Ten, který ho již jednou poslal na smrt. Jejich pohledy se setkaly. Rytíř ale neuhnul. Ve vojákově tváři se zračil údiv, pochybnosti. To vše ale jen na zlomek okamžiku. Vystřídala jej studená krutost.

„Svažte ho a posaďte na koně. Pojedeme do města. A pošlete ihned posla, který tu popravu rozhlásí a nechá připravit hranici.“ Než se nadáli, opustil klášter mladík na čerstvém oři. Mezitím Dominika svázali a posadili na koně do potupné pozice, zády k jízdě. Přesto jeho tvář neopouštěla hrdost. Nebál se smrti, již poznal její bolest i sametovou náruč. Navíc věděl něco, co oni ne. A nikdy se to nedozví. Zanedlouho celý ten pochmurný konvoj vyjel z bran kláštera. Poslední Templář jede na smrt. Mrzelo ho špatné jméno řádu a moc dobře věděl, jaké pověry se dochovají do jeho doby. Do doby, do které se již nevrátí. Plameny se nedají přežít a zahojit jako rána po meči. Moc dobře to věděl, a přesto ho to nijak nevzrušovalo. Ani nevěděl, proč vlastně je tak klidný.

Náměstí bylo plné senzacechtivých lidí. Starosta právě vykládal měšťanům o ďábelském řádu a ve skrytu duše doufal v odměnu za dobře odvedenou práci. I když sám ještě nedávno posílal řádu dary pro ty, kteří to potřebovali. Co ho teď vedlo? Zbabělost nebo chamtivost? Kdo ví. Dominik se nad tím ani nestihl zamyslet. Vojáci ho strhli s koně a táhli k hranici. Dav šuměl, když Dominik stoupal po schůdkách přitesaných z klád, když ho přivazovali, zarovnávali chrastím a nejvíce, když se smolné louče konečně dotkly

vyschlého dřeva a slámy. Štiplavý kouř se vinul vzhůru, ale Templář dál hrdě stál, ve tváři pohrdavý úsměv. Ano, takhle hořká je zrada. Ty, Otče, ve tvém jménu mne upalují a ty nezakročíš? Svázanýma rukama si sáhl ke krku a strhl stříbrný kříž, který do teď zdobil jeho šíji. Pustil ho do plamenů, které pod ním bujely. Jako by přilil olej, oheň najednou vzplanul a náměstím se rozezněl Templářův vítězný smích. Příjemné teplo se rozlilo po celém těle... pak začalo pálit.

Tma, tak příjemná a sametová, měkká a všeobjímající. Peklo? Tenký paprsek bílého světla prořzl tmu. Tak přece jenom nebe? Konečně rozlepil víčka. Nebe, ujistil se, neboť právě spatřil anděla. Byla krásná, plavé vlasy jí spadaly ve vlnitých kaskádách až na záda, jen okolo skrání byly přichyceny sponkami. A v ruce držela injekční stříkačku.

„Paní doktorko, konečně se probral!“ K nemocničnímu lůžku přispěchala starší, příjemně se usmívající paní.

„Vy jste nám dal, nějak jste se nám z toho bezvědomí nechtěl probrat. Pamatujete si vůbec něco?“ Dominik přikývl.

„Volal jsem do práce, že nepřijdu a pak... už nic.“ Kromě toho zvláštního snu, pomyslel si ještě. „Jak jsem se sem dostal?“

„Volala vám vaše maminka, a když jste se neozýval, tak vás hned jela zkontrolovat. Buďte rád, že ji máte. Zavolala sanitku, a že jste ji potřeboval! Ale ty horečky nejsou jen tak. Vaše maminka mi ale řekla, čím se živíte, proto si myslím, že to byla přehnaná reakce vašeho těla na neúnosnou míru přepracování.“

„A pustíte mne domů?“

„Cože?! Teď jste se nám probral a už byste chtěl domů? Možná zítra, horečky už nemáte, ale to byste mi musel slíbit, že budete poctivě marodit a odpočínate si.“

Dominik si nechal hlavou proběhnout lákavou představu prolonošeného týdne a ochotně souhlasil. Navíc se musel vzpamatovat z toho podivného snu. Musel to být sen, nemá jediný důkaz, že by to mohla být pravda. Doktorka odešla a on zase usnul. Tentokrát však spánkem beze snů.

Ostré světlo a neméně ostrý hlas sestry budil všechny na pokoji a připravoval na vizitu. Dominik se zavrtěl. Možná... možná ho už po vizitě povevou domů. Přání se mu splnilo, dostal nějaké léky na regeneraci a za chvíli již seděl v sanitce a ujížděl směrem domů. Rozklepanou rukou strkal klíč do zámku. Dejá vu... je to přesně stejné jako tehdy. Tehdy... před dvěma dny. Sotva ale vstoupil do bytu, zjistil že, je něco špatně. Slaboučký zápach spáleniny. Na linoleu v předsíni našel vypálený obrys kříže. Vzpomněl si na hranici a na stržený krucifix. Že by? Jak jinak by se tam objevil? Prošel až do kuchyně a oči mu padly na balíček zabalený v bílém plátně, jenž ležel na stole. Ještě tam byly dva malé předměty z ušlechtilých kovů a vzkaz psaný matčinou rukou.

Posbírala jsem vše, co leželo kolem tebe. Máš to tady na stole. Jen nechápu, co se stalo s tvým křížkem, byl zatavený do lina. Ten balíček jsem nerozbalovala, neboj :-)

*Ahoj,
Máma*

Nejdříve prohlédl otavený kříž. Už skoro ztratil svůj původní tvar, inu plameny hranice byly opravdu horké. Druhý předmět byl kruhový medailon, jehož reliéf zobrazoval dva jezdce na jediném koni. Pečeť Templářů. Nadechl se a začal pomalu odmotávat pruh plátna z předmětu ukrytého uvnitř balíčku. I když věděl, co je uvnitř. Takže přese všechno se podařilo úkol splnit. Díky Bohu. Dominik si vzpomněl na zradu a zkřivil tvář hnusem. Tak ale díky komu? To je teď už vlastně jedno. Hlavně že se podařilo dostat relikvii z rukou nepřítele. Kam ji ale ukrýt? Na to je snadná odpověď, vždyť pod svícnem bývá tma. Ano, to je to pravé místo...

O pár hodin později se rozezněl domovní zvonek. Dominik otevřel dveře a za nimi se šklebila Petrova rozesmátá tvář.

„No, tys nám ale dal. Už jsme se báli, že si tě odnes sám rohatej.“ Dominik se ušklíbl.

„Moc do toho nechybělo, pojď dál. Dáš si kafe?“

„Spíš čaj. Už sis pustil televizi?“

„Ne, proč?“

„Archeologové v kryptách kláštera v Saint Michelle našli záznamy, podle kterých se tam měl za dob Templářů nacházet Svatý grál.“ Dominik se pousmál a pohled mu sklouzl na pohár, který před chvílí uklidil do vitríny.“

„Neříkej, vážně?“ zeptal se lišácky.

Laura Neumaier – Přítel

Stál a vnímal tu neotřesitelnou sílu přírody. Přicházela tak znenadání a rozechvívala každý nerv v jeho těle. Nadechl se a cítil, jak jím prostupuje s vůní vzduchu, cítil ji i pod sebou, kde jemně šimrala jeho bosá chodidla. Klekl si a zabořil obličej do vlhce vonící trávy. Každé stéblo hrálo svou melodií, a ta se teď odrážela kdesi hluboko v jeho hlavě. Nakyslé aroma a sladkokořeněná vůně země tvořily dokonalou harmonii. Otevíraly brány tam, kam se Martin tolik chtěl dostat. Do říše Bohů...

Sedl si pod strom a vstřebával nové pocity, které s cvičením získal. Ten pocit duševní svobody a nezávislosti na fyzicku byl nenapodobitelný. Nic takového neznal, dokud nenašel Stadhu. Již dlouho znal sílu run, ale teprve teď se mu ukázaly v celé své kráse. Odin dal lidem neocenitelnou věc, a s ní i sílu spojení. S Bohy, s přírodou, ale i se sebou samým. Vždyť nejtěžší cesta je do vlastního nitra. Martin se opřel zády o hrbolatou kůru stromu. Nevěděl proč, ale připadalo mu, jako by ho strom zkoumal. Cítil z něj stáří, vždyť se mu říkalo Staletý, ale i jeho tichou důstojnost, jakou mají jen jasan a duby. A tohle byl jasan. Mladík zvrátil hlavu a nechal své oči bloudit po koruně. Husté větve, vinoucí se v podivných zákrutech, připomínajících kaskády vodopádů, obrostlé zelenými, jako dlaň velkými listy se zuby po okrajích, krájely paprsky jarního slunce. Náhle pocítil ke stromu ohromnou úctu a chuť ho obejmout. Postavil se, ale pak si vzpomněl na ty, kteří objímali stromy ve snaze načerpat z nich energii. Každý by jen bral, a nikdo nechce dávat. Jak sobecký je tento svět. Hladil prsty členité záhyby kůry a v duchu promlouval ke stromu.

„Neboj, já ti nic brát nebudu, chtěl bych jen obejmout tvou majestátnost.“

„Udělej to, a já ti budu vyprávět příběhy lesů a skal, Bohů i lidí. Příběhy předávané ze stromu na semínko. Nošené na křídlech větru, střžené silou kamene...“

Martin nečekal, že by mohl dostat odpověď. Vylekaně se rozhlédl kolem sebe, ale nikde nikdo. Jen kdesi v dáli, u velké lesklé vodní plochy, se střídaly maminky s kočárky. Konečně si uvědomil, že hlas slyšel ve své hlavě. Zeptal se, tentokrát již nahlas, jako by nevěřil vlastním myšlenkám.

„To ty?“ a pohlédl znovu do koruny.

„Ano, já. Jsem Hróald, strážce příběhů. A ty jsi ten, kterého jsem si vybral. Kvůli lidem, kteří ničili mé semenáčky, nemám komu své příběhy předat. Tys první z těch, kteří nectí kořeny; kdo si nepřišel jen brát. Viděl jsem, jak zarůstáš do země, jsi s ní spojen stejně jako já. Vracíš se k zemi, ze které jsem vzešel.“

„Já jsem Martin.“ Tlak z vnějšího světa ho upozorňoval, že by se měl cítit jako blázen, když se představuje stromu. Měl by, ale necítí. „Vybral sis mne? Opravdu mne?“ Zavalil ho nepoznaný pocit vlastní důležitosti. Nikdy nevěřil, že by zrovna ON mohl být někomu užitečný.

„Ano, ty... věř si a důvěřuj i mně. Jen si opět sedni a poslouchej...“ Hróaldův melodický hlas přenesl Martina mimo čas i prostor. Poslouchal příběh o kováři Völundovi, a jeho krásné zakleté ženě, která mu utekla...o obryni, které se pak dvořil. O jeho sedmi magických mečích i o osmém královském, který ukoval pro samotného otce Bohů, Odina. Martin byl u vytržení, tyhle příběhy z Eddy neznal, a přesto věděl, že jsou pravdivé. Najednou věděl, že konečně získal přítele. Ale ne ledajakého, tenhle si ho přímo vyvolil, a vůbec nevádí, že není člověk. Právě naopak. Nikdy lidem příliš nevěřil, špína a podrazy ho ponaučily. Pár lidí sice bylo naladěno na stejnou vlnu jako on, ale s těmi se vídal jen několikrát do roka, na bitvách, či oslavách Beltainu a dalších germánských svátků.

Poslouchal, a nevnímal si, že den se protahuje do večera, maminky od rybníka již dávno odešly uložit své ratolesti, a rudě zbarvený obzor sliboval větrnou noc.

„Měl bys jít domů...“ zašeptal Hróald.

„Zítra přijdu znovu, smím?“

„Měl bys... budu rád. Nemám komu vyprávět své příběhy. A ty nesmíš upadnout v zapomnění. Teď už vážně jdi, kéž Bohové provázejí tvoje kroky.“

Martinovy myšlenky se točily ve vírech kolem stromu, který našel cestu do jeho duše. I v noci se mu zdálo o vyslechnutých legendách.

Ráno se připomnělo řinčivým hlasem budíku. Martinovi ještě nikdy nepřišel ten zvuk tak odporný. Musí přežít dlouhý den v práci, než zase bude moci do přírody. Zacvičit si a odtrhnout od sebe chapadla konzumní společnosti. Ale navzdory ranní nechuti se nový den přehoupl překvapivě rychle. Konečně park ještě silnější propojení s přírodou. Tentokrát vítr hladil jeho tvář a i runa Raido dávala cvičení dynamiku. Ano dnes byl její den, příjemný a svižný. Přesto všechno byl Martin už trochu duchem jinde. Těšil se jako malé dítě na večerní pohádku. Dokončil cvik a šel pozdravit svého zeleného přítele.

„Bud' zdrav, Hróalde,“ přejel očima příkopy kůry a sraštil obočí.

„Co to je?“ Ukázal prstem na růžovou značku na kmeni, zhruba ve výši ramen. „Zase nějaký vandalové?“

„Ne, vždyť ti již neexistují,“ odvětil jasan. Martinovi došlo, že myslí germánský kmen Vandalů.

„Já myslím ty lidi, kteří malují kde mohou, a ani stromy jim nejsou svaté. Zničí kdekdo a ještě se pod to podepíší...“

„Vím o nich, ale ti to nebyli. Neboj se, nic to neznamena.“ Martin tušil, že před ním Hróald něco tají, ale zatím netušil, co. Ale když to tvrdí on, tak to asi opravdu nebude nic důležitého. Snad...

Uklidnil se tedy a nechal se kolébat dalším příběhem. O dlouhé cestě krásné Heleg a jejího vyvoleného pod křídly valkyr. Další dávný příběh z pokladnice starých Vikingů. V duchu provázel mladou ženu při putování do arabských zemí a zpět i při vnitřních cestách v Srdci lesa. Stejně napjatě pozoroval Tinistu a jeho marné hledání. Vždyť jen s pomocí Bohů to dopadlo dobře. Starý jasan dovyprávěl a chlapci tekly po tvářích slzy. Stydlivě se je snažil setřit, jen nerad ukazoval svoji slabost. Vždyť už od pradávna platí, že muži nepláčou. Nesmí... neměli by plakat.

„Nemáš pravdu... slzy nejsou slabost, jen uvolnění. Očista duše. Jenom když přijmeš sám sebe takového, jaký jsi, budeš moci pořádně poznat i ostatní. Možná i je pak uvidíš v jiném světle.“

Dny plynuly a s každým novým poznával Martin další a další příběhy. Bylo jich mnoho, ale on si všechny pamatoval. Jako by je Hróald zapisoval neviditelným perem do pergamenu podvědomí. Kdo ví? Léto předalo své žezlo podzimu, a ten se pomalu ale jistě chystal přivítat s královnou Zimou. Přes den bičovaly kraj plískanice a v noci již vládla mrazivá ruka královny. Martin nikdy nevynechal. Den co den navštěvoval přítele z říše stromů a naslouchal jeho vyprávění. Místní lidé už ho měli za podivína, který si chodí povídat se stromem; ale dokud nedělá nepořádek, nebo neobtěžuje ostatní, nikdo proti němu nic nemá. Alespoň že tak. Jen těžko by vysvětloval, jaké pouto ho se starým jasanem pojí. Jednoho dne Hróald chlapci prozradil, že dnes mu bude vyprávět poslední příběh.

„Všechno mé vyprávění již znáš, a poslední příběh jsi vytvořil sám. Jen ho musíš zachovat, aby se dochoval tak jako ty ostatní.“ Teprve teď si Martin všiml, že pod vybledlou růžovou značkou se objevila číslice napsaná žlutým sprejem. Nespokojeně přešlápl v opadaném jasanovém listí. Bylo tam číslo 2210 a Martinovi to až příliš podezřele připomínalo aktuální datum, vždyť právě dnes je jednadvacátého října. Ale pro teď se tím nemohl zabývat, neboť Hróald spustil vyprávění a mladíka až bolestně dojímalo, když se podíval jeho očima zpět. Poslouchal do chvíle, než se vyprávění dostalo do současnosti. Teď by měl příběh končit, ale Hróald pokračoval dál.

„Druhý den se stalo něco, co strom už dlouhé měsíce očekával. Jeho čas vypršel. Už dávno cítil, že není tak silný, jak vypadá, a proto svému chlapci předával svá vědění.

Již tehdy, kdy přijeli muži v oranžových vestách a přilbách a učinili na jeho kůře znamení smrti.“ Martin nevydržel a skočil mu do řeči:

„Ne! Co to povídáš?! To přece není pravda. Nemůže... nesmí!“ Chlapec vzlykal, a přesto věděl, že se jen marně upíná k nereálným myšlenkám. Rozhodl se, že něco udělá. Ne, Hróalde, nemůžu je nechat, aby tě zabili.“

„Uklidni se, smrt je jen brána do světa Bohů a já se chci vrátit. Jsem tu již dlouho a mé nitro je prázdné, i když vypadám zdravě. Vím to já a ví to i lidé. Oni ukončí mé trápení, abych je neohrožoval, a mně tím prokáží laskavost. Prosím, pochop to!“

„Ne, to nejde! Ne!“ vykřikl Martin a s pláčem utekl. Věděl, že to tak nemůže nechat, vždyť Hróald je jeho jediný opravdový přítel. A teď ho chce opustit? Vzpomněl si na dávného známého. Martin se mu kdysi smál, když vyprávěl, jak se s kamarády z ochrany přírody přivazovali ke stromům, aby je dřevaři nekáceli. Teď mu to už tak směšné nepřipadalo. Vzal tedy do ruky mobil a nějakou dobu hledal číslo. Ano, to je ono.

„Ahoj, Pavle, prosím tě, máš zítra ráno čas?... Jo, je to sobota... Jen tak, potřebuji s něčím pomoci, nebude to dlouho trvat. Jen utáhneš pár uzlů a můžeš jít zase spát... Jo, díky, takže v šest v parku. U Hr... u Stoletýho... Jo, díky moc. Ahoj zejtra.“ Málem ani nemohl dospát. Už večer si připravil pár metrů paragánské šňůry. Ráno ji popadl a běžel do parku. Viděl, že Hróald tam ještě stojí. A u něj čekal i Pavel.

„Ahoj! Vysvětlíš mi, co se děje?“ hlaholil už z dálky.

„Chtějí ho porazit.“ Pavel zaostřil oči na značky na kůře.

„Víš, Martine, my jsme se přivazovali ke stromům, který byly zdravý, ale podle tý růžový značky je tenhle napadený nějaký breberkama, a podle všeho by se na jaře už neprobudil.“ Martinovi se zablesklo v očích.

„Ne, ten strom je můj přítel a já ho nenechám zabít.“ Pavel pokrčil rameny.

„Jak chceš, ale počítej s tím, že se pouštíš na tenkej led. Můžou na tebe zavolat i policajty a nedivil bych se, kdyby s sebou vzali i Chocholouška.“

„Já vím, jsem blázen, ale... udělej to pro mě.“ Vzdychl a přitiskl se zády k vráskám kůry, podáváje Pavlovi smotek šňůry. Ten ho mlčky přivázel ke stromu a s přáním štěstí ho opustil. V tu chvíli se chopil slova Hróald.

„Martine, proč? Musí to být...?“ Ale chlapec dál trval na svém. I kdyby chtěl couvnout, nedokáže se odvázat sám. V osm hodin přijeli pánové od technických služeb, vyzbrojeni motorovými pilami. Sotva spatřili uvázaného chlapce, zakleli. Okamžitě jim bylo jasné, odkud vítr fouká.

„Kluku nešťastnej, co ty nám to děláš? Já myslel, že Greenpeace už takhle neblbne. Nech nás udělat naši práci, a my tě necháme jít.“

„Ne, nesmíte ho zabít!“ Martin získával fanatický lesk v očích. Nahromaděné zoufalství ho ale zlomilo, a on propukl v pláč. Navíc ho jasan neustále přesvědčoval, ať ho nechá odejít do říše bohů, kde znovu zakoření a vzroste.

Dřevorubcům bylo chlapce líto. Bylo jim jasné, že musí mít k tomu stromu nějaký vztah. Ale práce je práce.

„Chlapče, tenhle strom je už de facto mrtvý. Už jen přežívá a na jaře by už neobrostl. Pochop to a nech nás dělat svoji práci. Museli bychom zavolat policajty, a to nechceme ani my ani ty.“ Martin vzdychl a sklopil oči.

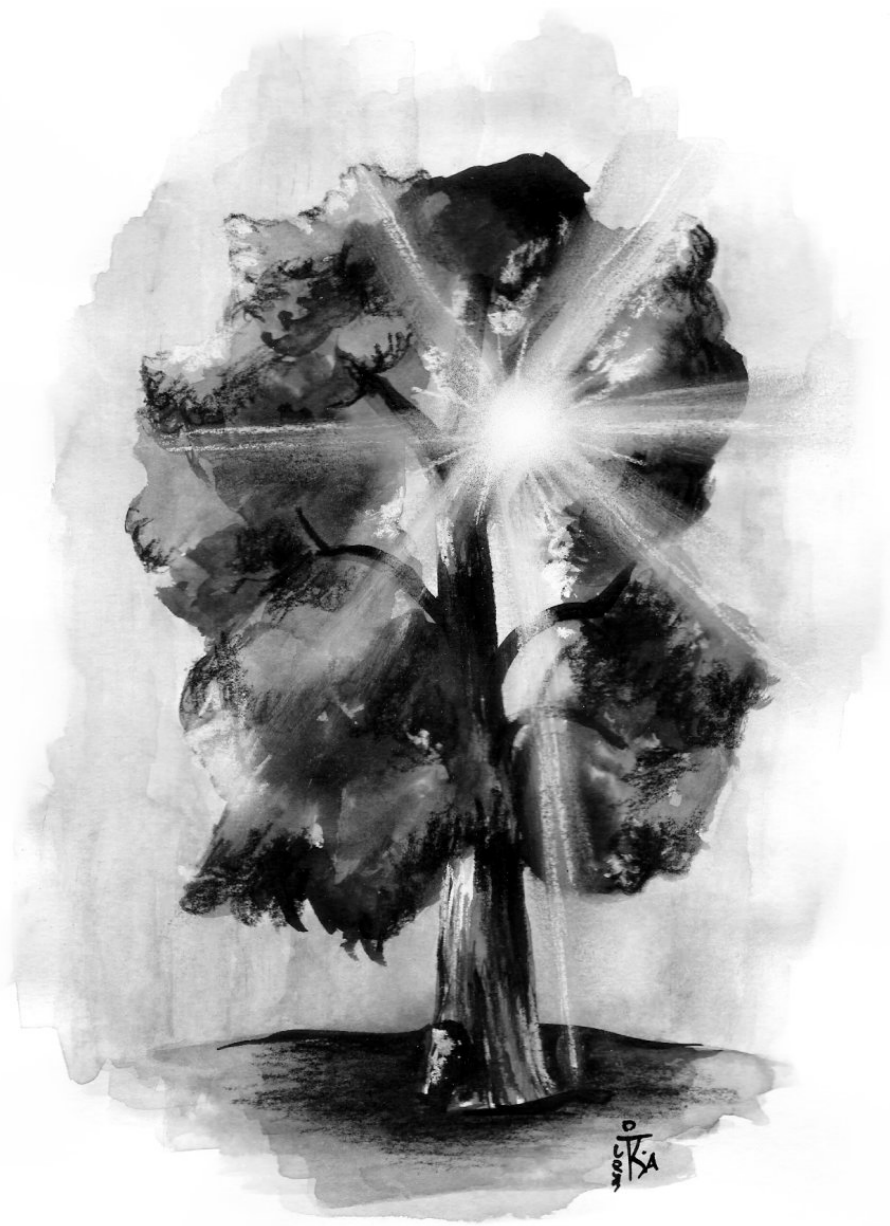
„Dobrá... rozvažte to, prosím.“

„Rozvážu... Ale ty běž pryč. U tohohle nemusíš být, sebralo by tě to ještě víc.“

„Já vím... Půjdu.“ Otočil se ke stromu a ještě naposledy pohlídl hrubou kůru.

„Co teď budu mít, když ty mi odejdeš?“

„Budeš mít své příběhy a v nich i mne. Jenom tě prosím, dej jim nesmrtelnost. Lidé nesmí zapomenout. A teď běž, nebude to hezký pohled; a já nechci, abys to viděl. Pamatuji si mne tak, jak jsi mne tenkrát v létě viděl poprvé. Kéž tě Bohové provázejí, Martine!“

„I tebe, Hróalde...“ Chlapec se otočil a rozeběhl se pryč. Pro slzy neviděl na cestu a i přes zvětšující se dálku slyšel zvyšující jek motorové pily. Trhal mu uši i srdce. Ten pocit vnitřního vyhoření byl strašný. Ne, už nikdy, nikdy se sem nevrátí.

Stromy se probouzely ze zimního spánku. Leckde už kvetl zlatý déšť a ptáci, kteří se již vrátili z jihu, vesele a optimisticky zpívali, vždyť jaro je zrození. Uprostřed parku, přesně tam, kde stával Stoletý Hróald, stál dnes mladý muž. S pýchou se opíral o rýč a kochal se právě odvedenou prací. Tam, kde ještě nedávno byla zasypaná díra po obrovském pařezu, se teď hrdě tyčil malý jasánek. Muž konečně promluvil:

„Ahoj, Já jsem Martin, a budu ti vyprávět příběhy lesů a skal...“

Hanina „Nera“ Veselá – Soumrak marinendských legend

Utekla stínu dřevnáčů ze Smarboru, přetancila chatrnými můstky nad propastmi Kamenných slzišť, na voru se přeplavila jezerem Vříslav. Proběhla Zelenými travišti, chudým pastevcům se vyhnula. Daleko od slaměných chatrčí dopřála znaveným údům oddechu. Snědla něco chleba a vypila zbytek klášterního vína; příliš málo, aby ji zahrálo. Usnula až k ránu. Sotva ji pošimralo slunce na víčkách, běžela dál. Nemilosrdně vpřed, dokud se neozvalo píchání v boku, pak přišly křeče. Tělo se postavilo neúprosné vůli. Zakopávala, ploužila se. Nad tichým krajem se vznášely harpyje. Vztekla zahodila prázdný měch. Symeonova skála ji uvítala temnými akordy; to mistr harfeník přejel neviditelnými prsty po strunách gigantické loutny. Dravci zmizeli v úkrytech svých hnízd.

Klášternice se zachvěla. Snad zimou. Kutna z bílého lnu měla na zádech vyšito černé slunce, znak řádu, a stěží se mohla vyrovnat pláštům rytířů, podšitým kožešinou. Vítr zafičel mocněji. Průsvitná vlákna se rozezněla temnou melodií. Kratičkou chvíli věnovala pohledu na pavučinu, vpletenou mezi kamenné údy skal. Vysoko v temni oblaků se skrýval osminohý pletař, pán těchto končin a Symeonův vrah. *Prý.* Uchopila spodní předivo. Bylo studené, slizké jako leklý pstruh; staré. Neublíží.

Úchyt po úchytu šplhala vzhůru. Podobalo se to klášternímu výcviku, jenomže dole nepobíhala zakaboněná starší s holí. Když spadne, místo potupného trestu si zláme vaz. *Nedívej se pod nohy!* Jsou horší věci než tresty. Horší věci než smrt. Dokonce horší než samota, jediná družka klášternice plnící úkol. Obemkla koleny kluzké vlákno, chybný krůček a nešikovnost by ji naučily létat. Třeba nevědění, třeba lži. Možná pochybnost. Možná strach. Ne, o strachu ví málo. Krajina pod ulepenými podrážkami bot působila osiřele, nad hlavou jí kroužili dravci. Vrátili se. Lezla dál, ruce ji pálily. Snad od mrazu. Od mrazu? To horko! Zatoužila odepnout opasek, shodit ze sebe kutnu, reznou košili, vlněné kamaše... Líce ji štípaly podobně, když jí představená vlepila políček, protože ji přistihli se zakázanou knihou. Nebo jindy, když zaklela v přítomnosti starších a červenala se. Také když ji Gorgi políbil a ona křičela...

Křičela. Strmá pavučina se změnila v kopec, skálu, kyselinový vodopád. Řítla se dolů, síť byla mazlavě leptavá; vazelína. Kluzká vlákna strhávala s sebou. Obalovala ji, navíjela se na ni, moucha bez křídel, motýl uvězněný v kukle. Hmota lapila i její meč, víc hračku než zbraň, ačkoliv měl v hlavici štírenku hraběnky Nelsy, ochránkyně Marinendu. *Prý...*

Bláznivko, měly pravdu. Lepkavý polibek přetrženého vlákna jí zacpal ústa. Zakuklilo ji to, zůstaly jí jen dírký pro oči a dýchání. Pavučina nad ní se pohnula. Něco se spouštělo ze Symeonovy skály k ní dolů.

Přinutila se otevřít slepená víčka. Smrt se jí zjevila v podobě kopule, pod níž se chodily sestry modlit. Kopule porostlá černými chlupy beze spěchu klouzala po lepkavém vlákně. *Snovačka!* Čtyři páry nohou zakotvily nad její hlavou.

„Kdes nechal statečnost, rytíři?“ *Snovačka* na klášternici upřela všech osm očí.

„Nejsem rytíř,“ vysoukala ze sebe. Tělo měla v jednom ohni. Namáhalo ji jen se *dívat*. Mluvit bylo ještě horší. Ať už je to pryč.

„Vidím, mnichu.“ Pavouk položil na znehybnělou kuklu přední pár noh. „Jed působí rychle, což takhle dát si nášup?“

Klášternici ze rtů ucházel jen slabý náznak dechu. Pavouk k ní přiblížil ústa, jakoby jí chtěl odsát i ten. Schnoucí vlákna i s plátnem, které k nim přilnulo, zapraskala. Pavouk makadly roztrhl zbytek. A uviděl dívčino prokletí.

„Ej, lidská samička, děcko čaroděju?“ podivil se a klepítka zajel do bílého masa. Necítla nic. „Jak se jmenuješ, klášternice?“ Osmero oček mrklo, z úst snovačky odkápla černá krev rovnou na dívčinu obnaženou hrud’.

„Figena,“ odpověděla tiše.

Zesláblé tělo se poddalo jedu. Pavouk dívku popadl. Bude třestit, nahlas blouznit, uvidí svou minulost v pokřiveném zrcadle Symeona Velkého, ale svázaná si neublíží. Věděl to. Nebyla první.

V sálech se rozkládá staroba a pach mrtvých kamenů, pod nimiž sní věčné sny první uctívачky světcova kultu, zatímco u stropu kraluje všudypřítomná spálenina z kuchyní.

Nad lojovou svíčkou Figena uprostřed noci hledá zapšklou pravdu. Prsty opatrně pohybují zpuchřelými stránkami. Oči pijí z knihy jako žíznivec z posvátného pramene. Ne Symeon Zakladatel. Ne Symeon Mučedník. Ale Symeon... To slovo někdo odškrabal. Ze stránky se šklebí mezera po nožiku. Čím strašným mohl být světec, že pravdu chtěly sestry za každou cenu skrýt? Figena hladí kůži, v níž je kniha vázána. Příliš jemná a hladká na omak, nápadně světlá na pohled. Kůže mrtvých panen... Co se dělo v klášteře, ráda by se zeptala. Ale koho? Kamenné sarkofágy se s trouchnivěnými těly prvních uctívачek neodpoví. Živých se bojí ptát. Bláznivko, řeknou jí! Pšššt, hloupá, někdo sem jde! Schovává svazek do dna svého lůžka. Je to Nemen Krásná, narodila se ve stejném roce jako ona.

Druhá klášternice se na Figenu usmívá úsměvem, který ze rtů nikdy neodkládá. Zahlédla něco? Prozradí ji?

„Jak si troufáš pochybovat o legendách, otírat jazyk o našeho světce? Poznáváš to, káče?!“ Kostnaté prsty matky klášternice svíraly opotřebovaný foliant.

„Soumrak marinendských legend, apokryfní dějiny naší země! Co dělají u vás, matko? Já myslela, že sestry nekradou,“ ušklíbla se mladá klášternice.

„Ještě buď drzá! Kacířský škvár. Jedna sestra to našla zašité v tvém lůžku. Znesvěcuješ citadelu, harpyjče ohyzdné!“ matka klášternice čpěla síru jako všechny běsy dohromady.

Figena přimhouřila oči při představě, jak škvírou mezi odulými rty z vráscité tváře šlehá plamen. Neminula se nejstarší z klášternic povoláním?

Tentokrát ale neodhadla, kam až může zajít. Zuřivá stařena, zvyklá na pokoru, se do ní pustila pěstmi. Drásala jí obličej zahnutými drápy. Byla jak bazilišek. V očích jí seděli démoni. „Rány Symeonovy na tebe, ty zmijče! Zmijče!“ křičela stará. Chtěla jí oškubat mladost z tváří, vydloubnout vyzývavý pohled, pomstít se hrdému čelu. Poplenit nevábneho tvora za tak otevřený výsměch.

Dívka popadla zkroucené pařáty, které bývaly rukama staré ženy. „Uklidni se, babo, sic tě vezme d'as!“

Minulost splynula se současností v jediný horečný sen. Babice nesrozumitelně zachrčela, všech osm očí zalila krev. Její čerstvý zápach do obřadní síně přilákal klášterní harpyje. Dívka s hrůzou poznala, že u nohou jí leží mrtvola. Stařena spala, nabalzamovaná leptem v sarkofágu z pavučin.

„Vražedkyně! To škaredé súvě zardousilo nejmoudřejší klášternici!“ Ženy padly na kolena.

Kouty si šeptají tvůj hřích. Vyhýbají se ti i krysy. Pochybovačka. Směješ se odkazu svatého Symeona. Mhouříš oči nad jeho mučednickou smrtí, když z něho osminohý démon vysál nad krajem život. Bláznivko! Četba z učených knih není pro hlupáky!

Slyší smích nejmladších klášternic, černá slunce na bílých kutnách utíkají chodbou podél její cely. Krev stéká po víčkách a stehnech. Zápach omamných květů ji uspává. Šplhá po provazové síti a padá, padá, padá... Plamínek svíčky skomírá. Krutost ani posměch ostatních, nic mě nezlomí. Marinend je země jako každá jiná, bez legend. Gorgovy neskutečné prsty hladí spálenou paži a slupku trupu, zastavují se nad trísly. Květy se rozpadají v popel. Všechno zhasne. Ze stropu její cely se snášejí bílé biče.

Zítra máš soud, tak se vyspi! Rozdrolené pečivo, chladivá voda, obvazy.

Dvě snovačky ji podpírají a jí je do řehotu. „Zpronevěřila ses nám, sestro!“ slyší vzdálený hlas.

Rty mladé nástupkyně se loudavě pohybují. Je to Nemen Krásná. Odpočívala v sarkofágu tisíc let. Mezerou mezi žlutými zuby padá červ, kutálí se. Nová matka představená ho chce zašlápnout, ale červ se zavrtá do kamene a zmizí.

„Kaješ se, hádě jeduplné?“ zní nad ní povýšeně. Dvě krtonožky jí mrští o zem. „Hanebnice!“

„Ano! Lituji!“ slyší zaskučet cizí hlas.

„Symeon ti bud’ milostiv. Pro jeho slávu smí vykrvácet tvá bláhovost. Poklekni, sestro. Velký Symeon ti dává milost!“

Chtěla se vzepřít, ale ústa jí zacpaly pavučinami.

Němou ji odsoudily. Za své protivenství musí vykonat pouť do skal, tam přežívá podlý Symeonův trýznitel a světcův vrah. Prý... Jen jeho smrtí dokáže odčinit svou vinu.

Jak může dívka pouhými slovy, byť by zněla jakkoliv učeně, přemoci někoho, kdo umučil jejich světce? Nemůže. Daly jí na výběr, jak ušlechtilé. Bud’ vyhnanství, nebo smrt.

Zvolila poznání. Pochybovačka. Vydala se na bájná místa, kolbiště starých legend.

„Figeno, Figenko, Figi!“ Pavouk si s jistou účastí prohlížel drobné tělo. Ne, nebyla hezká. Křivý, čarodějnický zahnutý nos není ozdobou muži, natož dívce. Vlasy téměř bílé, klášterním nožem neuměle odřezané, až k bradě dorostlé z ní princeznu neudělají. Dívčin obličej se podobal hlavě ptáče. Světcův trýznitel se zlomyslností vlastní škaredým osamělčům pochopil, proč jí klášternice přezdívaly sůvě.

Procitla z trhaného spánku. Cítila na sobě cáry látky, prolnuté kuklou, napuštěnou pavoučím jedem. Prázdný žaludek se jí zvedl. Studilo to. Pokusila se smýknout rukou. Marně. Byla v pasti.

„Naše tříprsá larvička se nám probrala.“ Břicho osminohého vystoupilo jako hora nad její ubohostí.

Hleděla do středu červené kresby na pavoukově břiše. Přesýpací hodiny. Zlé znamení. Mohla to mít za sebou ve spánku, namísto toho ji to teprve čeká. „Pořád žiju?“ podivila se vlastní smůle.

„Nebud’ na sebe tak pyšná. Proč bych měl na setkání spolykat sůvě, které se mi samo nabídne?“ posmíval se její prostoduchosti pavouk.

Dívka neposlouchala. Žaludek se svíjel v křečích, hlava se jí točila, ani nedokázala pořádně zaostřit zrak. Tak zle jí nebylo, ani když se s Gorgim zpili starým jablečným vínem. „Čas, který nám byl určen, jednou vyprší. Proč by to nemělo být... dnes?“ snažila se vzpomenout si na formule, které ji v klášteře naučily pro případ, že se dostane do podobné situace.

„Zemřít? To je tvá životní filosofie? Nesvatá Svatavo, klášterní sůvě mi vykládá rozumy!“ Pavouk vydal klokotavý zvuk, který měl se smíchem společného stejně jako pavučina s harfou. „Jen hlupák se nebojí smrti. Málo zubatou stařenku znáš! Můj jed tě omámil. Necítíš žádnou bolest, žádný strach, dokonce ani odpor. Vnímáš vůbec, Figenko, sovičko?“ S jemností, jíž je schopen jen osminohý tvor, jí přejel předním párem končetin po strnulé tváři. Neucukla před tím zvláštním pohlazením. „Pavučina je nasáklá jedem,“ zašeptala.

„U examinací bych tě prutem nepřetáhl. Chytré hádě. Harpyje mi do břicha sama nevletí!“ Pavouk doprovodil slova cvaknutím klepítek.

„Učený netvor!“ vymámila ze sebe z posledních sil. „Kolik disputací s tebou svatý Symeon vedl? Sestry měly pravdu. Vlákeneček. Požírání panny, které mají vykoupit svou smrtí muka zakladatele našeho řádu. Zabíjí světce, když šel hlásat svou pravdu. Jsi podlejší než ti nejpodlejší ještěři!“

„Co takové žábě může vědět o světcích? Ostatně, tehdy nebyl světce. A abychom měli jasno, sůvě, ty nejsi neposkvrněná.“ Zacvakal jí klepítky nad hlavou. „Takže tvá smrt nikomu nepomůže,“ dodal zlomyslně.

„Co o tom víš?“ Zlost ji dokázala udržet jakžtakž při vědomí.

„Když se stydíš za své hříchy, až se příště pustíš do blouznění, zacpi si hubu, pokleslá.“

„Hle, slyšte!“ oslovila Figena harpyje, kroužící nad skalisky. „Netvor vede kázání o hříchu!“ Pokusila se trhnout vlákny, ale lepkavá pavučina ji nemilosrdně svazovala všechny údy k sobě. K meči se nedostane.

„Jaký úkol ti klášter dal? Zabít mě? Co za relikvii jim máš přinést?“ začal zničehonic Vlákenec rozplétat jinou stranu sítě.

„Jen drobet tvého těla. Až ti rozpárám obludné břicho, můžu si z tebe odřezat cokoli, třeba nohu. Bez toho se do hrabství Marinend nevrátím. Psance čeká krutější smrt, než ty mi můžeš dopřát.“ Bylo jí lhostejné, jak bizarně k její zoufalé situace ta slova musí znít.

„Jak krvavý důkaz! Tak jako tak na mě hledí mrtvola.“ Vlákenec si mimoděk začal třít končetiny jednu o druhou.

Figena si všimla, že jich má jen sedm. Pavoukovi muselo jednu z jeho osmi noh něco ukousnout. Polil ji lepivý pot nad zjištěním, že ve skalách žije něco horšího než Vlákenec.

„Myslela jsem, žes legenda..., dávno mrtvá.“ Její slova byla stěží slyšitelná.

„Ty ptáče, legendy přece neumírají. To ti v klášteře do palice nevstúpily? Jsem tím, čím jsem. A ty jsi minulost, omámená a ošklivá. Kostřička potažená kůží. Na harpyjích i kůzlatech najdu víc tuku.“ Vlákenec pohlédl na strnulé tělo. „Snad zase nespíš? Spí!“ Mlaskl a jako nejvzácnější trofej si spoutanou večeri odnesl do svého doupěte, vysoko nad končinami prolhané země hraběnky Nelsy.

Uvnitř vládlo teplo, jako když v mrazivých měsících Gorgi roztopil kotle pod klášterními síněmi. V koutě pod jeskynním průduchem plápolal oheň. Figena, stále ještě omámená, se zasmála zvonivým smíchem ošklivé, ale bezstarostné dívky. Ještě nikdy neviděla pavouka příkládat.

Doupě bylo vybaveno vším, co může ke svému životu učený bezobratlovec potřebovat, včetně masivního stolu, moudrostí nabitě knihovny a pohodlné postele, v níž Figena odpočívala.

„Dobře se spává ve světcově posledním loži?“ zašelestil pavouk od ohně.

„Co jsi zač?“ Nedůvěřivě vykoukla zpod příkrývky.

„Netvor!“

Pavouk chytnul pohrabáč – skutečně chytnul! – a neohrabaně prohrábl uhlíky.

„Který léčí své oběti protijedem!“ S příkrývkou omotanou okolo útlého těla vstala. Vůně pečeného masa ji přilákala k ohni. Oškubaná harpyje se otáčela na roštu. Figena se hladově olízla. Nají se dneska, umřít může zítra. „Ty to jíš takhle?“ zeptala se s nepotlačitelným přáním na jazyku.

„Ty to budeš jíst takhle.“

„Chceš mě vykrmit?“

Sáhla po křídle. Bylo ještě horké. Spálila si prsty, ale to ji nijak neodradilo.

„Vy lidé, neumíte než myslet na mlsný jazyk. Na světě jsou přitom i smysluplnější věci, než pomýšlení, co dát do žaludku.“ Vlákenec odstoupil od ohně. Jeho kopulovité tělo se tak ocitlo vedle Figeny, klečící na staré houni. Klášternice si uvědomila, že pavouk není zase až tak velký.

„Jako třeba?“

„Třeba láska.“

„Neříkej!“ klášternice vyprskla, div jí harpyjí sousto nevypadlo z úst na příkrývku. „Panna a netvor, jako v legendách?“

„Zvrhlé mládě, nemyslel jsem tělesný chtíč!“

„Chápu, že si necháš zajít sliny na obří samici, s níž by sis konec milostného aktu těžko vychutnal...“ nedomluvila. Vlákenc do ní strčil celou vahou své kopule. Ne, skutečně není zas až tak velký, uvědomila si, když se sbírala ze země. A není prozíravý. Úkosem pohlédla k nohám postele. Její meč tam ležel, sice obalený pavučinami, ale byl to on. Stačí jediný rychlý sek do měkkého břicha. Strefit se přesně do červené kresby přesýpacích hodin; okrást Vlákence o zbývající pozemský čas. Ne, to se jí nemůže povést. Je příliš vyčerpaná a neohrabaná. S mečem cvičila do úmoru, ale stejně jako každá z klášternic nikdy nebojovala doopravdy. Není rytíř.

„Pij!“ K Figeniným nohám se přikutálel soudek.

„Klášterní víno?“ Dívka si olízla prsty.

„Řádně uleželé.“

„Díky, mně už došlo. Ne! Vážně se nebudu ptát, jak jsi k němu přišel.“ Po sytém jídle ji šimral jazyk, napila se tedy hluboce. Víno bylo opravdu silné, ne jako ta bžunda, na niž byla zvyklá. Usnula, ani nevěděla jak.

Ráno se probudila ve známé posteli. Přes pelest bylo přehozeno klášterní roucho. Na první pohled stejné, jaké mívala. Nebylo to však to samé roucho, protože to její bylo potřhané, zakrylo by jí stěží stehna. Pod rouchem ležela složená ještě čistá košile a kamaše. Jen opasek a boty byly její.

Figena pustila hloupé myšlenky k vodě a nové šaty si oblékla. Roucho bylo trochu širší, ale když ho stáhla opaskem, docela to šlo. Dokonce našla miskou s vodou a zrcátko. Ne, že by na tom záleželo, ale stejně si rukou pročísla zacuchané dráty. Když s tím byla hotova, sáhla po meči, který zůstal, kde ho viděla včera. Odstranit ze zbraně pavučiny bylo dílem okamžiku.

Dnes zjistí, jestli je klášternicím tuhý výcvik co k čemu. Dnes Vlákence zabije.

Figena vyběhla z doupěte. Před ní se tyčila skalní plošina. Sít', jejímiž zrádnými vláknami vedla jediná cesta dolů, se vzdouvala jako obludná bublina. Okolní krajina byla pustá. Nejtišším zákoutím země hraběnky Nelsy se rozezněly skřeky dravců. Slibující podívaná je přilákala z bezpečí hnízd.

„Jak vidím, přivítání v plné zbroji.“ Vlákenc se beze spěchu spustil z nejvyššího hřebene. Klášternice si uvědomila, že zase tak malý není.

„Nemůžu jinak. Neměls mě šetřit. Lidé jsou horší než zvěř. Vždycky zradí. Klášter se mě ujal, když mě cizí žena nechala před jeho vraty. Holé sůvě. Klášterní péči se ale platí věrností. Jsi můj úkol, má propustka k lidem. Marinend je krutá zem, ale jinou nemám.“

„Opravdu srdceryvný proslov.“ Vlákenc výsměšně pokýval hlavou. Figena na sobě cítila všech osm netvorových očí.

„Nebudeme to protahovat, pozor na okraj skály, lišče. Jediný nepromyšlený krok a snadno si zlámeš vaz! A vlče to tu nezná!“ Rozběhl se tam, kde ještě před chvilkou stála.

„Zbytečně se o mě třeseš. Opřu se o víru!“ vyjekla první zkostnatělou frází, která ji napadla. Odrazila ho taktak. Kdo mohl čekat, že bude tak rychlý?

„O jakou víru? Vždyť ty v nic nevěříš, proto jsi sem přišla!“ Vlákenc se šustivě zasmál.

Nenamáhala se odpovídat. Nebude zbytečnými řečmi mrhat síly. Tváří v tvář Vlákencově obludnosti jí znova připadal její meč jako hračka. Ale není dřevěný. Ne, není jako ten, s nímž cvičila! Tenhle je pravý a ostrý! Na důkaz svého ujištění sekla po pavoukově hlavě, ale minula. Vlákenc blaženě zachrochtal jako přerostlé podsvínče a předním párem noh shodil svou protivnici na zem. Figena se o život kutálela pryč, měla dost duchaplnosti, aby jedinou svou zbraň nepouštěla z ruky. *Cennější než Svatá Kniha,*

užitečnější než růženec, bude ti ta chladná ocel, slyšela v hlavě hlasy starších. Klášternice byla na nohou, několik výpadů, stačí si jen představit, že jejím sokem není ohyzdná stvůra, ale pytel písku. Ano, pytel písku, obrovský pytel písku.

Vlákenec nezahálel a pěkně to troufalé sůvě po náhorní plošině proháněl.

Figena se snažila nedostat ke zrádným krajům. Všech osm Vlákencových očí sledovalo ostří jejího meče. Sekla. V rychlosti, s jakou musela uhýbat zlostným makadlům, nepozorovala, že po žlábků jí až k lokti stéká tmavá pavoučí krev. Vlákenc zuřil, rána nebyla hluboká, ale stačila, aby se Král všech tkalců cítil pokořen.

S veškerou svou zraněnou ješitností se na troufalou klášternici vrhnul. Figena uskočila, dřevěné stroje, jimž musela na cvičišti před klášterem den co den unikat, dovedly způsobit bolestnější poranění než Vlákencova makadla.

Ne, není příliš rychlý. Spíš zpohodlnělý; copak ho harpyje či kůzlata uvízlá v síti mohla víc prohnat? *To jen můj strach mne bránil*. Strach; alespoň ví, co znamená.

Vlákenec se stáhl. Už se nebála riskovat. Skočila. Pavouk neodhadl proměnu, jež se s dívkou udála. Sedm nohou odpochovalo k okraji. Skok do bezpečí pavučin nedokončil. Figena se napřáhla. Harpyje se s křikem vznesly z nejbližších vrcholků, kde líně poposedávaly. Dravčí rytířky hledaly únik v oblačných polštářích, šedých a propustných, jako kluzká ochrana hraběnky Nelsy.

S odporným mlasknutím dopadl Figenin meč na místo zásahu. Katovo ostří. Nejbližší z Vlákencových nohou skončila utatá na zemi. Pokořený pavouk nenávistně zašustil zbylými končetinami. Už mu jich zbývalo jen šest. To bylo to nejhorší, co mu mohlo to škaredé sůvě udělat.

Klášternice se otočila. Po žlábků stékala hustá tekutina, teď už si jí všimla. Pustila meč a padla na kolena. Ale nemodlila se. Lhostejným pohledem si měřila dravce, už opět ostrážitě křižující zamračené nebe. Mrchožrouti. Někoho jí připomínali, ale nemohla si vybavit koho.

Bláznivka! Možná má skutečně myšlenky přeházené. Prolhaná Marinend pod jejíma nohama byla tichá. Skutečně o ni stojí? Nebyla si jistá. Co může *poznamenané* nabídnout země lidí?

„Slunce ti vypálilo mozek, sůvě?“ promluvil Vlákenc. Pokořitelka Symeonova vraha se dobrovolně vydávala jeho temné milosti!

„Už nechci bojovat!“ šeptla na hranici slyšitelnosti.

„Nevedla sis špatně.“

Položil jí pár končetin na ramena.

Neucukla.

„Možná právě proto.“

Pochopil.

„Zmiz, zmiz, než si to rozmyslím. Nemám tobě podobné rád!“ zasyčel na ni. „A tohle si vezmi! Jen se pochlub před klášterní sušinkou. Když budu chtít, naroste mi další!“ Hrál do prachu po odpadlé končetině a nasupeně se nasoukal zpátky do doupěte.

„Taky, že vezmu!“ Figena zabalila nohu do plátna. Její úkol skončil.

Ještě, když se spouštěla po suchých vláknech, bušilo jí srdce jako klášterní zvon. V polovině skály naposled pohlédla vzhůru k jeskyni. Pavoukovo tělo v ní úplně zmizelo. Důvěřivá sovička. Mohl by vlákno ze shora pohodlně přetrhnout a vydat ji ošklivému pádu. Ale neudělal to.

Zelená traviště mlčela, jediný pastevec nenechal přes noc venku svou kravku, hladina jezera Vříslav byla nehybná, jen v Kamenných slzištích skuhral vítr. Figenu znepokojoval ranec, který jí těžkl na zádech. Tušila zradu? Dřív než se přehnala nad ošidnými můstky, otevřela klášternice pytel, v němž odpočívala jediná část Vlákencova těla, kterou si ze Symeonovy skály odnesla.

Ze špinavého plátna vypadla lidská ruka.

Dívka vykřikla. Ruka byla skutečná. Bělela se na tmavé hlíně a pomalu z ní ucházel nasládlý pach. Ukázat ji klášternicím, „svaté“ ženy z ní zaživa sedrou kůži.

Figena ruku s odporem sebrala a zlostně zamířila zpátky.

V ohništi pod skalním průduchem dohasínaly nejvytrvalejší z uhlíků. Pohodlná postel byla prázdná. Knihovny nabitě vědomostmi si nikdo nevšímal. Učenec v bílé kutně s černým pavoukem vzadu seděl za masivním stolem, soudek před ním byl poloprázdný. Sám se také cítil poloprázdný; vlasatý a zarostlý, pohled na něj nebyl nikterak vábný.

„Podvedl jsi mě, Vlákenče, jako ještě nikdo! Klášter je proti tobě studnicí pravdy a dobra!“ Figena mrskla uťatou rukou o zem. „Zapomněls? Já marinendské legendy znám, i ty apokryfní!“

Už věděla, jaké slovo sestry odškrábaly.

„Ty?“

Čaroděj se narovnal. Měl sice jen dvě nohy, ale zato čtyři ruce. Po nějakém zranění nebylo ani památky. Pokusil se narychlo po Figeně hodit nějaké hodně citlivé kouzlo, ale protože jeho mozek plaval ve víně, zasáhl jen svou uťatou ruku. Končetina vzplála. Doupětem lehce zasmrděla síra a hnát byl pryč.

„Troufalé sůvě!“ Čaroděj nechal čar a vztekle po Figeně skočil. Klášternice něco takového nečekala a nechala se povalit na zem. Čaroděj využil momentu překvapení a celou svou vahou ji přimáčkl k podlaze.

„Nemůžeš mě zabít. Ani já tebe nemohu. Jsme oba poznamenaní, potomci čarodějů nepatřící do tohoto věku! Od velkých válek, v nichž se navzájem vyvraždila veškerá naše honorace, čarodějům bylo zapovězeno najít smrt z rukou svých druhů. Tak se stalo z vůle bohů. Selhali jsme. Marinendu vládne hraběnka Nelsa z rodu Štíra a její lidští poddaní! Už vím, kdo jsem a proč mě setry nenáviděly, ale kdo jsi ty?“ vychrlila ze sebe, drcena čarodějovou vahou.

„Ty těm báchorkám o bozích a jejich kletbách vážně věříš?“ dýchl jí do tváře pach vína.

„Ty ne? Zkusíš jejich pravost?“ Zaklonila výsměšně hrdlo: „Zabiješ mě?“

„Za koho mě máš? Prolít stejnou krev? To já ani nechci! Ne, světec má bohubilější plány. Oškubané ptáče jsem pod sebou ještě neměl! Sice škaredé, ale po letech odříkání si těžko můžu vybírat!“

Hladově ji chňapl za hrdlo a pokusil se ji políbit.

Figena se snažila bránit, ale moc se jí to nedařilo. Dvě ruce navíc znamenají jistou převahu. Kutna skončila srolovaná u krku. Čaroděj ji hravě obnažil, spokojeně zamručel, rty si vybral nejlákavější ze tří ztvrdlých rozinek a usnul. Uleželá vína bývají zrádná.

„Mnich! Nic to nevydrží!“ Figena ze sebe ochablé tělo setřásla i s pomačkanou kutnou. Znechuceně si popotáhla košili a utáhla opasek.

Rozhlédla se po čarodějově příbytku. Udělá si pohodlí. Pro uklidnění dopije zbytek ze dna soudku. Dlouhá noc jí dá spoustu času se rozhodnout...

Čaroděj přišel k sobě krátce k polednímu. „Ty seš tu pořád, sůvě?“ zabručel, z nepohodlného spánku na tvrdé zemi celý polámaný.

„Ano, pořád, Symeone, ó, velký,“ dostalo se mu břitké odpovědi.

Figena seděla obkročmo na otočené židli s lokty na opěradle.

„Coo?“ Světec se zvedl.

„Správně,“ Figena se potměšile usmála. „Už nepotřebuju žádné zakázané knihy. Tvoje knihovna mi dala na všechno odpovědi. Byl jsi ‚svatým‘, než tě život omrzela. Strávil jsi sám sebe a zmizel. Žádný Vlákeneček. Náš světec byl odjakživa snovačkou, zvláště když

se mu to hodilo. Není to černé slunce, je to pavouk. To tvůj pochybný obraz nosí klášternice na svých zádech. Žádná mučednická smrt, prostý útěk. Nebyl to řád, ale serail, cos založil. Klášternice byly dlouho kněžkami lásky! Legendy se nabalily na tvůj odchod až později. Nový řád naší hraběnky převzal jen, co se mu hodilo, to jest svatost. Pohřbil světce, i když nesvatý muž žije dál.

Četla jsem tvůj deník. Stydíš-li se za své poklesky, neměl bys je sdělovat pergamenům. Vydělané kůže tvých obětí tě zradí. Místo abys využil svou moc, zasvětil jsi život hříchu!“

„Minulost má spát. Ty kluzké hádě!“ Symeon skočil na všech šest, ale po nočním flámu neměl dost síly proměnit se v pavouka.

„Proč ses vrátila, sůvo?“ prskal na ni ze země jako vzteklý vlk.

„Jsi sice darebák, ale čaroděj. Jeden z posledních, jako já. Poznamenaný přírodou. Chci se učit. Někdo jako ty mi může dát spoustu odpovědí.“

„Pochybovačka!“ Skoro si odplivl. Potom se sebral a nečekaně zaútočil.

Klášternice se zapotácěla. Symeon ji popadl za ramena, volnými rukama ji udeřil do tváře.

„Rýt zobákem v mých memoárech, toho budeš proklatě litovat, sůvě!“ dotáhl ji ven. „Shodím tě ze skály!“ sliboval jí.

„Neshodíš. Tolik cti v sobě snad máš.“

„Možná neshodím!“ Vztekla s ní smýkl o kamennou stěnu. „Ještě pořád se chceš učit od velkého světce, jak proradný je svět?“

„Chci.“

„Sůvo! Moc času ve své kůži netrávím. Nebojíš se, že když zůstaneš nějaký čas v doupěti, vezme tvá nepohledná tvář podobu tvorů, jichž se většina lidí štítí?“

„Tím se netrap. Když jsi spal, prohlížela jsem si tvou knihovnu a něco jsem se naučila.“ Figena o krok ustoupila a povolila si tkanice na košili. Plátno volně sklouzlo na zem.

„Ech...“ Čaroděj hleděl na dívčina prsa a zdálo se, že neví, co se svými čtyřma rukama. Figena si s úsměvem odepnula opasek, sehnula se a rozvázala si boty, aby si mohla stáhnout nohavice. „Líbím se ti, Symeone, ó velký?“ zeptala se líbezně. Hroty všech tří bradavek se natahovaly k čaroději. Ve své nahotě byla krásná, krásnější než Nemen, krásnější než kterákoliv z žen. Klesla na kolena. Rukama se dotkla země. Černé chloupky pokryly celé její tělo. „Líbím se ti?“ Svůdně zavrtěla zadečkem, ale Symeon stále neodpovídal.

Před Vlákencem stála druhá snovačka. Samička.

Černý Lord – Nevadí, dědo! (sborník povídek, hudební kompilace)

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 5. publikaci, Plzeň 2009, vydání 1., kontakt: Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň.

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

Vytáhl jsem bouchačku, zkontroloval kohoutek a rázně strčil do dveří. Dědek seděl bokem u stolu, zády se opíral o stěnu srubu a civěl do krby. Viděl jsem krby už dřív, na Natanu je měl kdejaký pracháč, nějaká móda nebo co. Tady od toho šlo fajn teplo. Dovedl jsem si představit, že kdysi v dřevních dobách z toho lidi byli docela hin. Asi jako teď dědek. Kopancem jsem za sebou zavřel a teplo se stalo všudypřítomným, stejně jako neznámá nasládlá vůně, dost příjemná, mimochodem...

„Nevadí, dědo!“ je již v pořadí čtvrtým sborníkem povídek nekomerčního serveru Černý Lord. Kniha obsahuje výběr toho nejlepšího, co pro vás autoři fantasy, sci-fi, hororu a dalších žánrů napsali a zveřejnili na webu www.cernylord.cz v letech 2007–2009.

Doufáme, že vám tyto povídky umožní na chvíli uniknout z šedé reality a užijete si při nich alespoň tolik zábavy, jako autoři při jejich tvorbě.

ISBN 978-80-254-4448-1

9 788025 444481